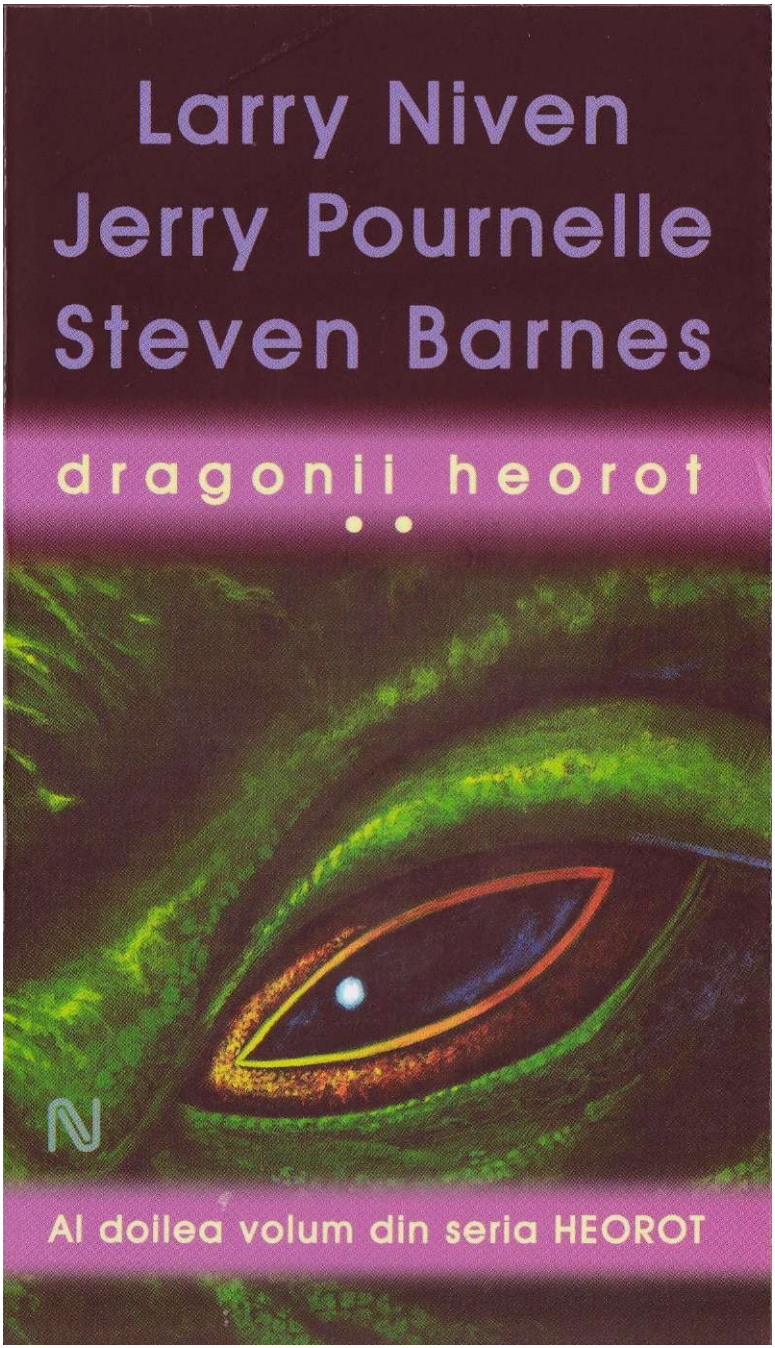
Larry Niven
Jerry Pournelle
Steven Barnes
dragonii heorot
Al doilea volum din seria HEOROT

Larry Niven, Jerry Pournelle, Steven Barnes
Dragonii Heorot

Volumul - 2 -
Seria Heorot, Partea a II-a

Traducere: Ana-Veronica Mircea
Editura Nemira, 2010

Larry Niven, Jerry Pournelle, Steven Barnes
The dragons of Heorot
Tor Books, 2005

Versiune ebook: 4.0

Partea a II – a
GRENDELI

„În orice parte aş zbura *se află* iadul; iad sunt eu însumi;
Şi, în adâncul cel mai adânc, un altul încă mai adânc
Se cască larg, ameninţând să mă înghită,
Iar pe lângă dânsul iadul în care sufăr pare rai.”

JOHN MILTON, *Paradisul pierdut*

19.

VICTORIA

Aproape toţi bărbaţii pot ţine piept necazurilor, dar, dacă vrei să pui la încercare caracterul unui bărbat, dă-i putere.
Abraham Lincoln

Întreaga colonie se adunase în sala de întrunire. În câteva locuri, la aceeaşi masă se aşezase o familie întreagă, primi şi secunzi, însă majoritatea celor din urmă stăteau deoparte şi departe de primi. Din întâmplare, sau fiindcă aşa plănuiseră, îşi aleseseră mesele aflate pe cele mai înalte rânduri din stânga pupitrului vorbitorului.

Pentru seara aceea nu se organizase nici o distracţie. Toate conversaţiile încetară brusc când intră Zack Moskowitz, venind de alături, din sala consiliului. Îl

urmau alte şase persoane: cinci primi şi Katya Martinez. Zack se urcă pe podium. Katya coborî de pe scenă, se uită în sus, la ceilalţi secunzi, şi se duse să se aşeze la aceeaşi masă cu Cadmann şi cu tatăl ei.

Justin abia dacă o remarcă. Carlos îi zâmbi, apoi îşi ridică privirea spre secunzi.

– Montagnarzi, rosti el. Sylvia îl privi întrebător.

– Din timpul Revoluţiei Franceze, o lămuri. În sala de întrunire, iacobinii stăteau pe locurile cele mai de sus. Le numeau „Muntele”. Katya, prietenii noştri pun la cale o rebeliune sângeroasă? Ghilotinarea *vechiului regim?*

– Nu mi-ar spune mie aşa ceva.

Ea stătea între Carlos şi Justin, vizavi de Cadmann. Acesta era flancat într-o parte de Sylvia şi în cealaltă de Mary Ann şi de copil. Cadzie era înfăşurat într-o pătură de un albastru-închis.

Numeau culoarea aceea albastru-Cadzie. Pătura era o copie exactă a celei în care fusese înfăşurat în Trecătoarea Lemn Uscat. Existau deja câteva sute şi erau solicitate tot mai multe, atât de repede cât puteau fi fabricate. Mary Ann voise să păstreze originalul, dar era analizat aşa cum nu mai fusese analizată nici o altă bucăţică de lână sintetică din istoria omenirii, şi ea fusese nevoită să accepte un duplicat.

Moartea invizibilă dezgolise orice fiinţă vie de la intrarea în mină, crabii avalonieni târâtori şi zburători, pe acei Joe, tufele pitice, mamiferele terestre, pălăria de pai a Lindei, centurile de piele şi hainele de bumbac; totul, cu excepţia unui bebeluş. Să fi fost datorită păturii? A culorii, a mirosului, a texturii, a originii anorganice? A geometriei de cocon a păturii ce înconjura un copil?

Albastrul-închis licărea ici şi colo în sala întrunirii. Fiecare mamă de bebeluş avea o pătură Orion de un albastru-Cadzie.

Katya luă pentru o clipă mâna lui Justin şi se uită spre Jessica. Aceasta din urmă stătea în mod ostentativ departe de familia ei, cu secunzii, la masa lui Aaron de pe Munte. Era o masă mare, la care aveau loc Edgar, Trish, Chaka şi, surprinzător, Ruth Moskowitz. Katya cântări asta în minte. Putea să-l întrebe de Justin mai târziu.

– Ce-aţi hotărât? întrebă tatăl ei. Ea clătină din cap.

– Zack vrea să facă anunţul, îi răspunse, şi se uită de la Carlos la Cadmann, apoi la Justin. E în ordine.

Zack Moskowitz era pe podium.

– Aceasta este o întrunire oficială a membrilor Coloniei Avalon, pentru a afla hotărârea comisiei speciale de investigare a morţii lui Toshiro Tanaka, membru al acestei colonii. Rog adunarea să facă linişte.

Urmară îndemnuri la tăcere, care se aşternu apoi, în aşteptare.

– Comisia a stabilit în unanimitate verdictul de omor prin accident. Pentru cei care nu au pregătire juridică, asta înseamnă că a fost un accident. Comisia a hotărât, în marea sa majoritate, că nu este necesară nici o acţiune ulterioară şi, prin urmare, cazul este închis.

Un alt moment de tăcere. Apoi Carolyn McAndrews se ridică în picioare.

– *Dooomnule* preşedinte! Ăsta n-a fost un accident! Băiatul a fost ucis ca o consecinţă a propriilor sale infracţiuni! A avut complici. Ei ar trebui pedepsiţi! Cu toţii!

Se auziră câteva murmure răzleţe de aprobare, iar două persoane strigară:

– Stai jos, Carolyn!

– Are gheaţă în cap, spuse unul dintre secunzi, destul de tare ca să-l audă toată lumea.

– Comisia a luat în considerare asta, zise Zack, cu voce egală. Sugestia a fost respinsă.

Ea se uită în jur, căutând un susţinător, şi nu văzu pe nimeni. Copiii ei o priveau ciudat.

Sharon McAndrews stătuse la o masă din rândul al doilea, cu alţi grendeli cercetaşi. Coborî alături de Carolyn şi îşi înconjură mama cu braţul.

– O să regretaţi, îi anunţă femeia, şi se aşează cu o infinită oboseală.

Sharon ezită o clipă, apoi se lăsă lângă ea. Printre secunzi se stârni agitaţia. Trish era în picioare. Pozând, se gândi Katya.

– Foarte bine, ar trebui să existe un proces, strigă ea. Dar nu al nostru! Domnule preşedinte, îl acuz pe Cadmann Weyland de crimă! Voi, primii, ne-aţi spus întotdeauna ce să facem, ne-aţi tratat ca pe nişte copii, sau ca pe nişte sclavi, toată viaţa noastră! Iar acum l-aţi ucis pe Toshiro Tanaka şi vă credeţi generoşi fiindcă nu ne acuzaţi pe noi, ceilalţi, de crimă?

– Nu respecţi procedura, preciză Zack.

– Oare? întrebă Carey Lou Davidson. La masa lui, unde stăteau numai grendeli cercetaşi de curând iniţiaţi, câţiva aplaudară. Ştiu că n-o să câştigăm în cazul unui vot, dar aşa ar trebui, dacă ar exista dreptate!

Trish stătuse lângă Jessica. Iar Jessica Weyland stătea cu capul în jos, cu faţa pe jumătate ascunsă. Încercând să se facă invizibilă, se gândi Katya. Ce credea fata asta că înseamnă durerea? Justin părea tot atât de

jenat ca ea. Katya îi masă gâtul cu mâna, dar el nu-şi ridică privirea.

Până în clipa aceea, Jessica intrase de două ori în casa tatălui ei ca să comită un sabotaj sau un furt iar în momentul de faţă stătea alături de acuzatorii lui. Încă nu se înstrăinase de întreaga familie, dar părea să-şi dea silinţa, medită Katya.

Apoi îl văzu pe Aaron întinzându-şi braţul cu care o înconjura pe Jessica pentru a o prinde pe Trish de încheietura mâinii. Îi şopti ceva la ureche. Ea dădu din cap şi se aşeză din nou.

– Vot! strigă Carey Lou.

Aaron Tragon se ridică în picioare.

– Domnule preşedinte, mi se îngăduie să iau cuvântul?

Zack ezită, apoi încuviinţă din cap.

– Preşedintele îi dă cuvântul lui Aaron Tragon.

– Domnule preşedinte, cu permisiunea dumneavoastră... Începu el, apoi se întoarse spre Carey Lou. Stai jos, te rog.

– Spun, totuşi...

– Nu, nu spui. Stai jos.

Avea gheaţă în glas. Celălalt se aşeză.

– Mulţumesc. Domnule preşedinte - unchiule Zack toată lumea aici de faţă regretă cele întâmplate şi este întru totul lipsit de sens să împărţim vina. Da, am încercat să organizăm o expediţie pe continent. Am făcut o groază de greşeli, dar n-am ucis pe nimeni...

– Tu să taci din gură! strigă Mary Ann. Cadmann clătină din cap.

– Lasă-l să termine, zise cu blândeţe.

– Dar...

– Nu ne poate face rău, rosti el, luând-o de mână. Lasă-l să vorbească.

– N-am ucis pe nimeni, dar Toshiro n-ar fi murit dacă n-am fi acţionat aşa cum am făcut-o, continuă Aaron. Consider că verdictul comisiei a fost stabilit cu înţelepciune. Au declarat „omor prin accident” şi asta a şi fost. Important este să nu mai existe alte accidente! Totuşi trebuie să ne întoarcem pe continent. E mai important decât oricând. Ştiţi cu toţii că pe Tau Ceti sunt erupţii. O altă surpriză avaloniană, şi am văzut deja schimbările.

Ţiparii. Starea vremii. Edgar spune că vor mai fi *şi* altele...

Se uită în jos, spre masă, aşteptând încuviinţarea acestuia.

– Ai aflat mai multe, Edgar? Foarte bine.

– Domnule preşedinte, interveni Julia Hortha.

– Vă rog, făcu Aaron. Aş vrea să pot încheia.

– Continuă, zise Zack.

– Este de două ori mai important să înţelegem acum ce s-a întâmplat cu Linda şi cu Joe. Avem nevoie de rezervele din mine şi va fi nevoie de ani întregi să găsim şi să amenajăm alte exploatări miniere tot atât de bune cum sunt cele pe care le avem deja.

I se adresase direct lui Zack, dar acum îi incluse pe toţi cei prezenţi.

– Suntem îngrijoraţi cu toţii pentru că nu există suficiente materii prime. Dacă nu obţinem o nouă rezervă, vom fi în curând nevoiţi să luăm hotărâri dificile! Şi, în caz că nu o ştie toată lumea, pe insula Camelot nu există nici un depozit minier corespunzător, iar singurele de pe continent la fel de bune ca acela din Trecătoarea Lemn Uscat se află cu mult mai interior, sau în zonele joase, populate de grendeli. La Lemn Uscat se găsesc şi rezerve de natură

organică, şi metale. Vor trece ani de zile înainte de a aduce o mină nouă la productivitatea acesteia.

– Dar este o ruină!

Aaron nu se uită să vadă cine vorbise.

– Da, dar nu e o ruină *inutilă.* Adăposteşte o grămadă de utilaje. O putem repune în funcţiune în câteva luni.

– De unde ştii? întrebă Hendrick Sills.

– Edgar Sikes m-a ajutat să-i cer Cassandrei efectuarea unui studiu. Edgar?

Acesta se ridică în picioare.

– Instalaţia-mamă de minerit nu e grav avariată. Nu se află la intersecţia tunelelor, ci într-un coridor lateral. Programarea s-ar putea să fie dată peste cap, dar Cassie a găsit un duplicat al fişierului, care este intact. Solicit o Operaţiune de Recondiţionare a Minei Lemn Uscat. Totul se află acolo, cel puţin în fază preliminară...

– Am examinat o mare parte, spuse Zack, de pe podium. Cred că în privinţa asta are dreptate. Nu sunt sigur că îi împărtăşesc concluziile, însă chiar dacă găsim un alt depozit minier, va trebui să mutăm *toată* acea instalaţie de lucru...

Katya se aplecă mai aproape de Justin.

– El a pus toate astea în funcţiune, nu-i aşa?

– În foarte mare măsură, răspunse el.

– Ceea ce înseamnă că e mai important ca niciodată să înţelegem ce s-a petrecut în Trecătoarea Lemn Uscat, vorbi Aaron. Dar n-o să ne dăm niciodată seama dacă rămânem izolaţi. Indiferent ce i-o fi ucis pe Linda şi pe Joe, nu trăieşte acolo sus. N-o să aflăm ce este atâta vreme cât nu vom înţelege sistemul ecologic al Avalonului într-o mult mai mare măsură decât acum.

Se întoarse spre Marele Chaka, care stătea, împreună cu fiul său, printre primi.

– Nu eşti de acord, domnule?

Marele Chaka se ridică în picioare. Stând astfel, ochii lui erau la acelaşi nivel cu cei ai Micului Chaka.

– Sunt de acord.

El şi Micul Chaka dădură din cap la unison.

– Toată lumea prezentă în această încăpere regretă cele întâmplate cu Toshiro, spuse Aaron. Omor prin accident. Accidentul a fost neîncrederea lipsită de sens dintre primi şi secunzi, dintre nativii tereştri şi nativii stelari. Dacă moartea lui înseamnă ceva, atunci trebuie să pună capăt acestui lucru! Domnule preşedinte, propun ca pe continent să se întoarcă voluntari, să recupereze minele şi, mai mult decât atât, să revendice ceea ce ne aparţine. Să cinstim memoria lui Toshiro finalizând acţiunea pe care trebuia s-o întreprindem cu toţii, împreună. Aceasta este propunerea mea.

Urmă un moment de tăcere, apoi Marele Chaka rosti meticulos şi răspicat:

– Susţin.

Trish se relaxă, întinzându-se discret şi ascultând pur şi simplu. Toshiro o învăţase despre relaxare mai multe decât ar fi putut învăţa vreodată singură. Avea să-i simtă din plin lipsa.

Votul favoriza propunerea lui Aaron. Aveau să se întoarcă pe continent cu binecuvântarea primilor - cu câteva excepţii evidente. El însuşi părea relaxat, aproape somnoros. Ce naiba avea de gând? Trish îi acuzase pe primi de crimă numai şi numai pentru propriul ei amuzament. Pe urmă se întinsese prin spatele capului plecat al Jessicăi, o prinsese de încheietura mâinii şi, cu o forţă căreia nu i se putea împotrivi, o trăsese destul de aproape să-i poată şopti direct în ureche.

– Trish, scumpo, am obţinut aici tot ceea ce voiam. Dacă arunci totul cât colo, te ucid.

După care îi adresase un zâmbet liniştitor şi îi dăduse drumul, lăsând-o să se aşeze pe scaunul ei.

Vorbea serios. Ce crede c-a obţinut? Trish îl urmări pe Edgar, care se uita la Aaron. Cei doi se cunoşteau din copilărie, Joe Sikes îi crescuse câţiva ani împreună, pe când ea era aruncată de la o familie la alta... Ce se petrecea în capul lui Edgar? îşi scoase un pantof cu ajutorul celuilalt picior şi îşi întinse pe sub masă degetele agile. Băiatul tresări, apoi îi zâmbi larg.

– ...Vremea. Aaron, Edgar, poate n-aţi văzut ce s-a întâmplat la Surferi. Arăta aproape ca şi cum uraganul vostru imaginar s-ar fi dovedit o realitate. Edgar, timp de douăzeci de ani, în Camelot am avut o climă ca în California, fără afurisitele de cutremure şi fără instigatori la revoltă, vorbi Zack. Ce se petrece? M-am uitat prin fişierul tău, Fimbulhaos[1]...

Aaron dădu din cap către Edgar, care se ridică. Trish observă că începuse oricum să se ridice, dar se crea iluzia că i se supunea lui Aaron.

Iar Edgar lăsă să pară aşa.

– Cassandra, arată-ne Fimbulhaos. Cetăţeni, începu el, fără să mai aştepte reacţia computerului, locuitorii Pământului studiază Soarele de mai bine de un miliard de ani. Înregistrările astronomilor acoperă şase mii de ani, dacă ţineţi cont de egipteni. Acum trei sute de ani, Soarele nu era prin preajmă decât de câteva milioane de ani, fiindcă Dumnezeu nu inventase încă fuziunea...

Cassandra plasase sub plafonul înalt al clădirii comunitare doi sori care pluteau. În timp ce Edgar

1 Marele haos, fimbul fiind un prefix preluat din limba nordică veche (n. tr.).

vorbea, cei doi se micşorară, transformându-se în stole, alături de care clipiră şi altele.

– Cu două sute cincizeci de ani în urmă au descoperit, în Soare, tiparul undelor de şoc rezonante. Sol sună aidoma unui clopot imens. Cam în acelaşi timp, astrofizicienii au detectat pentru prima oară o supernovă datorită neutrinilor expulzaţi prin explozia miezului ei, aşa că toate telescoapele de pe Pământ erau îndreptate către Marele Nor al lui Magellan chiar dinainte ca lumina să fi ajuns pe Pământ. Au trecut două sute patruzeci de ani de când ne-am trimis primele sonde către polii de rotaţie ai unei stele. Problema este că aceste studii se referă, aproape în totalitate, numai la Soare. Atât! Alţi sori au fost observaţi îndeaproape vreme de douăzeci sau treizeci de ani înainte ca *Geographic* să părăsească sistemul solar. Ceea ce ştim despre Tau Ceti e demn de milă.

O stea strălucitoare crescu, umplând domul. Din globul în flăcări dispăru un sector triunghiular şi steaua disecată se roti, în folosul audienţei.

În sală se purtau câteva conversaţii mărunte; Cassandra amplifica vocea lui Edgar, astfel încât să acopere zgomotul de fond.

– Tau Ceti are, *probabil,* un ciclu de cincizeci de ani al petelor solare. Noi nu l-am urmărit decât vreo douăzeci, aşa că totul nu este, realmente, decât o presupunere. Putem detecta undele de şoc din interiorul lui Tau Ceti. Seamănă foarte mult cu acelea din Sol, însă celulele sunt mai mari, iar în locurile de întâlnire ale acestor unde de şoc - Cassandra, fişierul meu Fimbulhaos Pete Solare Patru - furtunile de la suprafaţă sunt mai puternice.

Flăcările porniră din Tau Ceti arcuindu-se pe distanţe de sute de mii de kilometri înainte ca jetul să se reîntoarcă, atingând suprafaţa.

– Sunt din ce în ce mai dinamice pe măsură ce se apropie de apogeul ciclului petelor solare, dar nu ajung la o distanţă atât de mare ca în cazul lui Sol.

Tau Ceti are câmpuri magnetice mai puternice. Iată Ce se întâmplă cu clima de pe Avalon. Soarele e mai fierbinte, iar coroana solară are o temperatură cu *mult* mai ridicată şi se extinde mult mai departe în spaţiu. Încălzeşte stratul superior al atmosferei Avalonului. Atmosfera se dilată. Ceea ce duce la propulsarea unor jeturi de abur orientate către vest şi la apariţia unor zone de turbulenţă. Formele de viaţă de pe planetă încearcă să facă faţă uraganelor, radiaţiilor ultraviolete din ce în ce mai puternice şi altor radiaţii de mare putere. Nu toate au evoluat pentru a supravieţui unei asemenea situaţii. Din câte au descoperit cei doi Chaka, unele se reproduc pur şi simplu nebuneşte, apoi mor...

O surprinse pe Trish fixându-l cu privirea, se prefăcu că nu observase, dar ea îi văzu pântecul aplatizându-se când se întinse să manevreze cursorul. Edgar arăta bine. Fata zâmbi, aşteptă... Se uită înspre ea, iar ea îşi mototoli cu nepăsare paharul de plastic, relaxându-şi muşchii braţului. El se bâlbâi, dar numai pentru o clipă.

Încercă să-l ajungă din urmă la ieşirea din sala de întrunire. Era înconjurat. Toată lumea voia să discute cu Edgar Sikes.

Era plictisitor. Chiar dacă lui *îi plăcea.* Trish se gândi mai bine, apoi se duse la Micul Chaka şi împrumută cartela lui de acces.

Când se întoarse Edgar în locuinţa familiei Sikes, Trish era în dormitor, stând turceşte pe patul cu apă. La intrarea lui, întrerupse filmul *Aladiny* o producţie a studiourilor Disney. Zâmbi, fără să pară surprins.

– În seara asta îndeplinim dorinţe?

– Ai uitat că-ntotdeauna există o şmecherie? făcu ea, şi se ridică în picioare, parcă levitând. Te-ai pus pe treabă.

– Puţin, spuse el, dar era evident că muncise mult în camera care le aparţinuse cândva lui Joe şi Lindei.

Patul mare, bogat împodobit, pe care li-l dăduse Carlos dispăruse, fiind înlocuit de unul clasic, cu apă. Dispăruseră pozele Lindei de pe pereţi şi hainele ei din dulap. Camera de alături fusese a lui Cadzie. Acum era plină de computere şi de bancuri de lucru. Prin uşa deschisă a băii se vedea că şi acolo se petrecuse o schimbare. Salonul mic era aproape gol, cu câteva greutăţi şi covoraşe rulate stivuite de-a lungul unui perete.

Surpriza era că, în afara de camera computerului, peste tot domneau ordinea şi curăţenia. *Oare a făcut-o pentru mine?*

– Îmi place, zise ea. Şi tu arăţi foarte bine, Pufosule. Scoate-ţi pantofii. Hai să facem salutul soarelui.

O urmă în salon şi intră în postura copacului, poziţia „drepţi”, în limbaj militar.

Peste cinci minute, Edgar gâfâia. Ea îl făcu să se mişte mai încet, să se oprească şi să respire atunci când simţea nevoia. El îi studie poziţia şi încercă să i-o corecteze.

– Împinge-te în sus şi rămâi aşa. Fundul trebuie să se ridice mai mult, *exact* la acelaşi nivel cu şira spinării. Acum lasă-te în jos trăgându-ţi coatele *înapoi,* către coaste.

– Tu nu poţi face asta.

– La naiba, nu. Dar pot să stau în cap.

– Fără să te sprijini de perete?

Modul în care îi dădea el lecţii o amuză la început. Apoi începu să-şi dea seama că ştia într-adevăr mai mult decât ea. Edgar învăţa repede.

Dobândise şi un oarecare autocontrol. Când începuse să vină acolo, sărea pe ea la câteva secunde după ce o ducea într-o cameră cu un pat. Acum... Fusese nervos la început, dar, pe de altă parte, ea lipsise vreme de o săptămână. Era curioasă şi în expectativă. Rămăsese dornic să-i fie pe plac şi o flata gândul că era, probabil, singura fiinţă din univers care se putea bucura de atenţia lui completă, chiar dacă numai pentru câteva minute.

Era cu capul în jos şi se uita în sus, către ea, cu un zâmbet superior.

Edgar a avut un tată. Trish îşi putea imagina, cu o oarecare aproximaţie, cum era să fii legat de o singură fiinţă umană, sau de două; să nu fii niciodată nevoit să ghiceşti gândurile oamenilor dintr-un oraş întreg, fiecare dintre ei deţinând controlul vieţii unui copil. O singură fiinţă umană, mai întâi atotştiutoare, apoi profesorul lui, iar mai târziu aproape egalul lui. Şi acum tatăl lui era mort, jupuit până la oase, iar ucigaşul era necunoscut.

Oare o iubise şi pe Linda? Era mult mai probabil s-o fi venerat.

Primii ştiau că îi trădase şi mulţi n-aveau să-l ierte; iar Edgar trăia şi muncea printre primii din Camelot.

Trish se întrebase dacă avea să supravieţuiască.

Respiraţia lui deveni inegală. Ieşi încet din poziţia stând-în-cap, un picior la orizontală; podeaua atinsă cu vârfurile degetelor; îngenunche.

Ea ieşi din aceeaşi poziţie rostogolindu-se.

– Cred c-a durat două minute. Sunt impresionată, Pufosule.

– Nu te lăsa în jos atât de repede. Întinde un picior, apoi pe celălalt, apoi atingi podeaua. Am terminat? Vrei cafea?

– Ai făcut rost de cafea? El zâmbi.

– Mai târziu, zise ea.

Se rostogoli în picioare şi îşi propti umărul la jumătatea trupului lui înainte ca Edgar să se fi hotărât să se ferească. Se ridică săltându-l pe umăr. El râdea. Îl trânti pe pat, încă râzând.

– Acum o să-ţi arăt de ce e bine să te-ncălzeşti mai întâi. Să-ţi pui inima şi sângele în mişcare. Pufosule, chiar vrei să stai deasupra? Îl rostogoli şi se rostogoli odată cu el. Doar o singură dorinţă. Câte una pe rând.

Mai târziu îl urmă în camera cu componente electronice şi îl privi măcinând boabele proaspete de cafea.

– Are un miros diferit.

– E prăjită mai tare, zise el. Şi boabele sunt altfel, mai din susul muntelui.

– Interesant. Cine ţi le-a adus?

Sub cuptorul universal era un terminal de dimensiuni reduse. Trish îi zări ecranul cu coada ochiului. Zâmbetul lui păli în timp ce îi răspundea:

– Doi dintre copiii lui Carolyn. Ştii, o vreme primii s-au purtat ca şi cum aş fi fost mort. Dar Cassandra nu mai e atât de *agilă* când nu sunt eu conectat, şi ei au început să-şi dea seama. N-am fost eu cel care a agresat-o pe Carolyn...

– Eu am fost.

REZOLVARE-RUTH scria în partea de sus a ecranului. Trish nu reuşi să citească literele mai mici de dedesubt, dar nu erau prea multe.

– Ah? Oricum, de când nu mai e tata sunt oarecum interesaţi ca eu să fiu fericit. Chiar dacă n-au încredere în mine.

Turnă apă clocotită într-un cilindru de sticlă, împinse fără oprire în jos filtrul, o sită metalică din capătul superior, separând astfel zaţul, şi turnă două ceşti de cafea.

Ea zâmbi uşor când se aşezară la masă, dezbrăcaţi amândoi. Curăţenia proiectată de el nu ajunsese chiar atât de departe. Nu exista nici măcar un singur centimetru pătrat de suprafaţă orizontală liberă. Îşi cocoţă ceaşca pe un teanc de coli tipărite de computer.

– Acum, cu expediţia asta, vor fi nevoiţi să aibă încredere în tine. Ca şi noi, de altfel.

– Noi?

– Expediţia. Aaron.

– Oh. Bineînţeles că tu o să pleci. *Daaaa!*

– O să mă-ntorc din când în când. Sau ne-ai putea însoţi.

– Nu. Asta nu merge. Chiar dacă ajung într-o formă mai bună, tot n-aş fi de mare folos într-o tabără de corturi. Şi mai bine să stau aici, de veghe pentru voi.

– O să avem o bază. Lasă-ne să ne instalăm, apoi vino şi tu, zise, zâmbind.

Aaron o să deteste asta. Nu-i place să am atât de mult control asupra vrăjitorului nostru. Dar e mai mult decât atât, pe ăştia doi îi învrăjbeşte ceva. Pur şi simplu nu vrea să fie Edgar fericit. Îşi lăsă zâmbetul să se transforme în altceva, devenind un surâs erotic,

copiat dintr-un film vechi. Îl înfierbântase pe Robert Redford şi avea acelaşi efect asupra lui Edgar.

– Cine merge?

Ea clătină din cap, continuând să îl fixeze cu privirea.

– Nu sunt foarte sigură. Aaron, bineînţeles. El o sa fie şeful. Eu.

– De ce tu?

– Pentru ca acolo se va desfăşura acţiunea.

– Acţiunea. Adică jocurile puterii. Fata ridică din umeri.

– Ochelari de luptă, făcu el, pe neaşteptate. În călătoria asta n-o s-aveţi nimic de ascuns faţă de primi - n-am dreptate?

– Aş zice că da, răspunse ea, cu prudenţă. Aaron ar putea avea câte ceva. Şi?

– Şi puteţi renunţa la binocluri, folosind ochelari de luptă. Luaţi-mă acolo şi o să menţin legătura cu Cassandra.

– Acolo o să mergi, spuse Trish.

Se întinse, o mişcare studiată, ca aceea de dinainte de a face dragoste, şi se asigură că Edgar o privea. Se convinse că se bucura de toată atenţia lui. Se trase mai aproape.

– De ce te interesează Ruth Moskowitz?

Luat pe nepregătite, avu nevoie de o clipă să-şi aducă aminte de terminal. Apoi răspunse:

– E ceva pe care Linda... nu, *asta* n-are importanţă. Ai observat ce-i face Aaron lui Ruth?

– Oarecum. E de părere că avem nevoie de ea...

– Nu. Vrea s-o amestece. S-o implice. Fiindcă e fiica lui Zack Senior. O s-o facă să sufere. Mă întrebam dacă există o cale de a rezolva problema.

– De ce?

– Linda mi-a spus la un moment dat că eu... nu reuşesc niciodată să cunosc pe nimeni. Presupun că pe tine încep să te cunosc, Trish, dar tu eşti blindată. E greu să te văd pe tine având nevoie de ajutor. Dacă Ruth îşi continuă legătura cu Aaron, e al naibii de sigur că o să aibă nevoie de *ceva.*

Asta era o nebunie. Edgar abia dacă era în stare să-şi poarte de grijă lui însuşi... Nu-i dădu atenţie.

– Fac pariu că îl cunoşti pe Aaron mai bine decât mine. Cum era în copilărie?

20.

STEPA SCRIBULUI ŞI DEALUL EDENULUI

Întreaga natură nu e nimic altceva decât artă, necunoscută ţie; numai prilejuri şi căi pe care nu le poţi vedea; numai discordie şi armonie neînţeleasă; răul e, în parte, pretutindeni, binele e universal.
Alexander Pope

Trei luni mai târziu

Micul Chaka îşi privi tatăl făcând încă un pas prudent spre creaturile înaripate pe care le numeau păsăruici. Mai întâi bastonul, apoi piciorul stâng, apoi dreptul - totul lent, lin şi controlat. Trei păsăruici stăteau grămadă în apropiere de un arbust scund, ale cărui fructe de dimensiunile curmalelor îşi schimbaseră în ultimele câteva zile culoarea din albastru în roşu. Abia după aceea începuseră să atragă crustaceele zburătoare. Pe măsură ce se apropiau de miezul verii, tufele şi frunzele, plantele şi ierburile din întreg cuprinsul pădurii căpătau alte culori, se coceau, explodau într-o mie de nuanţe de auriu, de roşu şi de un verde profund, bogat. Copacii coamă-de-cal, infestaţi cu o sută de specii de paraziţi şi de simbioţi, înfloriseră de parcă s-ar fi pregătit să întâmpine cu braţele deschise încă o sută.

Cea mai mare păsăruică - o creatură zburătoare violetă, cu vârfurile mici ale aripilor albe şi spilcuite - îşi roti un ochi independent către Marele Chaka, ajuns la numai vreo doisprezece metri distanţă. Bărbatul era

mic de statură, abia atingând un metru jumătate în anii când avusese cea mai mare înălţime de pe durata vieţii sale. Timpul îl îndesase, îl zbârcise şi îl încărunţise, îi pătase tenul întunecat. Părul tuns scurt, foarte creţ, i se retrăsese de pe tâmple şi avea nevoie de lentile corectoare ca să poată citi şi de un baston ca să se poată deplasa. Pântecul mic, stânjenitor, îi umfla partea din faţă a cămăşii şi îi tremurau mâinile când scria în jurnalele pe care le ţinea de aproape o sută cincizeci de ani.

Dar încă se putea mişca destul de lent şi de lin ca să se apropie de animale mai mult decât ar fi crezut Chaka că era cu putinţă. Încă era cel mai de seamă zoolog de pe Avalon. Şi încă era *tata.*

Aripile motoare ale păsăruicii care îl privea pe Marele Chaka prinseră să vibreze. Creanga de care se ţinea cu ghearele din faţă începu să se legene. În văzduh se înălţă un scâncet şuierător, piţigăiat. Celelalte două surate îşi întrerupseră masa, agitându-se la rândul lor. Se încleştară de ramuri cu două gheare din faţă, dar micile aripi în formă de palete din spate intrară în vibraţie, pierzându-şi contururile. Scâncetul deveni din ce în ce mai puternic, până când umplu copacii.

Micul Chaka nu se alarmă, nici măcar când strigătul fu preluat de o zburătoare îndepărtată şi apoi tic un cor. Avertizare de pericol? Cerere de ajutor?

Marele Chaka se retrase cu un pas, apoi cu încă unul, şi păsăruicile îşi regăsiră liniştea. Reîncepură să mănânce. Zumzetul îndepărtat se stinse. În pădure se reîntoarse liniştea.

Un zâmbet aproape copilăresc îi încununã chipul în timp ce se întorcea la fiul său, mergând cu greutate.

– Nu e tocmai o colonie, acţiunile sunt mult prea independente pentru asta. E mai degrabă vorba de

familii mici - poate trei sau şase membri. Toate trei sexe, sau două fertile şi unul neutru, cel care păzeşte cuibul în timp ce umblă ceilalţi doi după hrană, ca în cazul crabilor avalonieni de tipul şase. O să luăm mostre mai târziu.

Când urcau dealul, se prinse de braţul fiului său.

– Şi tu numeşti locul ăsta Eden?

– Aici îi aducem pe grendelii discipoli, răspunse, încuviinţând din cap. Trebuie să înveţe o serie de lucruri despre planetă şi locul ăsta e potrivit.

– Aud o apă curgătoare. Sunt grendeli?

– Ne gândim întotdeauna la ei. Crede-mă. Nu ne asumăm riscuri. Dar între noi şi râu e o porţiune proeminentă de stâncă. Cea mai simplă cale pe care poate ajunge aici un grendel e o pantă de peste un kilometru, fără nici un strop de apă. Avem şiruri de senzori de mişcare din douăzeci în douăzeci de metri - nimic mai mare decât un Joe nu-şi poate face apariţia aici sus fără să fim avertizaţi, iar puştile antigrendeli sunt mânuite de trăgători buni. Sunt moarte curată. Locul e sigur, zise, apoi se încruntă. Bineînţeles că aşa am crezut şi despre Lemn Uscat. Dar aici nu s-a întâmplat nimic rău.

Marele Chaka dădu din cap.

– Totuşi, lucrurile se schimbă.

Îşi miji ochii, uitându-se în sus, la Tau Ceti, un glob estompat printre norii înalţi.

– Lucrurile se schimbă.

Străbătea cu mare atenţie poteca. La fiecare un metru sau doi se oprea să privească o frunză, să studieze un insectoid necrofag care căra un leş de cinci ori mai mare decât el, să hârjâie un strat de fungi ca să ia o mostră, depozitând-o apoi într-un plic de hârtie transparentă. Pe urmă nota în carnet şi

fotografia mostra plasată pe pagina acestuia, având drept fundal locul unde o găsise.

– Ştii, spuse, dus pe gânduri, mi-aş fi dorit să fi fost şi tu pe Pământ. Atunci ai fi înţeles ce bogăţie se aşterne în faţa ta. Oriunde te-ai uita, nu trebuie decât să întinzi mâna şi găseşti o nouă făptură, o nouă plantă. Ceva nou, ceva nou.

Micul Chaka se gândi că privirea aceea pierdută îl făcea să semene cu un Buddha negru, zbârcit.

– Pe Pământ... s-au terminat „noutăţile”. Zâmbi strâmb. Zâmbetul i se lărgi când văzu un copac tirbuşon crescând în umbra părintelui său.

– Oh, gânguri el. Un duplicat perfect al plantei-mamă - numai că, vezi, e stângaci, trunchiul i se spiralează în direcţia opusă...

Era aşa de când începuseră să urce înapoi, către mină, şonticăind încoace şi încolo, studiind ceva, comentând despre altceva - fără să se plângă niciodată din cauza distanţei şi a drumului în pantă, deşi o parte a acestuia trebuie să fi fost foarte obositoare. Emoţiile lui Chaka erau împărţite. Pe de-o parte, era încă nervos din pricina zonei unde se aflau. Pe de alta, era minunat să-şi vadă tatăl în fiecare zi, să facă explorări împreună şi să-l asculte ţinându-i prelegeri, aşa cum se întâmplase în fiecare dintre minunatele zile ale copilăriei sale. Se aflau la trei kilometri de mină, destul de departe de primul cot al potecii ca să nu poată fi văzuţi. Marele Chaka se aşeză pe o piatră şi îşi desfăcu şireturile unui pantof.

– Ai obosit, tată?

– Nu, cred că mi-a intrat ceva în pantof. Fiule, povesteşte-mi despre baza pe care o înfiinţaţi.

– Păi, eu nu fac mare lucru în privinţa asta...

– Ştiu. Se pare că Aaron e şeful, şi am observat că n-are nevoie de nici un sfat din partea generaţiei mele, spuse, inspectându-şi interiorul pantofului stâng. Bineînţeles că nici colonelul Weyland nu i-a oferit prea multe.

– Am remarcat.

– Tu şi toţi ceilalţi, zise, şi oftă. Presupun că era inevitabil.

– Tată, nu e mare lucru.

– Pentru voi nu. Sigur că nu. Dar pentru noi - fiule, imediat după sosirea noastră am ignorat avertismentele lui Cadmann Weyland şi aproape c-am fost nimiciţi. De atunci am căpătat obiceiul de a-i cere părerea.

– Talismanul vostru.

– Talisman, vrăjitor - bineînţeles că nu e nici una, nici alta. Dar mi s-a spus că aţi ales un loc pentru baza voastră. Răsfaţă-mă povestindu-mi despre asta.

– Sigur. E la vreo trei sute douăzeci de kilometri nord faţă de noi, în munţi, dar pe un platou larg. Nici o apă mare, dar o mulţime de izvoare şi de pârâiaşe. Porţiunea plată e o pajişte.

– Da, cunosc locul.

– Poftim?

– De pe hărţi. Pare primejdios. În apropiere e o pădure.

– O pădurice, dar există. Frunze tinere. Cât se poate de comestibile. Tată, pe stânci sunt Joe şi în pădure există animale terestre. Nu cred că acolo a ajuns vreodată vreun grendel.

– Vă plasează exact la extremitatea razei de autonomie a unui Ţânţar.

– Numai până când instalăm captatoarele de energie solară. Dar e cu faţa spre sud şi avem rulouri de pânză

Begley. O să le-ntindem, şi majoritatea zilelor sunt însorite. Nu o să mai treacă mult timp până când vom genera destul curent electric ca să reîncărcăm acolo Ţânţarii, zise, şi îşi frecă mâinile. Pe urmă o să putem face într-adevăr explorări, încă o sută cincizeci de kilometri şi ajungem la marginea Stepei Scribului!

– Pentru asta vă invidiez.

– Păi, mergi cu noi... Bătrânul râse cu blândeţe.

– Ştii că nu se poate. N-aş fi bine-venit printre prietenii tăi, rosti, şi îşi puse din nou pantoful şi îi legă şireturile. Fii prudent, fiule. Nu ştim ce i-a ucis pe Joe Sikes şi pe Linda Weyland, dar ştim foarte bine ce era să ne ucidă aproape pe toţi în timpul Războaielor Grendelice. Nu fii atât de îngrijorat în privinţa unui pericol necunoscut încât să-l ignori pe cel cunoscut. Acum ar trebui să ne întoarcem...

Se opri să se uite la un lichen colorat. O clipă.

Micul Chaka continua să simtă o uşoară nervozitate în privinţa excursiilor prin împrejurimi. Erau mult prea departe de adăposturile întărite cu kevlar din Trecătoarea Lemn Uscat ca să se simtă liniştit. Dar tatăl său avusese câştig de cauză, aşa cum se întâmpla de obicei.

– Uite ce abundenţă, la numai cinci sute de metri de locul morţii. Nimic n-a distrus zona. În copaci sunt Joe, păsăruici şi toate insectele astea mărunte. Indiferent ce i-a ucis pe Joe şi pe Linda, a devorat şi câinii. Şi a mâncat şi tot materialul organic din haine. A fost o anomalie. În realitate, probabil că ăsta e acum cel mai sigur loc de pe planetă - acest soi de fulger n-o să mai lovească aici pentru o vreme.

Fiindcă fiul său nu părea convins, adăugă:

– Dacă eşti îngrijorat, ia cu tine doi dintre sacii pentru supravieţuire ai lui Cadmann.

– Sunt îngrijorat. Grendelii nu pot muşca prin kevlar, dar muşcătura lor poate strivi totuşi un os...

– Ai grendeli în cap. Ai studiat scheletele alea cu tot atâta atenţie ca mine. Asupra lor nu s-a aplicat nici un fel de presiune. Nici un os rupt. Nici o urmă de dinte. Zgârieturi, da, ca şi cum ceva ar fi răzuit carnea de pe oase, dar a fost ceva mic, nu dinţii unui grendel. Indiferent ce i-a ucis, n-a fost grendel - în afara cazului în care i-a fiert ore întregi şi le-a supt apoi carnea de pe oase.

Imaginaţia morbidă a tatălui său îl făcuse să se strâmbe. Atunci care era pericolul? Sacii de kevlar ar fi trebuit să-i protejeze, teoretic, de un nor acid sau... sau de indiferent ce naiba le omorâse prietenii.

Ajunseseră la presupunerea că fusese ceva de natură mai degrabă biologică decât chimică. În minte i se stârni o amintire, ceva dintr-un roman science-fiction vechi, despre protozoare gigantice care pândeau în mlaştinile de pe Venus, gata să-i digere pe vizitatorii imprudenţi din spaţiu. Existau filme despre monştri imenşi, care sugeau sânge şi sălăşluiau printre stele.

Nu credea cu adevărat în aşa ceva, dar moartea invizibilă îi mistuise doi membri ai familiei chiar sub nasul Cassandrei, şi singurele indicii erau urmele de *viteză* de pe oase. *Viteza* însemna grendeli, dar cum? Un puzzle fascinant, dacă nu s-ar fi petrecut în realitate.

Scoaseră un timp bun pe restul drumului de întoarcere către mină. Tatăl său nu acceptase cine ştie ce ajutor, nici măcar atunci când sudoarea îi brobonise fruntea şi respiraţia îi devenise şuierătoare. Cu mult timp înainte de apusul soarelui descoperiră că străbăteau ultima porţiune a potecii. Zumzetul maşinilor se auzea clar de la o jumătate de kilometru

distanţă - reparaţiile şi repunerea în funcţiune începuseră de mult. O dâră subţire de fum şi scrâşnetele metalului torturat le dădeau de înţeles că o mare porţiune a instalaţiei era tăiată şi reparată. Marele Chaka urca panta gâfâind uşor, dar dăduse drumul braţului fiului său şi mergea în susul coastei ţanţoş şi plin de curaj. Micul Chaka ţopăia ca un balon. În sfârşit liber! Uitase cum era să urce pe munte fără să care în spate afurisita de oală pentru gătit.

Sylvia Weyland îşi flutură braţele când îi văzu apărând pe culme. Mirosul de metal topit le înţepa nările. Macaralele şi schelele se înălţau în jurul noii barăci a minei. O duzină de muncitori se foiau încoace şi încolo, cărând, încărcând, meşterind. Înălţau un adăpost nou, mai rezistent, şi Sylvia, biolog transformat în inginer, era şefa echipei din săptămâna aceea - revenea pe continent prin rotaţie, călătorind cu *Robor.*

– Cum a fost plimbarea? strigă ea.

– Extraordinară!

Ajunseseră ceva mai aproape şi îşi puteau coborî vocile. Femeia transpirase puţin şi părea obosită, dar satisfăcută. Ea şi echipa ei lucrau cu repeziciune. Două rame noi de oţel fuseseră plasate la locurile lor din structura care avea să găzduiască adăposturi permanente, asigurate împotriva grendelilor, pentru mină şi mineri. Deasupra era o antenă care servea drept releu de rezervă pentru comunicarea între continent şi baza numită de Aaron Shangri-La, aflată în construcţie la trei sute douăzeci de kilometri depărtare.

– Nu văd fauna şi flora din jur în măsura în care mi-aş dori-o, se plânse Marele Chaka, când ea se apropie să-l îmbrăţişeze. Fiul meu e prea protector. Nu sunt copil.

– Luăm pur şi simplu muntele înapoi, zise Sylvia. Resursele noastre continuă să fie divizate. Să spunem că o să ne simţim cu toţii mult mai bine după ce o să cataloghezi mai multe forme de viaţă, dar asta implică riscuri inevitabile. Eşti unicul părinte al Micului Chaka; e atât de surprinzător că e puţin cam - zâmbi larg - posesiv?

Bătrânul se uită în sus, la fiul său, ca o bufniţă.

– N-a trecut prea mult timp de când te duceam în ţinuturile înalte purtându-te pe umeri. Acum ai putea să mă cari tu, cu mai puţin efort, spuse, şi zâmbi. Presupun că orice bărbat doreşte să vadă că i-a crescut băiatul. Al meu a crescut ceva mai mult decât ceilalţi.

Micul Chaka strălucea de mândrie umbrită de o foarte uşoară tentă de tristeţe. Începea să înţeleagă *cu adevărat* că într-o bună zi tatăl lui n-avea să mai fie acolo ca să stea de vorbă, ca să-şi împărtăşească totul.

Dar până atunci se putea simţi recunoscător fiindcă îşi petreceau atât de mult timp împreună. Fiindcă îşi puteau împărtăşi atât de multe.

Accidentul în centrul căruia se aflase *Robor* nu le afectase relaţia atât de mult încât să nu mai poată fi refăcută. Nu ştia sigur cum ar fi trebuit să facă faţă situaţiei. Chiar şi în momentul acela, întreaga poveste continua să fie înconjurată de volute lente de furie, de resentimente şi de dezgust faţă de propria persoană. Antipatie împotriva lui Aaron Tragon. Furie, nedomolită şi mocnind, din cauza morţii lui Toshiro.

Dar dacă relaţia cu tatăl lui ar fi avut de suferit...

Nu voia să se gândească la asta. Ar fi fost mult mai dezgustat de sine însuşi. Ar fi avut mult mai multe resentimente.

Furia împotriva lui Aaron ar fi fost mai puternică.

Se întrebă, oarecum ca prin ceaţă, ce ar fi făcut dacă ar fi fost aşa. Însă trebuia să se întoarcă la Shangri-La, să plănuiască expediţia către Stepa Scribului, nu era timp pentru asemenea gânduri.

Stepa Scribului era o câmpie ovală imensă din ţinuturile înalte, care începea de lângă dealurile joase situate la trei sute de kilometri nord-est faţă de baza Shangri-La, întinzându-se apoi pe o distanţă de două mii de kilometri către nord şi către est. Un fluviu lung şi leneş, numit de cineva Zambezi, curgea de la nord spre sud, la o mică distanţă către vest faţă de linia de centru a câmpiei. Avea puţini afluenţi şi împărţea efectiv Stepa Scribului în două zone inegale. Amândouă erau pline de ierburi cu tulpini groase, care creşteau până la înălţimea taliei şi făceau uneori flori minuscule, galbene.

Era numită Stepa Scribului pentru că, atunci când o studiaseră pentru prima oară de pe orbită, păruse acoperită de o scriere străină cursivă, în şiruri late, caligrafiate cu cerneală decolorată, dâre curbe de iarbă cosită ce se apropiau unele de altele, se contopeau şi de despărţeau. *Trebuiau* să fie urmele goanei unor animale. În ultimul an, abia dacă se mai întâlneau, de parcă s-ar fi evitat cu bună ştiinţă.

Stepa Scribului se termina în pădurea de pe dealurile scunde. Printre copaci curgeau neîntrerupt, pe toată durata anului, câteva torente, nici unul mai adânc de câţiva centimetri. Stepa şi pădurea fuseseră studiate de pe orbită ani de-a rândul şi un singur lucru era sigur: în ambele existau o serie de animale, dar, cu excepţia unei zone înguste situate de-a lungul fluviului, nu erau grendeli.

Adăpostul de vânătoare se afla la marginea pădurii. Jessica îşi lărgi câmpul vizual îndepărtând fără zgomot

un mănunchi de crengi dintr-un tufiş şi studie cu atenţie o cireadă paşnică de cameli, care păşteau tăcuţi la o jumătate de kilometru depărtare. Ochelarii de luptă îi măriră până când părură să se afle destul de aproape ca să-i poată atinge.

Unul dintre masculi îşi înălţă capul şi se uită drept la ea. *Eşti un mic găgăuţă isteţ, nu-i aşa? Nu poţi să mă vezi sau să m-auzi. Îmi simţi mirosul?*

Animalul avea graţia unei gazele şi gâtul fin şi sensibil al unei girafe. Antena lui de insectă, cu pene cenuşii, tremura în aerul liniştit, adulmecând. Avea să-i pună în gardă pe ceilalţi unsprezece? Fiinţele umane erau nou-venite pe continent, iar reacţia camelilor la un stimul nou era adesea frica-şi-fuga. Până în momentul acela, nici masculii, nici femelele greoaie, aducând a rinoceri, nici cei trei „căţeluşi” de dimensiunile unui Saint Bernard nu intraseră în panică.

Jessica rămase întinsă în adăpostul ei săpat în pământ în timp ce Cassandra analiza imaginea luată de ochelarii de luptă şi trimitea informaţiile înapoi, către Shangri-La, la o sută cincizeci de kilometri depărtare.

– Îl vrem? şopti ea.

– *Abia aştept.*

În vocea lui Chaka se simţea nerăbdarea. Se afla într-unul dintre celelalte adăposturi, probabil fără să vadă direct cireada, dar ochelarii lui de luptă puteau afişa imaginile preluate de Cassandra prin satelit.

– *Culoarea de protecţie e aproape perfectă.* Jessica verifică. Cu ochiul liber, cu ochelari de luptă, din nou cu ochiul liber. Al naibii de bine. Ce făceau camelii? Scanau mediul înconjurător cu nasul şi reglau culoarea de protecţie în funcţie de perspectiva unui eventual prădător? Creaturile erau mai puţin vizibile decât

umbra lor, o strategie perfectă de apărare împotriva animalelor de pradă.

Ciudat, meditä Jessica. *Nu ne mai gândim doar la grendeli! Aici sunt alte lucruri. Trebuie să scăpăm de poveştile cu baubau ale unei întregi generaţii, altminteri nu vom reuşi să supravieţuim.*

– Ăştia sunt învingători. Iuţi, puternici, cu simţuri ascuţite. Şi flămânzi. Ronţăie întruna la frunze de când au venit aici.

Chaka răspunse dus pe gânduri.

– *Şpilul va fi să ţinem cireada împreună. Vrem să protejăm dinamica familiei, dacă e posibil.*

– Cassandra, şopti Jessica. Notează specia tufişurilor, tipul, cantitatea şi gradul de atingere al maturităţii pentru frunzele mâncate. O notă specială cu şabloanele păşunatului pentru pui.

Fuseseră nevoiţi să-i adauge computerului module suplimentare, ca să ţină pasul cu fluxul de informaţii. Ceea ce stârnise o nouă dezbatere: puterea lui trebuia folosită pentru procesarea datelor sau pentru producţie? Se luase o hotărâre abia după ce Zack trecuse de partea secunzilor.

– Putem trăi fără mai multe bunuri de consum, dar nu fără cunoştinţe, spuse el, surprinzând mulţi colonişti din A Doua Generaţie.

Totul era atât de nou, posibilităţile şi problemele apăreau din abundenţă. O puteau iubi dacă erau în stare - planeta Avalon era prea puţin îngăduitoare în privinţa greşelilor.

– *Capcana e pregătită,* se auzi vocea lui Aaron. *Repet: Capcana e pregătită.*

Zâmbi. Avea să fie amuzant. O săptămână de pregătiri. Şi acum...

– La comanda mea, spuse. Trei... doi... unu... porniţi!

Din adăposturile meticulos construite zvâcniră patru tricicluri pentru teren accidentat, cu cauciucuri balon. Cei doisprezece cameli o rupseră la fugă, aflând uimiţi şi ultragiaţi că nu erau singurii maeştri ai camuflajului de pe Avalon.

Animalele se năpustiră către est. Jessica îşi tură triciclul, dădu peste o movilă de pământ şi se propulsă în aer. Izbi solul cu un salt care îi vibră de-a lungul şirei spinării. Vuietul motoarelor cu hidrogen, euforia vânătorii şi năvala propriei adrenaline îi oferiră o ameţeală delicioasă.

Camelii îşi schimbau direcţia ca un stol de păsări. Jessica îi ocoli prin exterior, împiedicându-i să se deplaseze spre est. Strategia defensivă a animalelor consta în menţinerea puilor în mijloc, fapt pentru care erau realmente mai uşor de mânat.

Copitele şi roţile stârneau nori învârtejiţi de praf gălbui, împuţinând lumina lui Tau Ceti. Jessica rămase uşor în urma cirezii în timp ce animalele alergau cu zgomot către orizontul nordic.

– Sunt pe traiectorie, Justin, rosti după ce îşi curăţă gâtlejul de praf.

– *Vă aşteptăm, suntem pregătiţi.*

În zona aceea, tufărişul era aspru şi crescuse la întâmplare, fiind de un cafeniu câtuşi de puţin apetisant, cu excepţia smocurilor violete de iarbă viguroasă. Pielea animalelor îşi schimbă culoarea sub ochii ei, imitând frunzişul rar.

Frumos.

– Doi kilometri de ţintă, strigă. Fii gata!

În Ţânţarul său, Justin viră, ocolind cireada şi conducând înapoi, către centru, un mascul răzleţit.

Camelii traversară o fâşie întinsă de pietriş cafeniu, îşi modificau culorile nebuneşte, în ritmul schimbărilor

terenului şi, din perspectiva lui aeriană, avea impresia că solul însuşi curgea ca un fluviu. Îi era mai uşor să urmărească cireada după norul de praf decât prin observare directă.

Totul decurgea conform planului.

– În poziţie. Am contact vizual cu ţarcul.

– Iupiii-iuu-heiii-ho-hoo, se auzi vocea ei.

Justin ştiu că zâmbea.

Jessica îşi trase basmaua ecosez peste faţă când se îndreptă spre mijlocul cirezii. Animalele se despărţiră în faţa ei ca Marea Roşie. În timp ce triciclul se hurduca prin iarbă, cu aproape şaizeci de kilometri pe oră, ar fi putut să-şi întindă mâinile în ambele părţi, atingând câte un camei. Să fie al naibii, erau nişte animale atât de frumoase! Iuţi, puternice, agile - şi inteligente. Puii alergau prin cireadă ca nişte săgeţi, căutând goluri în mijlocul adulţilor protectori. Vuietul triciclului se contopea cu tunetul necontenit al copitelor. Cotiră spre stânga ca să evite un buştean şi ea smuci de ghidon, virând în urma lor.

Agitaţie în dreapta: Aaron Tragon, călare pe Zwieback, camelul domesticit de Ruth pentru el. Dădu buzna dintre copaci, chiar în faţa cirezii.

Animalele virară, derutate pe moment... apoi îl urmară.

Jessica strigă de încântare. La naiba. Aaron avusese *din nou* dreptate. Mirosul lor era extrem de sensibil. Animalul lui căra pungi cu o doză copleşitoare de feromoni de camei. *Trosc* - Zwieback deveni instantaneu masculul alfa. Instinctul lor de turmă şi capacitatea de a se lăsa dresaţi erau de bun augur. Erau un hibrid ciudat dintre cal şi struţ, cu boturi largi, cărnoase, şi picioare puternice.

Triciclul tresaltă violent când traversară ultima culme. În faţa lor era ţarcul, cu gardul înalt de doi metri şi cu perimetrul de un sfert de kilometru.

– Perfect. Ţineţi-i laolaltă, ţineţi-i laolaltă.

Dar abia dacă mai era necesar. Camelii îl urmară pe Aaron, intrând pe poarta deschisă. Jessica se trase deoparte în ultima clipă şi animalele şarjară pe lângă ea, pătrunzând în ţarc. Odată înăuntru, îşi dădură seama că erau prinse în cursă. Fornăiră şi zvâcniră din capete, dar singura ieşire era poarta, iar Chaka o închise deja înainte să descalece Jessica şi să se repeadă să-l ajute.

Alergă în susul rampei scurte care ducea către marginea ţarcului.

Cei doisprezece cameli noi li se alăturaseră altor cincizeci, capturaţi în săptămânile precedente. Cei dintâi fornăiau fără încetare şi, în acest timp, pielea lor îşi schimba culoarea, copiind-o pe a pământului bătătorit dintre copitele lor.

Aaron sări de pe animalul lui şi întinse mâna spre scară.

Alunecă şi căzu pe spate. Jessica îşi duse pumnul la gură. Spaima o paraliza pentru o clipă.

Camelii adulţi se traseră înapoi: nemascat, mirosul omului era foarte diferit de al lor. Doi adulţi se întoarseră cu spatele şi începură să azvârle din picioare.

Mai văzuse acest comportament. Un inel de cameli care proteja puii, lovind iarăşi şi iarăşi cu copitele lor grele, dure şi ascuţite. Nu dădea rezultate împotriva unui grendel, dar camerele de luat vederi urmăriseră creaturile înconjurând un prădător de talia unui urs şi izbindu-l cu copitele până ce îl transformaseră literalmente în terci.

Aaron se târî către scară, se răsuci când o copită îl nimeri lângă umăr şi se avântă în sus dintr-un salt. Urcă două trepte înainte ca altă copită să-l pocnească în coapsă. Mormăi, dar continuă să urce şi, o clipă mai târziu, era în afara razei de acţiune a animalelor, cu buzele arcuite într-un zâmbet satisfăcut. Jessica zări locul unde blugii îi erau murdari şi despicaţi de lovitură. Chaka îl ajută să treacă peste gard şi el se lăsă să cadă pe pământ, cu o bufnitură surdă. O săltă în sus pe Jessica pentru un sărut lung şi fierbinte, apoi îşi flutură mâna, în semn de victorie, către Ţânţarii care se roteau.

Praful le flutură în jur când autogirele atinseră pământul, iar camelii din ţarc îşi înteţiră şi mai mult strigătele.

Jessica urcă pe rampă şi se uită în jos, către ei.

– Mergeţi mai departe, puiuţilor, cântă, pentru sine. E ghinionul vostru...

– Perfect! spuse Justin, bătând din palme.

Ea sări în sus, surprinsă - se apropiase fără zgomot.

– Ce-a mai rămas în program pentru azi?

– Am muncit destul pentru o zi.

Spatele încă o mai durea de când săpase gropi pentru tricicluri, dar nu putea să nu-l iubească. Ce tip nerăbdător şi plin de zel. I se părea tot mai simplu să fie rudă cu Justin. Vremurile grele, cel puţin cele cu adevărat grele, păreau să fi rămas în urmă.

– Cred că avem timp să-i pândim pe demonii păianjen. Ce ziceţi?

Ea se uită la cer. Tau Ceti era încă strălucitor şi încă în înaltul bolţii.

– Mai avem cinci ore de lumină. Te-ai gândit la un loc anume?

Chaka ridică un deget uriaş.

– Ce ziceţi de desiş, cel aflat la vreo doi kilometri de locul unde-am încolţit camelii?

– Unii ar spune că e cam aproape de apă, îi reaminti Justin.

– Unii mai bătrâni, fac pariu, zise Jessica râzând.

– Exact.

Chaka îşi flutură nepăsător mâna.

– O să folosim senzori de mişcare şi o echipă de acoperire. Senzori de temperatură, dacă preferi.

– Păi... demonilor păianjen pare să le placă zona. Grendelii i-ar mânca dacă i-ar putea prinde, spuse, şi aruncă o piatră către orizont. Cred c-o să ne descurcăm.

Jessica îl bătu pe spate. *Aşa te vreau.*

– După cum sună, ai un plan.

În timp ce Justin şi Jessica îşi luau prânzul, doi Ţânţari se înălţară şi dispărură către est. Un altul sosi cu o încărcătură de hrană pentru cameli.

– O operaţiune reuşită, vorbi el.

Porţile erau deja din nou blocate. Spre deosebire de tabăra principală, acolo nu existau limite pasive - dar aveau un gard electrificat, pază permanentă, senzori de mişcare şi un adăpost fortificat, imun la atacurile grendelilor.

Adăpostul, o baracă, era prefabricat şi atestat de colonelul Cadmann Weyland ca fiind sigur împotriva grendelilor. Jessica simţea un amestec bizar de siguranţă şi dezgust când îşi aducea aminte cum testa el construcţiile din plastic armat cu filamente de cristal.

Amintire: insula Corabia Neagră era cenuşie şi stâncoasă, realmente un simplu pinten. Găzduia una dintre staţiile de retransmisie construite între Camelot şi continent. Un platou de asolizare pentru Ţânţari.

Provizii pentru situaţii de urgenţă. Un adăpost rezistent la furtuni.

În ziua aceea, valurile se izbeau de stânci propulsându-şi spuma în aer, la mare înălţime. Jessica se uita la tatăl ei, aflat alături. Faţa lui părea tot atât de cenuşie ca stânca şi cerul.

Îşi vorbiseră foarte puţin din ziua când îi plantase disruptorul în casă. Din ziua când trădase relaţia lor.

Dinspre nord veneau doi Ţânţari cu tiparele de zbor planificate şi sincronizate cu atenţie, unul pilotat de Evan Castañeda, celălalt de Aaron. Sub fiecare atârnau sapane care susţineau încărcătura de specimene.

Inima Jessicăi începu să bată mai tare la gândul celor ce aveau să urmeze.

– Să luăm mai întâi Ţânţarul VII, zise nepăsător Cadmann.

Autogirul lui Aaron plană deasupra capetelor lor şi vinciul coborî încărcătura. În sapanul acela se aflau trei metri şi jumătate de colţi, solzi gri, gheare şi coadă ţepoasă. Un grendel. Tipul şase era de culoarea cenuşie a nămolului; de altminteri, nu foarte deosebit de cei acum exterminaţi de pe insula Camelot, dar coada avea un cârlig dublu, răsucit în jos... iar gura, un aer solemn, acolo unde hologramele cu ororile din Camelot înfăţişau un zâmbet demonic. Chaka se apropie de creatură cu paşi mari, se ghemui şi o privi în ochi.

Erau deschişi şi se holbau fără să vadă.

Sau vedeau? Putea cineva spune cu adevărat ce se petrecea în adâncurile unei minţi cvasireptiliene? Dar ştiau destul de multe ca să fie siguri că un curent electric de câţiva volţi care i se scurgea alene prin centrii somnului avea să-l păstreze liniştit.

– Falca, rosti Chaka. Articulaţiile. Vedeţi ce vreau să spun? Muşcătura e mai puternică decât a grendelilor din Camelot, însă ia o îmbucătură mai mică.

Tatăl ei studia animalul ţinându-şi respiraţia. Un pretext odată găsit, l-ar fi lovit cu piciorul, l-ar fi împuşcat, i-ar fi făcut ceva groaznic, de un milion de ori mai devastator decât tot ce i se întâmplase lui cu ani în urmă.

Dar aşa ceva n-avea să se petreacă - nu era omul gesturilor inutile. Dihania continua să doarmă.

Chaka dădu din cap şi Cadmann ceru, cu un semn, ca încărcătura nemişcată să fie săltată din nou în aer. Aaron o ridică, apoi o coborî, printr-o trapă, în domul prefabricat. Dacă testul ieşea bine, domurile de acel tip urmau să fie amplasate, în final, în diferite locuri de pe continent.

Construcţia avea şase metri în diametru şi doi metri înălţime, fiind alcătuită din porţiuni prefabricate, asamblate prin îmbinare în câteva minute. O fixaseră de stâncă folosind piroane şi lanţuri.

Cadmann tăie cablul. Ţânţarul VII se îndepărtă în grabă şi asoliză pe platforma de trei ori mai mare decât el. Aaron sări jos, cu o expresie concentrată pe chipul lui prelung, bronzat.

– Vreo problemă? întrebă bărbatul.

– Nu. Nu tocmai, răspunse el, dar cuvintele îi erau dezminţite de o uşoară umbră de anxietate. E anesteziată de şapte ore, în aşteptarea apelului tău.

Cassandra a identificat gaura şi noi n-am făcut alt-ceva decât s-o-ncolţim pe căţea.

Căţea? se gândi Jessica. *Până acum n-a mai spus niciodată* căţea *vorbind despre un grendel O face pentru tata.*

Cadmann dădu din cap.

– Bun. Să trecem la treabă.

Ţânţarul II trecu pe poziţie. Vinciul lui se extinse, coborând în adăpost un al doilea grendel. Detaşară cablul.

Etanşară adăpostul, închiseră uşa şi o zăvorâră. Ţânţarul II asoliză.

Jessica remarcă expresia feţei tatălui ei. Nu era nici o îndoială, testul îi făcea plăcere.

– Plecăm? întrebă el.

Nimeni nu ezită. Chaka se urcă alături de Evan. Cadmann şi Jessica aleseră Ţânţarul lui Aaron. Autogirele se retraseră la o distanţă prudentă.

– Cassandra, zise bărbatul. Imagine.

Se deschise o fereastră holografică pătrată. Se pomeniră dintr-odată uitându-se în dom.

Cei doi grendeli somnoroşi erau încovrigaţi în plasele lor, părând aproape paşnici. Creatura mai mare era gri, iar cealaltă avea culoarea cafeniu-verzuie a muşchiului. Aceasta din urmă era de tipul trei. Coada ei arăta ca o coroană de ţepi. Ghearele lungi erau făcute pentru căţăratul în copaci. Neobişnuit: majoritatea grendelilor nu se puteau căţăra.

Părea o pradă uşoară pentru cel gri.

Cadmann îşi drese glasul.

– Cassandra, te rog, înregistrează imagini sub toate unghiurile.

– Desigur.

Jessicăi i se păru că vocea Cassandrei semăna puţin cu a mamei ei.

– Opreşte curentul.

– Da, Cadmann.

El respiră adânc. Părea foarte calm.

– Lansaţi *viteză,* spuse.

Un mic tub cu aerosoli din interiorul domului începu să pulverizeze o ceaţă roz.

Viteza era secretul grendelilor. Un agent de oxigenare a cărui forţă rivaliza cu a combustibilului pentru rachete, o substanţă chimică secretată în sacii din spatele lor. Odată intraţi în *viteză* ardeau energia mai repede decât orice creatură născută pe Pământ.

Iar mirosul ei era al unui competitor. Declanşa o reacţie teritorială, un chef de luptă hiperdelirant, mai puternic decât orice poftă obişnuită de vânătoare. Îi scotea din minţi.

Tubul îşi elibera conţinutul şuierând.

Deasupra domului, oamenii planau în Ţânţari. Aşteptând.

Grendelul mai mic se trezi primul.

Îi priviră ochii deschizându-se. Limba îi ieşi de două ori în afară şi înapoi.

– *Ar fi trebuit* să se repeadă, spuse Cadmann, părând uimit.

Grendelul verde ar fi trebuit să atace instantaneu, în schimb, primul lucru pe care îl făcu fu să se retragă, lovind în perete, răsucindu-se şi şuierând. Râcâi cu ghearele, căutând o cale de ieşire şi negăsind nici una. În cele din urmă, se întoarse să înfrunte fiara mai mare, cu coada ţepoasă uşor ridicată, ca a unui scorpion.

– E foarte ciudat, rosti încet Aaron. E aproape ca şi cum ar gândi, nu-i aşa? Ca şi cum şi-ar aprecia şansele.

– Şi-a dat seama că nu poate câştiga, zise Jessica. Cadmann îi privi cu coada ochiului, dar nu spuse nimic.

Apoi se trezi grendelul cenuşiu.

Îl ţintui cu privirea pe cel verde, care sări în aceeaşi clipă.

Ecranul se transformă într-o învălmăşeală neclară de sânge şi colţi. Sângele acoperi camera de luat vederi. Nu mai desluşiră nimic.

– Cassandra, vedere aeriană.

Priviţi de sus, pereţii se clătinau şi se cutremurau, dar rezistau.

– Du-ne jos, ceru Cadmann.

În momentul când atinseră solul, urletele din interiorul domului erau aproape tot atât de sonore ca zgomotul rotorului.

Bărbatul îşi luă puşca din suportul lateral şi îi verifică încărcătura. Letală.

Zgomotele din interior începeau să se domolească. Un ultim ţipăt îndurerat se înălţă într-un crescendo şuierător. Urmară un *trosnet,* apoi o serie de ronţăieli bolborositoare. După care un singur şuier agonizant.

Jessica se holbă la imaginea holografică.

– Doamne Sfinte.

– Când se luptă doi tigri, spuse Cadmann, unul moare, iar celălalt e schilodit. Proverb chinezesc.

Satisfacţia plină de cruzime din vocea lui o înspăimântă.

Aaron încuviinţă din cap.

– Şi acum?

– Deschide poarta.

Tânărul se apropie de dom. Prin lufturile de la bază se scurgea un lichid stacojiu. În interior, ceva scotea un sunet ritmic, şuierător.

– Deschide, fir-ar să fie!

Aaron trase zăvorul şi trânti uşa în lături.

Duhoarea amestecată de *viteză* şi de sânge nepământean ars îngroşă aerul.

Interiorul era mânjit cu viscere. Grendelul mai mic fusese redus aproape la nişte simple hălci de carne. Al

doilea era sfâşiat. Intestinele i se revărsau în spirale cenuşii, Creatura dădu să muşte, pocnind din fălci şi mestecând cu un bot bont, însângerat. Sunetele pe care le scotea păreau suspine.

Îşi înălţă capul şovăind, holbându-se drept la Jessica.

Ea ridică puşca şi trase o singură dată, în cap, cu o săgeată explozivă. Ţeasta grendelului se crăpă pocnind scurt, ascuţit, hidos, şi împroşcând sânge şi creieri la distanţă de câţiva metri, în toate direcţiile. Trupul năruit se cutremură o singură dată, apoi încremeni.

Cadmann se uită cu atenţie înăuntru şi dădu mulţumit din cap. Bătu cu palma în exteriorul domului.

– Toate îmbinările au rezistat, spuse el, calm. Declar oficial că rezistă la atacurile grendelilor.

Jessica se aplecă şi vomită.

21.

CIREADA

Firea omului e adesea ascunsă, uneori înfrântă şi rareori distrusă.
FRANCIS BACON, *Despre firea omenească,* în *Eseuri*

Când stătea de vorbă cu Jessica, Justin avea uneori impresia că dansează step pe un câmp minat. Existau subiecte tabu. Relaţia ei cu Aaron. Relaţia ei cu Cadmann. Relaţia ei cu Justin.

Au.

Katya venise cu o farfurie cu fasole. Îl ciupi din nou.

El îşi lăsă gândurile să se împrăştie.

– Bună, Kat.

Fata se înclină, apoi se aşează lângă el. Cămaşa ei de flanel i se frecă de umăr. Strălucirea lui Tau Ceti era deosebit de intensă şi imaginea munţilor din depărtare unduia în aerul fierbinte.

Dar locul era sigur - cel puţin în privinţa grendelilor. Distanţa faţă de apă o garanta. Indiferent ce alte pericole ar mai fi stat la pândă... ei bine, asta era o altă întrebare.

Desenă în praf, cu vârful pantofului, o mică potcoavă.

– Bun, spuse. Douăzeci şi cinci de kilometri către vest. Acolo începe jungla, şi îşi trage seva, în cea mai mare parte, din cursuri de apă subterane. Cea mai apropiată apă de suprafaţă e, totuşi, la opt kilometri depărtare. O mulţime de animale de uscat lente, de unde deducem

că în zonă nu există grendeli. Mergem să căutăm demoni păianjen. Sub semnul întrebării e metoda potrivită pentru capturare. Vreo sugestie?

Se uitară toţi trei la harta aproximativă preţ de câteva minute, apoi clătinară din capete.

Micul Chaka se apropie fără grabă. Părea mare cât lumea, prăfuit şi extrem de fericit. Nu se punea întrebarea de ce. În ultima lună începuse o activitate care avea să dureze câteva generaţii, catalogarea formelor de viaţă de pe continent, trimiţând din când în când mostre la Camelot, cu dirijabilul. O strădanie depusă cu pasiune, debutul unei munci de o viaţă.

– Tata are câteva idei în privinţa demonilor păianjen, zise el. Prima este că... va trebui să pierdem unul dintre purceluşi...

– Ahhh.

– Şi eu tocmai am început să mă ataşez de ticăloşii ăia mititei şi urâţi, făcu Justin.

– Ei, du-te să-l alegi pe cel mai urât şi transmite-i urările noastre de rămas-bun. Mâine pe vremea asta n-o să mai fie decât un fost porcuşor.

Jessica sări în sus şi îl sărută pe obraz.

– Timpul de odihnă s-a încheiat. Haideţi s-aruncăm o privire.

– Sunt acolo, spuse Chaka.

Senzorii de sunet sesizară zgomotul păianjenilor care îşi ţeseau pânza în timp ce ei stăteau de vorbă. Jessica, Justin şi Chaka se aflau la optzeci de metri distanţă către est, atât de aproape cât era cu putinţă fără să sperie creaturile, punându-le pe fugă. Dar destul de aproape să audă zarva şi cântecul neîntrerupt, neobişnuit de senzual.

– Bun, şopti Chaka. Să-i dăm drumul porcuşorului.

Râmătorul părea derutat. Purta în pântec o cantitate de tranchilizant suficientă ca să ameţească un batalion de grendeli; dar membrana care înconjura toxina nu fusese perforată. Purta şi o zgardă proiectată de Chaka. Din ea pornea un ac, îndreptat către un mănunchi de terminaţii nervoase extrem de sensibile din rât.

Când se săltă uşa cuştii, râmătorul simţi mirosul libertăţii şi o rupse la fugă. Făcuse cinci paşi când simţi prima împunsătură dureroasă. Căzu pe o parte şi se ridică împleticindu-se, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce i se întâmpla. Încercă din nou să alerge spre nord şi primi un alt şoc. Căzu.

– Răutăciosule, şopti Jessica.

– Aşa-s eu, încuviinţă cu sinceritate Chaka. Râmătorul se întoarse şi fugi spre sud. Făcu alţi opt paşi înainte de a fi din nou întrerupt. Căzu ca lovit de secure.

Deja foarte confuz, încercă de data asta să meargă spre vest, către copaci. Făcu şase paşi, apoi se opri - adulmecând de parcă i-ar fi pus aerului o întrebare.

– Asta-i direcţia, încuviinţă Chaka. Eşti un râmător de treabă.

Îi trimitea câte un şoc, acum mai puţin violent, la fiecare schimbare de direcţie, până când începu să se îndrepte exact către locul unde doreau să ajungă.

Se opri la mică distanţă de copaci.

– Face contactul vizual cu păianjenii. Sau viceversa. Şi începe muzica.

Cântecul era acum mai sonor şi cu o frecvenţă mai joasă, aproape ca un ecou al sforăiturilor râmătorului.

– Ce părere aveţi? întrebă Justin. Dacă un animal e crescut sau hrănit de părinţii săi, cât e de probabil să fie condiţionat să răspundă la ceva care sună ca vocea mamei?

– Păianjenii îi susură un cântec de leagăn, râse Jessica.

– Ce bizar.

Râmătorul nu mai avea nevoie de alte îndemnuri. Rătăcea năucit în direcţia pădurii, un pas şovăielnic după altul. Se opri să roadă ceva verde, făcu încă doi paşi şi o luă la fugă cu paşi mărunţi, intrând fericit în pădure.

Ochelarii de luptă ai lui Justin urmăriră automat - creatura până când fu înghiţită de copaci.

– Se vor concentra asupra prăzii, spuse el, cu voce scăzută. Să mergem puţin mai aproape.

Tufele aveau ceva din mirosul junglei, erau copaci în formă de evantai şi arbuşti cu ţepi, o încâlceală de verde şi galben. Înaintară târâş către o nouă poziţie de unde puteau privi prin tufişurile încâlcite. Justin auzi deodată un fornăit de durere şi de trădare, de spaimă imensă, neaşteptată.

Râmătorul se prinsese într-o pânză. Se zvârcolea şi se răsucea frenetic, fără nici un folos.

Îşi focaliză ochelarii. Firele erau verzi şi albe şi, după toate aparenţele, foarte rezistente. Râmătorul făcu un efort disperat, eroic, şi aproape că le sfâşie, eliberându-se, înainte să cadă peste el ceva de sus. Ceva lat şi fibros: o plasă, sau o versiune mai groso-lană a pânzei de păianjen.

Acum neajutorat, se rostogoli pe-o parte şi începu să tremure.

Prădătorii apărură din întuneric. Una, două, trei, patru, cinci... şase siluete negre, schematice. Justin se întrebă dacă puteau fi consideraţi alt gen de crabi avalonieni, dar nu era aşa. În mişcare, semănau în-tr-adevăr cu nişte păianjeni enormi, cu trupuri mici, capete minuscule şi patru membre lungi, foarte lungi.

– Perfect, spuse Chaka.

Creaturile erau acum mai aproape, iar râmătorul renunţase la luptă. Păianjenii cântau, şi cântecul era hipnotic, în acord perfect cu sunetele scoase de râmător. Calmant. Ca un vis. Aproape anesteziant.

– Iisuse, făcu Jessica. Ucide-l, se poate?

– N-ai simţul dramei, răspunse el râzând. Cassandra, acţionează implantul.

Râmătorul se săltă o singură dată, cu putere, se prăbuşi înapoi şi rămase perfect nemişcat.

Cel mai mare dintre demonii păianjen veni mai aproape, sondând terenul. Încremenirea neaşteptată nu părea să-i fie pe plac, dar apropierea cărnii proaspete îl copleşea. Coborî, îşi înfipse colţii şi trecu la treabă. Ceilalţi îl urmară şi scena se transformă într-un ospăţ general. O întreagă colonie de demoni păianjen se adunase acasă, la cină.

După cinci minute, Chaka se ridică în picioare.

– Să mergem, spuse. Senzorii de mişcare?

– Nimic mai mare de zece kilograme. Nici o schimbare neaşteptată de vânt.

– Bine. Haideţi.

Intrară în pădure cu armele pregătite, într-o formaţie tip aripă, modificată.

Pământ spongios sub tălpi. Miros de camfor şi de lămâie. Mirosurile păreau tot mai puternice pe măsură ce în jurul lor explodau culorile. Bolta pădurii nu era deosebit de înaltă, dar fiecare creangă în parte era ajunsă la maturitate şi grea de frunze, de lujeri şi de fructe... sau de lucruri care semănau a fructe.

La ceva mai mult de o lungime de braţ faţă de Justin atârna ceva violet, bulbos, ca nişte boabe de, strugure lipite sau ca un fruct de mur. Se întinse şi îl îmboldi cu vârful puştii, iar obiectul se transformă într-o colonie

de creaturi de dimensiunile unor violete cu picioare, care mişunară în susul crengii şi se regrupară cu vreun metru mai departe.

Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi atins cu mâna goală.

Ceea ce n-ar fi fost cu putinţă în momentul acela. Erau învelite în membrane uşoare, care le acopereau întregul trup, ca o barieră subţire şi rezistentă, impenetrabilă pentru orice, cu excepţia unui atacator extrem de hotărât. O precauţie pe de-a-ntregul rezonabilă. Chaka catalogase deja cel puţin douăsprezece plante letale şi identificase trei specii toxice. Făpturi mărunte, conţinând o biotoxină de vreo douăsprezece ori mai puternică decât veninul de viespe. Nu era letală pentru un adult, dar garanta totuşi câteva zile de senzaţii cu adevărat memorabile.

Două creaturi ca nişte şopârle se căţărau pe crengi. Necatalogate. Drăgălaşe. Probabil veninoase sau mai rău.

Ajunseră în luminiş. Razele lui Tau Ceti pătrundeau pieziş printre frunze, părând filtrate de nişte jaluzele.

– Senzorii de mişcare?

Jessica îşi privi aparatul de la încheietura mâinii.

Îngenuncheară să-şi studieze captura. Râmătorul era zbârcit şi pe jumătate devorat. Demonii păianjen îi supseseră mai întâi fluidele, apoi îl sfâşiaseră.

Ei zăceau pe-o parte, nemişcaţi. Feţele erau minuscule, dar asemănătoare cu chipurile omeneşti, cu buzele uşor întredeschise. Unul, cel mai mare, căzuse pe spate. Membrele i se strânseră abia perceptibil în jurul cleştelui cu care îl împunse Chaka.

– E viu.

Îl ridică şi îl examină. Cele patru picioare tremurară. Asemenea corpului, erau acoperite cu păr negru, lins.

Păianjenii erau mameloizi, ca nişte Joe, deşi evoluaseră într-o direcţie mult diferită. Dintre buzele cu aspect umed se scurgea o salivă subţire, lăptoasă.

– Închide gura când mesteci, spuse Chaka depliindu-şi coşul, apoi îi puse pe rând înăuntru.

– Îi iei pe toţi? întrebă Justin.

– Sigur. Ar putea fi un soi de stup. E posibil să nu supravieţuiască separat. Îi pregătesc pentru expediere şi îi trimit tatei. Bineînţeles că ar putea rămâne cu gheaţă în creier, încheie el, zâmbind.

Jessica şi Justin studiară plasa. Ea răzui substanţa groasă, vâscoasă, de pe ceea ce părea a fi o imensă rogojină de lujeri subţiri, şi puse un strop într-un flacon pentru mostre.

– Ce naiba e asta? întrebă Justin, scărpinându-se în cap.

– Pare o reţea de frunze, răspunse ea. Păianjenii mestecă fibrele conectoare, lăsând doar chestia asta dură, vânoasă. Şi o acoperă cu ceva lipicios, probabil un exsudat biologic.

– Înseamnă că nu e o plasă adevărată.

– Nu. Creaturile interacţionează cu mediul.

– E oarecum riscant. Sunt vulnerabili, depind de calitatea materialelor.

– Nu mai mult decât un castor, interveni Chaka.

– De ce ar vrea un copac să-i fie de folos unui demon păianjen?

– Poate îi oferă excremente deosebit de energizante. Flaconul cu mostre cuprindea tot ce era necesar, şi Jessica îl închise cu un pocnet.

– Să plecăm de-aici. Nu mă simt deloc în largul meu.

– Ei, haide. Pădurea-i o minune, întunecată, deasă, - Da, sigur. Dar eu făgăduit-am să mă întorc acasă.[2]

– Aşa e.

Desprinseră o vergea din partea laterală a coşului, o extinseră şi o trecură prin inelele din partea superioară. Chaka şi-o săltă pe un umăr, iar Jessica o prinse de capătul opus. Justin îşi ţinea arma în poziţie de tragere, cu senzorii de mişcare şi termici activaţi.

Dar pe tot drumul de întoarcere către tricicluri nu avură nici un fel de necazuri.

NickNack[3] era o versiune la scară redusă a lui *Robor,* un transportor de marfă care folosea drept lest saci cu hidrogen, destul de mare să poată adăposti doisprezece pasageri şi destul de mic să poată fi manevrat cu ajutorul unui singur Ţânţar. Te puteai baza pe el atât timp cât starea vremii nu devenea nefavorabilă.

Avea formă de trabuc şi plutea deasupra ţarcurilor animalelor. Diavolii păianjen fuseseră criogenizaţi, iar o duzină de specimene de plante şi de insecte erau ambalate şi depozitate cu grijă. Puteau supravieţui cu uşurinţă pe durata unei călătorii de opt ore.

Opt ore, atâta vreme cât zboară pterodonul. Pe de altă parte, ca să parafrazeze vechea glumă, dacă pterodonul ar fi trebuit să meargă pe jos şi să mâne o cireadă de cameli încăpăţânaţi, ar fi durat de douăsprezece ori mai mult.

---

2 Două versuri de Robert Frost (1874-1963), din poezia *Stopping by Woods on a Snowy Evening (Popas lângă o pădure într-o seară cu ninsoare)* (n. tr.).

3 „Flecuşteţul”, în traducere din engleză (n. tr.).

– Aaron se va întoarce dimineaţă, zise Jessica. Atunci îi putem pune în mişcare. Cassandra, harta.

În aerul din faţa lor se deschise o hartă cu curbe de nivel, înfăţişând un sfert de continent.

– Măreşte zona în care ne aflăm, Cassie. Suficient. Va trebui să adăpăm camelii în fiecare zi. Vă spun tuturor că trebuie să curăţăm ascunzătorile din ape de grendeli înainte de a ajunge acolo. Triciclurile, caii şi Ţânţarii ne asigură transportul. Înaintăm sărind peste obstacole. Ar trebui să dureze patru zile. Întrebări?

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de buştean. Auzea camelii fornăind în ţarcurile lor. Masculii se ţineau cu dragă inimă după caii impregnaţi cu miros de camei, iar femelele, de talie mai mare decât masculii, aveau să-i urmeze pe aceştia din urmă. Stomacul Jessicăi huruia de adrenalină. O nouă aventură. Pentru asta luptaseră, pentru asta negociaseră...

Pentru asta muriseră...

Îşi vărsă cafeaua în ţărână şi se ridică.

– Să dormim bine în noaptea asta şi să ne-ncepem ziua devreme.

– Da.

– Da.

Gardurile, generatoarele, adăposturile şi un depozit de arme aveau să fie lăsate în urmă. În final, vor exista staţii de alimentare pe întinderea întregului vârf sudic al continentului. Patruzeci şi opt de ore, cu gardurile electrificate şi destule arme pentru a-şi menţine al naibii de bine poziţia până la sosirea ajutoarelor, care se aflau la mai puţin de douăsprezece ore distanţă.

Bătu palma cu Micul Chaka.

– Bună treabă.

El îi adresă un zâmbet larg. Îi plăcea să se afunde cu totul printre specimene. Se îndepărtă agale, în

căutarea unor noi ramuri înfrunzite pe care să le eticheteze.

Jessica şi Justin rămaseră lângă foc. În zilele acelea, tăcerile dintre ei erau nefireşti, şi asta de când... se întâmplase ce se întâmplase. În orice caz, pe el păreau să-l stânjenească mai mult decât pe ea. Iar fata decise că aşa era firesc.

– Aştepţi cu nerăbdare următoarea săptămână?

– O să vedem un teritoriu foarte întins, răspunse el.

– O descoperire valoroasă. Femelele au carne gustoasă şi sunt animale bune de povară. Masculii sunt la fel de iuţi ca nişte cai de curse. Excelente animale. Imaginează-ţi o vânătoare. Cu un soi de costume de camuflaj şi călare pe frumuseţile astea. Te poţi furişa oriunde.

– M-am gândit la aşa ceva săptămâni întregi, zise el, întinzându-se. Ei bine, cred că momentul aşteptat a sosit. Mâine e ziua cea mare.

– Ziua cea mare.

Plecă fără să se uite înapoi. Jessica îşi îndoi genunchii şi rămase cu privirea la foc. Preţuise de când se ştia nenumăratele discuţii lungi şi intime cu el. Îi lipseau mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată.

Cu toate acestea... ceea ce făcuse ea... ceea ce făcuseră ei era corect. Singurul lucru pe care îl regreta era moartea lui Toshiro. Cel cu mâini iscusite şi trup puternic, auriu...

El luase o hotărâre. Aşa cum Justin o luase pe a lui.

Aşa cum făcuse şi tatăl ei. Şi toţi membrii coloniei. Focul trosni, se înălţă şi dogori mai tare, apoi începu să se stingă treptat. Miezul nopţii trecu înainte de a o cuprinde un somn pe măsura oboselii.

Justin fu trezit de agitaţia cailor. Pentru o clipă, se simţi dezorientat, nereuşind să-şi aducă aminte unde se afla. În casa tatălui său? Se săltă în capul oaselor în aşternut şi-şi spălă faţa cu apă dintr-un bidon. Pe continent, orice tabără aflată la distanţă de o bază avea să fie lipsită de apă. La răsărit, Tau Ceti părea o felie subţire de roşu, iar aerul se simţea plăcut, răcoros. Preria era tăcută, creaturile care ţineau pe Avalon loc de insecte nu scoteau nici un sunet. Drumul îi aştepta conturându-se limpede. Trei zile de călărie pe sub poalele munţilor, uneori prin ţinutul grendelilor, dar erau în posesia tehnologiei necesare pentru a *le* face faţă. Grendelii n-aveau să le hotărască traseul.

– Cine s-a ridicat primul pregăteşte micul dejun, strigă cineva.

Justin zâmbi şi turnă praf de ouă şi apă într-o cratiţă. Alţii tocmai se trezeau. Chaka veni să privească răsăritul alături de el.

– 'Neaţa, cowboy.

– Iupiii-iuu-heiii-ho-hoo, făcu Justin.

– Vezi vreo problemă în privinţa colaborării cu Jessica în următoarele trei zile?

Justin îl fixă cu privirea.

– Ştiu că au fost câteva...

– Ascultă, îl întrerupse. Ea a ales. Alegerea n-a fost corectă în totalitate, dar nici întru totul greşită. Şi eu am ales. Avem probleme. Dar e, în continuare...

Căzu pe gânduri. Prin minte îi trecură o duzină de posibilităţi.

– ...din familie, se decise. Suntem o familie. O să găsim o rezolvare.

O oră mai târziu, dinspre sud sosi zumzăind un Ţânţar. Justin se încruntă când îl văzu pe Aaron coborând din cabină. Simţi o străfulgerare de antipatie

iraţională, ba chiar de ură, dogorind într-un ungher al minţii sale.

Aaron. *Tot ce e bun aici s-ar fi petrecut oricum. În cele din urmă. Şi tot ce e rău... a fost adus de tine. Ai ştiut întotdeauna cum să faci lucrurile să meargă după voia ta, nu-i aşa?*

Cu părul încă răvăşit, dar frumoasă, Jessica veni să-l întâmpine. Aaron o îmbrăţişă, apoi zâmbi radios în direcţia lui Justin.

– Ziua bună, domnul meu.

– Ador să dorm pe pământ, îi răspunse. Celălalt hohoti de parcă n-ar mai fi auzit niciodată ceva atât de amuzant şi îl bătu pe umăr.

– E totul pregătit de plecare? Toată lumea răspunse *da,* în cor.

Sunt nedrept, se gândi Justin. *Struguri acri. Egoism.* Iar o parte a minţii lui şopti: *Ai fi putut să fii tu şeful, dacă ai fi vrut. Dar nu te-a interesat, iar acum Aaron are rolul ăsta, el şi Jessica.*

NickNack dispăruse deja din vedere. Ţânţarii se puseră în mişcare gata să ajute la mânarea animalelor. Două sute de cameli şi zece călăreţi care să-i ţină sub control. Imbolduri cu şocuri electrice şi tranchilizante pentru necooperanţi.

Aaron zâmbi larg.

– Urniţi-i din loc! Afară cu ei! strigă.

– Cu biciul! răspunse cineva.

Ţarcul camelilor era făcut din plasă de nailon întinsă între stâlpi. Două linii electrice ţineau la distanţă atât camelii, cât şi prădătorii. Chaka deschise poarta, în timp ce Justin încăleca pe o iapă murgă din adăpostul cailor de rezervă. *I se spune ramada,* se gândi. Cuvântul, ca aproape orice altceva ştiau despre

mânatul vitelor, provenea din înregistrările spectacolelor de televiziune de pe Pământ.

Aaron se ridică în scări.

– Bun, avem de parcurs treizeci de kilometri care n-au mai fost explorați niciodată de la sol, strigă. Ţânţarii vor fi cercetaşii noştri, dar staţi în grupuri de câte trei! Rămâneţi împreună ca să rămâneţi în viaţă. Nimeni n-o să fie rănit, da? Foarte bine, să mergem.

– Heeia!

Katya se ghemuise sub plasa ţarcului. Îşi flutura braţele şi striga, scoţând camelii afară.

Masculii se mişcau cu uşurinţă, zvâcnind rapid, ca nişte păsări, adulmecând aerul şi căutând o şansă de scăpare. Unul se năpusti spre est. Justin îşi îmboldi calul cu călcâiele şi îşi dori încă o dată să fi avut pinteni. Nu era nevoie de ei, dar cizmele şi pintenii aveau hazul lor. Râse şi se repezi după animalul răzleţit, îl ajunse şi îl plesni cu un baston paralizant. Efectul fu uimitor. Camelul căzu exact unde se afla, se cutremură şi îşi schimbă culorile de două ori. Ochii lui imenşi clipiră de trei ori şi dintr-unul i se rostogoli o lacrimă enormă. Pe urmă se săltă pe vine şi îl privi acuzator, de parcă i-ar fi spus: „Bestie!"

Îl mână înapoi, către cireadă. Animalul se întoarse încet, scuturându-se de praf, cu demnitatea neştirbită. Pufni ca o matroană din înalta societate.

Jessica îşi struni calul şi i se alătură.

– Închide gura, îi zise. O să atragi muştele. Bun. Ţi-ai făcut cu siguranţă un fan acolo, nu-i aşa?

El îşi rostogoli ochii, îşi mângâie calul şi continuă să mâne camelii.

Tau Ceti se înălţa neabătut pe cer, însă aerul rămase răcoros. Erau aproape de Ecuator, dar se îndreptau spre ţinuturile înalte şi în emisfera nordică a Avalonului

era iarnă. Probabil că vara era o căldură afurisită în deşertul de la mare altitudine, însă în momentul acela temperatura era suportabilă.

De fapt, era de-a dreptul plăcut. Flori asemănătoare cu macii se întindeau în straturi imense şi el sări de două ori din şa să adune mostre pentru băncile de date ale Cassandrei. Însărcinările ei majore erau catalogarea şi analizarea informaţiilor despre toate formele de viaţă animală şi vegetală şi despre toate mineralele.

Aşa se domesticeşte un continent. Trebuie să-l laşi să-şi încerce puterile cu tine. Unii mor şi se contopesc cu noua lume. Mai mulţi se nasc şi îşi iau partea de viitor.

Dar toate acestea s-ar fi întâmplat, cu timpul. Toshiro murise fiindcă Aaron se grăbea.

Drumul era lipsit de evenimente şi lung, soarele, praful şi adierea răcoroasă erau îmbătătoare. Camelii cântau cântece despre tristeţe şi pierdere. Justin încercă să fluiere în ritmul lor repetitiv.

Chaka veni să meargă alături de el. Călărea pe acelaşi cal cu Wendy Powers, cu care îşi împărţea adesea şi patul.

– Aşa e viaţa, nu?

– Fără griji, dacă asta vrei să spui.

– Întocmai. *Hakuna matata*[4]*.*

Călăriră o vreme împreună, păstrând tăcerea. Camelii mugeau şi cântau. Bubuitul copitelor lor pe pământul tare era el însuşi o muzică.

Wendy îşi umbri ochii cu mana şi arătă către o movilă asimetrică, de înălţimea unui om, aflată la o sută de metri distanţă către nord.

---

4 „Fără griji”, în limba swahili (n. tr.).

– Încă un muşuroi de gândaci, zise. Chaka dădu din cap.

– Până acum am numărat o duzină. Zburătoarele alea mici, ca nişte crabi. Nişte nemernici sârguitori. Doamne, tatei i-ar fi plăcut grozav aici. Sunt atât de multe de văzut.

Merseră încă un kilometru înainte ca Wendy să vorbească din nou.

– V-aţi întrebat vreodată ce s-o fi întâmplând pe Pământ?

– Sigur. Eu fac presupuneri. Însă n-avem de unde să ştim.

– Au uitat de noi. Eu aşa cred.

– Probabil o greşeală de contabilitate, făcu Justin. Chaka pufni şi îşi îndepărtă calul. Înainte de asta, Wendy făcu un salt atletic, ajungând pe calul lui Justin, şi îşi înfăşură braţele puternice în jurul mijlocului lui.

Călăriră o vreme fără să scoată nici o vorbă, apoi ea rosti:

– Precum Clint Eastwood, exact ca în *Rawhide.*

– Da. Dar nu te-au mâncat indienii.

– N-ai fi avut cum să afli asta uitându-te la filme, ţi-o spun sigur.

Tăcu o vreme, apoi întrebă:

– Când aveţi tu şi Jessica de gând să vă iertaţi unul pe altul?

– Ai preluat obiceiurile Juliei Hortha?

– Nu, sunt sincer îngrijorată pentru voi doi. Şi nu schimba subiectul.

– L-a pus pe tata într-o situaţie ridicolă, zise el, clătinând din cap. Şi apoi a făcut din el un ucigaş. Pentru *el* nu e uşor să uite.

– Nu e uşor, repetă ea. Dar n-au fost deja destule necazuri?

– Încerci să faci pace?

Wendy îi sărută urechea şi îi suflă în ea aer cald.

– Ai accepta oferta de pace?

– Cum faci vraja asta?

– Oricum îţi doreşti. El râse.

– Ştii, nu sunt chiar atât de deosebită de tine. Tu ai un tată adoptiv, pe care îl iubeşti. Eu am un vis - asta-mi ţine loc de familie.

– Întreaga colonie este familia ta, spuse el cu blândeţe.

– E acelaşi lucru cu a nu avea nici una. Aaron e familia mea. Visul lui Aaron. Dacă s-au făcut greşeli, atunci s-au făcut de ambele părţi. Trebuie să le dăm uitării.

– Voi. Voi, copiii din eprubetă, păreţi într-un fel... un singur trup uriaş, cu o duzină de perechi de picioare şi cu o duzină de capete. Uneori se pare că nu vă pasă decât unii de alţii.

– Nu e adevărat, şi ştii doar. Eu mă lupt cu Stu Ellington tot timpul. În fine, aproape tot timpul, zise, apoi îi zâmbi şi îl bătu cu palma pe obraz. Dacă te interesează, ştii unde mă găseşti deseară.

Sări de pe calul lui şi alergă fără efort înapoi, către locul unde un triciclu readucea în cireadă o femelă răzleţită.

Justin se aplecă înainte în şa. În ceea ce spusese ea se găsea un oarecare adevăr. Trebuia să existe un mod de a reînnoda lucrurile. Era posibil să reprezinte o realitate, chiar dacă nu o întrezărea pe moment.

Jessica îl salută dând din cap, când se opri în spatele cirezii.

– Frumos ţinut.

El era prudent şi se simţea vinovat pentru asta.

– Superb.

Nu urmă nici un alt cuvânt.

– Jessica, spuse el.

Din gulerul lui se auzi un bâzâit de avertizare, şi el înjură.

– Da, Cassandra?

– Previziunile meteorologice s-au schimbat. În momentul de faţă e şaizeci la sută probabil ca locul pe care vi l-aţi ales pentru tabără să fie învăluit de o ceaţă deasă.

– Adevărat? Fir-ar să fie. La ce temperatură te aştepţi?

– Numai zece grade.

– La ce distanţă se află cea mai apropiată apă curgătoare?

– La doisprezece kilometri.

Doisprezece kilometri. Prea al naibii de aproape ca să poată sta liniştiţi. Păcat - aleseseră un loc frumos, în apropiere de unul dintre izvoare. Se construiseră deja instalaţii pentru duşuri, dar...

Siguranţa e mai presus de confort. Trebuie să alegem un alt traseu.

Chiar în clipa când se gândea la asta, în ureche îi răsună vocea lui Aaron.

– Aţi auzit-o pe Cassandra. Ar trebui să schimbăm traseul. Cei care sunt de acord să alegem ruta de pe Terasă să anunţe.

– Da...

– Da....

– Da, spuse Justin.

– Moţiune aprobată în unanimitate. S-o facem. Ţânţarii II şi VI - începeţi să aduceţi proviziile.

Aerul deveni mai rece. Camelii se străduiau să urce dealul. Piloţii cercetară drumul din faţă, apoi se întoarseră să ridice triciclurile pe platou. Doi rămaseră

acolo, iar alţi doi se întoarseră, urmărind poteca pe care se urca. Chaka şi Derik ajunseră lângă Justin şi îşi turară triciclurile.

– Cum merge? întrebă Derik, şi îi întinse un baton de carne de vită uscată.

– După plan, zise Justin şi muşcă o bucată. Camelii urcau cu greu pe cărarea presărată cu bolovani. Acum erau de un gri prăfos. Era minunat să-i priveşti schimbându-şi culoarea.

Erau aidoma cameleonilor tereştri, având în plus un pic de... ei bine, de *viteză.* Pe planeta aceea, totul se întâmpla un pic mai iute. Magic. Ritmul era mai rapid. Şmecheria era să ţii pasul, să gândeşti, să te mişti, să *simţi* tot atât de repede.

În privinţa asta, Aaron avea dreptate. Era necesar să se adapteze la ritmurile planetei. Încercarea de a impune ritmurile terestre era sortită eşecului. Ar fi trebuit să nu mai socotească în ani tereştri... cu toate că schimbarea ar fi presupus o ceartă serioasă.

Unul dintre puii de camei se împiedică, sucindu-şi piciorul lung şi amăgitor de delicat. Alunecă înapoi vreun metru şi ar fi putut să cadă. Justin coborî de pe cal cât ai clipi şi ajunse în spatele puiului cu o secundă înaintea mamei.

Simţi o creastă de os plat, dur, în formă de potcoavă, apăsându-l cu putere pe umăr.

– Nu! spuse, când îl văzu pe Chaka venind cu un baston electric, apoi se uită drept în ochii femelei şi continuă să împingă.

Mama se trase înapoi, îşi propti capul masiv în fundul puiului şi îl împinse la rândul ei.

Împreună, reuşiră să-l readucă sus, în defileu. Femela adulmecă în jurul lui, îi adulmecă piciorul învineţit şi păru mulţumită. Îl privi suspicioasă pe Justin, se aşeză

între el şi odrasla ei, dar părea, cumva... cumva mai puţin ostilă.

– Încerci să le câştigi încrederea? întrebă Derik. Presupun că e pierdere de timp. Animalele astea nu sunt altceva decât carne, nu?

– Nu sunt chiar atât de sigur, răspunse Justin. Există o grămadă de creaturi pe care le putem folosi pentru carne. Cred că astea sunt destul de inteligente, şi au o grămadă de avantaje naturale. Ce zici de vânătoare? Te-ai gândit vreodată la aşa ceva?

– Vânătoare. Pe un cameleon uriaş? Lui Derik îi plăcu ideea.

Partea de sus a terasei de stâncă era plată, cu solul tare. Drumul o traversa pe o distanţă de aproape o sută de kilometri înainte de a coborî din nou către ţinuturile joase. Către ţara grendelilor. Aveau să meargă de-a lungul fluviului care săpase valea, pentru a urca din nou la baza numită de Aaron Shangrila.

– Explorare, spuse Justin cu glas tare.

Vântul dinspre nord şuiera. Ceva îi lovi faţa. *Ploaie rece,* îşi zise, apoi se corectă. *Lapoviţă.*

– Furtună electrică, transmise Evan în căşti, iar în fundal se auzea huruitul Ţânţarului. Exact ca acelea de sus, de pe Isenstine. Tabăra secundară e numai la cinci kilometri distanţă. O pregătim *deja.* După aprecierile mele, o să fiţi acolo într-o oră.

– Sună bine.

Ţarcuri prefabricate, foc, căruţă cu sobă pentru gătit şi provizii. Aşa era viaţa.

Fiicele Zeului, două dintre ele, instalate pe terasa de piatră.

Bătrâna grendel privea de jos, din umbra pădurii dese, aflate la cincisprezece kilometri de apa desco-

perită. Ciudăţeniile îşi schimbaseră direcţia, îndepărtându-se de apă. Nu veneau niciodată prea aproape de apa de la suprafaţă.

Totuşi, aveau nevoie de ea. De pe înălţimi se prelingea un pârâu minuscul. Urma s-o răcorească pe bătrâna grendel pe râpele de piatră golaşă; dar pe terasă avea să fie apă, suficientă apă, dacă era prudentă. Adulmecă zăpada în vânt.

Cu multe nopţi înainte, ciudăţeniile coborâseră de pe înălţimile lor. Douăzeci sau treizeci dintre ele o încercuiseră şi o uciseseră pe una dintre fiicele bătrânei. Dacă erau pradă, încă nu aflaseră.

Crabii din râu dispăruseră de mult, vânătorii-căţărători din acele locuri învăţaseră să nu-i dea atenţie, şi îi era foame. Dacă într-o zi sau două nu găsea nici o pradă, avea să fie nevoită să atace ciudăţeniile.

Se aflau îngrijorător de departe, dar pe dealul de deasupra lor se vedeau copaci; probabil că acolo era apă, probabil că erau ascunzişuri pentru bătrâna grendel apă sau nu, răcorită de zăpada care avea să vină, putea ajunge deasupra lor. Putea să se furişeze cât mai aproape. Să găsească o ciudăţenie singuratică. Să intre în *viteză,* s-o agaţe pe răzleaţă cu coada, s-o tragă pe stânci şi s-o lase să se rostogolească la vale în timp ce ea va coborî drept către apă.

Şi apoi să privească. Nu era nevoie să se întoarcă imediat. Oare răzleaţa avea să strige după ajutor? Avea să trăiască destul de mult pentru asta? Şi ajutorul avea să vină? Ce aveau să *facă?* Asta o interesa la fel de mult ca o masă rapidă.

Ciudăţenii. Cu cât vedea mai mult, cu atât ştia mai puţin. Zburătoarele mici *nu* erau fiicele Zeului. Creaturi rigide, cu aripi atât de iuţi încât deveneau invizibile,

semănau cu omniprezenţii crabi avalonieni, cu toate că Zeul nu arăta nicidecum aşa. Era lent şi fără aripi. Plutea ca o bulă, o bulă care îşi schimba înfăţişarea, încercând să se ascundă aidoma unui animal misterios. Nu se putea mişca fără să fie împins de zburătoarele mici. Avea o fiică adevărată, o creatură plutitoare mai mică, împinsă de o *singură* zburătoare măruntă.

Şi acolo exista colaborare, aşa cum colaborau grendelii castori şi alte specii. Era posibil ca Zeul să-şi fi domesticit şi înrobit paraziţii?

Şi prada măruntă? *Ciudăţeniile* se urcau pe micii simbioţi ai Zeului, parcă invadându-i. Bătrâna grendel ştia că există simbioţi şi paraziţi. Nişte forme minuscule de viaţă puteau slăbi sau ucide o creatură; altele o puteau face mai puternică. Se întrebase dacă nu exista un simbiot care să deschidă mintea unui grendel... dar care era prea mic să poată fi văzut.

Bătrâna grendel urmărise ciudăţeniile pe sute de kilometri. Nu avea nimic de pierdut. Luncile dantelate de ape care îi fuseseră regat în cea mai mare parte a vieţii se transformaseră într-o singură mlaştină imensă. De doi ani, de când lumina soarelui căpătase nuanţa aceea ciudată, ploile se înmulţiseră. Afurisitele de lacuri se revărsaseră; apa acoperise văile. Bătrâna grendel le lăsase fiicelor ei ţinuturile din sud şi le urase noroc. Ea avea să meargă în susul apei, pe urmele ciudăţeniilor.

Un braţ al fluviului se apropia de primul lor cuib, de înălţimile unde sălăşluia de obicei Zeul. Braţul principal curgea pe aici, prin locul unde căra Zeul Mic provizii, hrană pentru ciudăţenii.

Din momentul când i se deschisese mintea, bătrâna grendel ştiuse cât de multe altele trebuiau aflate. Cu ciudăţeniile lucrurile stăteau astfel: nici un alt grendel,

nici un alt *soi* de grendel nu le mai studiase la fel ca ea. Dacă bătrâna izbutea să le înţeleagă, aveau să fie numai şi numai prada ei.

Vântul se înteţise şi purta deja primii fulgi mărunţi. Frigul se făcea simţit, în ciuda focului vesel de tabără.

– Camelii se vor descurca, zise Chaka, punându-şi o haină tivită cu blană. I-am observat chiar şi la înălţimi de trei mii de metri şi la temperaturi cu zece grade mai scăzute decât e posibil să avem în noaptea asta.

– Bun, spuse Justin. A fost ceva cu puiul ăla, cu felul în care m-a privit. Până acum n-am mai observat aşa ceva la nici unul dintre ei.

– Ei? Şi ce crezi?

– Cred că acolo era cineva acasă. Poate o inteligenţă comparabilă cu a unui câine. Nu ştiu. Mi-a plăcut. Şi modul în care m-a ciupit mama lui, pentru ca apoi să pară că înţelegea ce făceam. Nu mă pot împiedica să am senzaţia că era conştientă. Puţin. Mai mult decât masculii pe care-i avem în Camelot.

În ultima oră, Ţânţarii veniseră şi plecaseră în grabă. De la Shangrila sosiseră provizii. În afară de o duzină de paznici ai cirezii, toată lumea profitase de ocazie, întorcându-se la bază pentru un duş şi pentru o noapte de somn.

Jessica apăru în lumina focului, cu braţul în jurul taliei lui Aaron. Râsul uriaşului răsuna destul de puternic ca să umple întreaga zonă. Câştigase. Primii pierduseră. Se aşează lângă foc şi îşi înălţă glasul, înfruntând rafalele de zăpadă. Vocea lui de bariton străpungea cu uşurinţă vântul:

– În veacul cinşpe, anul nouăş' doi,
Un italian sosit-a.
Matroz, pe străzi turte vânzând

Prin Spania hoinărit-a.

Ştiau cu toţii cuvintele şi începură să cânte refrenul împreună:

– Ştia pământul că-i rotund,
Cu barba lui până în prund
Tot navigând şi tot iubind,
Nemernicul Columb.

Justin tăcea, dar Jessica îi prinse privirea. Schimbară un zâmbet şi, la îndemnul ei, se alătură corului.

– I-a spus reginei, furibund:
Dă-mi marfă şi corăbii,
Şi la Chicago de n-ajung,
Dă hoitul meu la vrăbii.
Ştia pământul că-i rotund...

Katya veni lângă el şi îşi strecură braţul în jurul mijlocului lui. El se lăsă pe spate şi privi stelele, constelaţiile.

– Seamănă încă destul de bine cu cele pe care le privea străbunica... şopti ea.

– Da. Zece ani-lumină nu mai înseamnă tot atât de mult ca pe vremuri...

– Zile şi nopţi vreo patruzeci
Pe-Atlantic i-a dus vântul
Pe mateloţii păduchioşi,
Toţi la muieri cu gândul...

Katya îşi făcea de lucru cu mâinile pe sub hainele lui, chicotind şi respirând zgomotos. Lui Justin îi era din ce în ce mai greu să se concentreze asupra melodiei.

De ce să ai o asemenea reacţie, se gândi el, năucit de fericire. În realitate, era pur şi simplu în erecţie.

– Pe ţărm cum au sosit, o târfă au ochit: Zvârrr haine! Zvârrr bişţari!

Femeia într-un sfert de ceas i-a jumulit, De zece milioane de dolari...

Către sfârşitul cântecului (în care Cristofor Columb se întorcea în Lumea Veche cu o colecţie impresionantă de microorganisme din Lumea Nouă), Justin şi Katya se retrăseseră deja în sacul lor de dormit. El protestă, spunând că era pur şi simplu prea somnoros să-i facă vreun serviciu. Mâinile ei agile, de sculptor, îl transformară curând într-un mincinos. În câteva minute, se pomeni călătorind pe un val cald şi familiar, care îl urcă lent pe culme, lăsându-l apoi să cadă iute, dar cu blândeţe, în flăcările de dedesubt.

Şi, în cele din urmă, ajunse să stea întins pe marginea somnului, cuprins de braţele Katyei.

– Îţi mulţumesc, doamnă, murmură, cu buzele în adâncitura gâtului ei.

– Cu multă plăcere, domnule, chicoti ea, ca prin vis, şi reuşi cumva să facă o plecăciune, chiar acolo, în sacul de dormit.

Mai adăugă ceva, ceva despre faptul că se întreba dacă acolo, pe continent, nu exista un fluviu pe care l-ar fi putut descoperi amândoi. Îi dădu un soi de răspuns... râuri înseamnă grendeli, prostuţo... Şi următorul lucru pe care îl ştiu era că visa despre copilărie, despre jocurile cu Jessica, şi cu Aaron, şi cu Chaka. Jocuri pe care Aaron părea să le câştige întotdeauna.

22.

STAFII ŞI CIUDĂŢENII

Prin urmare, în *Dao* se cuprind grinzi şi coloane, urâţenie şi frumuseţe, vastitate, viclenie, înşelăciune, ciudăţenie. Toate formează Unu. Acesta se împarte şi se împlineşte; se împlineşte şi se risipeşte.

ZHUANGZI, *Despre unitatea lucrurilor,* în *Călătorie liberă*[5]

La baza pantei, mişcare în ninsoare. Bătrâna grendel se străduia să-şi păstreze respiraţia înceată şi egală. Zăpada se topea pe ea. Îi era frig, şi asta se întâmpla rar. Însă, dacă *viteza* îi năvălea în artere în momentul acela, avea să moară.

Rafalele de zăpadă unduiră iarăşi. Se înfurie. Ciudăţeniile îi aparţineau. Dar era singură, fusese întotdeauna singură, aşa trăiau cei de soiul ei. Nu putea face nimic altceva decât să privească. În zăpadă erau grendeli.

Grendelul de zăpadă aştepta alături de surorile sale. Focurile din interiorul lor erau acoperite şi domolite de un strat de zăpadă, aşa că mirosul curajului şi al pericolului erau firave. Cea Rece ştia că în apropiere era carne. Îi recunoştea mirosul.

---

5 Traducere de Luminiţa Bălan şi Tatiana Segal, Editura Humanitas, 2009 (n. tr.).

Era carnea celor care ştiau să dispară. Un animal năucitor se putea afla la numai un *sprint-viteză* distanţă, carne care aşteaptă să fie luată, pentru a dispărea în clipa următoare, n-o mai vedeai, nu-i mai simţeai mirosul. Dar animalele năucitoare puteau fi prinse dacă îţi bătea vântul din faţă.

De obicei, nu-i plăcea să-şi ştie surorile alături. Dar animalele năucitoare le puteau hrăni pe toate şi adevărul era că prezenţa surorilor îi mărea şansele de izbândă la vânătoare. În vreme ce prăzile se împrăştiau, fugind de celelalte, *ea* va rămâne în aşteptare şi va prinde una. O mai făcuse şi în alte dăţi.

Animale năucitoare, şi nu numai: putea simţi mirosul. Ciudăţeniile erau acolo. Lumea devenea stranie şi creaturile acelea făceau parte din stranietatea ei. Erau tot un soi de cameleoni: mergeau clătinându-se pe două labe, dar îşi puteau schimba pieile şi puteau călări pe fiare plutitoare sau zburătoare, sau în spinările animalelor năucitoare, sau pe făpturi tot atât de iuţi ca grendelii în *viteză,* care miroseau a catran. *Prudenţă.*

Prinse să înainteze încet, pas cu pas.

Justin se trezi în două etape. În cea dintâi ajunse la jumătatea drumului dintre somn şi trezie, continuând să fie conştient de visele sale. Visa flăcări dansând şi zăpadă care sufoca flăcările.

Pe urmă focul muribund începu să necheze, ca şi cum ar fi fost un camei. Un camei aproape speriat de moarte.

Se trezi sărind în sus aproape în aceeaşi clipă, cu mâna încolăcită în jurul puştii antigrendeli de alături.

– Ridicaţi Ţânţarii în aer! strigă.

Katya se îmbrăcă rostogolindu-se în acelaşi timp afară din sacul de dormit şi ieşi din cort în mai puţin de zece secunde.

El se târî afară şi se uită la cameli. Indiferent ce i-ar fi speriat, continua să se afle încă pe deplin în întuneric şi destul de departe ca să nu declanşeze senzorii de mişcare, însă nechezau totuşi îngroziţi.

Gulerul lui ţiui. Cassandra.

– Cinci mase de dimensiunile unui grendel se apropie de tabără. Alarmă.

Îşi puse ochelarii de luptă. Cassandra îi oferi imediat imaginea termică şi pe aceea vizibilă la lumina stelelor. Nimic. Solul era acoperit de o mantie de zăpadă, iar din cer cădea şi mai multă. În afara taberei era într-adevăr ceva? Fir-ar să fie, de apa de suprafaţă îi despărţeau cincisprezece kilometri...

Camelii alergau în cercuri. Când ajunseră la marginea ţarcului, zgărzile electrice le oferiră durere în schimbul eforturilor lor - dar durerea nu însemna nimic în comparaţie cu spaima.

Zbierară. Copitele lor azvârliră în aer mici bucăţi de zăpadă.

Zăpadă.

Fir-aş să fiu de orb.

– Cassandra, şopti, vreau un buletin meteo.

– Front slab de furtună, apropiindu-se dinspre nord.

– Unde e cel mai apropiat corp de apă din sud?

– Un lac, la circa douăzeci de kilometri sud.

– Comunicare în circuitul general. Toată lumea sus şi la luptă! Ne atacă grendelii. Vântul a purtat mirosul nostru şi furtuna le-a permis să ajungă aici. Grendeli în zăpadă! Alarmă generală!

– Am înţeles, răspunse cineva.

– Apăraţi perimetrul. Ochelarii de luptă pe imagine termică. Actualizări audio pentru toată lumea, în fiecare minut. E de preferat să folosim terminalele locale - să nu riscăm întreruperea semnalului de nivel înalt pe vremea asta.

Mai multe informaţii, dar mai puţină putere de calcul al rezoluţiei. Probabil avea să fie compensată.

– Cei mai buni piloţi *la bordul Ţânţarilor.* Katya, decolează.

Ea era un pilot excelent. Iar acela avea să fie cel mai drastic test pe care-l dăduse vreodată.

Justin îşi verifică încărcătura armei antigrendeli. Katya nu era singura care avea să fie pusă la încercare.

Jessica împinse puiul de camei înapoi, în cireadă, îl lăsă să se îndese într-una dintre femele. Ochelarii de luptă îi dezvăluiră patru forme calde ghemuite în întunericul din exterior. Erau în aşteptare. Cooperau? Sau se tolerau pur şi simplu când exista destulă carne s-o poată împărţi? Mirosul de camei era destul de puternic ca să atragă toţi grendelii aflaţi în zona dintre ei şi fluviu. Să acţionăm acum.

Îşi atinse gulerul.

– Nu vreau să stau să-i aştept. Povestea asta o să scape de sub control. Eu zic să mergem să-i căutăm.

– Îmi place ideea, răspunse Aaron. Ţânţar I, Ţânţar VI, mergem la vânătoare.

Justin îşi reglă ochelarii de luptă. Erau sincronizaţi cu sistemul de vizare al armei - rezultatul nu era o puşcă inteligentă, dar se apropia foarte mult de aşa ceva. Reda într-un sistem de coordonate informaţiile primite de la senzorul vizual, de la cel în infraroşu în bandă largă şi de la senzorul de mişcare, prin intermediul

reticulelor suprapuse, unele de un verde palid, altele roşii. Când imaginile se aliniau, aveai o ţintă. Şi grendelul se mişca.

Acolo! Grendel-flash, aliniere...

Alerga drept spre el, mai repede decât ar fi crezut că era cu putinţă, chiar mai repede decât imaginile grendelilor de la antrenamentele computerizate, mai repede decât se putea mişca o fiinţă vie, şi venea după el, moarte fierbinte în mişcare.

Dacă n-ar fi fost pregătit, dacă nu s-ar fi antrenat de mii de ori cu ajutorul simulărilor computerizate, ar fi fost luat prin surprindere. *La naiba,* dar se mişca iute, drept către el. Toate instinctele îi spuneau să fugă...

Imaginile din vizor erau aliniate. Trase. Zburând cu o viteză de două ori mai mare decât a sunetului, săgeata electrică izbi grendelul, descărcându-şi curentul. Sistemul nervos al creaturii fu străbătut de un *trăsnet* şi creierul i se carbonizã, deşi picioarele o purtau către cireadă. *Fizica ia locul biologiei.* Camelii se împrăştiară, dar inerţia aduse grendelul în mijlocul lor şi unul se prăbuşi sub trupul masiv. Chiar şi mort, grendelul îşi închise fălcile, cuprinzând beregata camelului. Ceilalţi continuară să alerge până când îi opriră propriile zgărzi. Îşi behăiră groaza.

– Vin încoace! zbieră Derik. Aveau sacii de dormit unul lângă altul şi el stătea acum în stânga lui Justin. Uite-i că vin!

Zăpada spumegă în trâmbe intersectate. Grendel-flash. Cel puţin şase. Justin viză ţinta, o localiză, trase - şi ratã. Clipi şi văzu grendelul cu o sută de metri mai aproape, gata să cadă asupra lui. Ţintă localizată! Trase din nou, trase şi Derek. Una dintre săgeţi ucise grendelul, nimerindu-l în gât. Dar continua să alerge spre ei. Fizica ia locul biologiei...

Justin se rostogoli într-o parte şi Derik în cealaltă. Grendelul brăzdă zăpada printre ei, exact prin locul unde stătuse Justin. Zgârie aerul cu labele, scoţând un sunet groaznic, ascuţit, ca un cazan cu abur perforat.

Un Ţânţar coborî brusc de deasupra. Aaron se ancorase în cadrul uşii, unde montase o armă. Gloanţele penetrante se înşiruiră ca un tighel, mai întâi în zăpadă, apoi de-a lungul unui grendel, de la coadă la cap. Sângele împroşcă zăpada. Toată lumea se aştepta ca un al doilea grendel să-l atace pe cel rănit. Aşa văzuseră în înregistrările din Războaiele Grendelice. O creatură era rănită şi celelalte se re-pezeau s-o atace, uneori generând o adevărată nebunie. Dar nu se întâmplă. Ceilalţi grendeli şarjară, continuându-şi înaintarea.

Sunt flămânzi, se gândi Justin. *Flămânzi, şi prudenţi, şi cooperează! Zăpada îi răcoreşte, şi cooperează!*

Hristoase.

– *Grendel-flash, sud-sud-vest,* se auzi vocea Katyei, din Ţânţarul VI.

– Îi poţi ţinti?

– *Nu.*

– Jessica? Poţi intra în luptă?

– Am făcut-o.

Justin nu fusese niciodată mai fericit să-i audă vocea. Era în sud. El şi Derik apărau estul, Chaka nordul. Cine era în vest? Nu ştia. *Oricum nu pot face nimic. Rezist în sectorul meu şi sper că toţi ceilalţi ţin piept într-ale lor. Asta spunea tata despre primi. Erau nevoiţi să se bazeze unii pe alţii...*

Ţânţarul II îi zumzăii deasupra capului. Vocea Katyei:

– *Am pierdut contactul vizual. I-am cerut Cassandrei să ne reconstituie imaginile în infraroşu. Furtuna*

interferează cu transmisia. Nu sunt sigură că instrumentele de bord...

Sunetul se înălţă pentru o clipă, transformându-se într-un pârâit, apoi se stinse. La naiba. Justin auzi Ţânţarul deasupra capului, coborând prea jos. Ninsoarea se înteţi, o altă rafală se năpusti asupra lui, şi el înjură. Nu vedea nimic.

Căştile pârâiră din nou.

– Încerc să văd...

Şi apoi...

Stu se aplecă în afara uşii Ţânţarului II. Se întâmplau prea multe şi prea repede ca să poată ţine sub observaţie întreaga tabără. Nu-şi făcea griji. Aveau puşti antigrendeli mult mai bune decât cele folosite de primi în Războaiele Grendelice, iar nativii stelari erau mai bine antrenaţi, aveau reflexe mai bune decât nativii tereştri. Exersaseră în simulări, Ţânţarii, Cassandra şi puşcaşii acţionând împreună, atacând cu maximum de putere de foc.

Aşa se întâmpla în simulări, dar acum era altceva. Vremea o orbea pe Cassandra, şi el era aproape orbit, iar inima îi bătea cu putere, uneori uitând să respire. Se uită cu atenţie printre fulgii de zăpadă, dar nu reuşi să vadă clar.

– *Stu, unde naiba sunt grendelii?* îi urlă vocea lui Justin în căşti.

– Coboară ceva mai mult, îi spuse Katyei. Justin are nevoie de ajutor.

– Bine, răspunse ea. Aa... nu pot...

– Da? strigă el.

– Nimic. Mă apropii.

Carnea se foia chiar în faţa Celei Reci, dar aerul purta duhoarea morţii şi o putoare chimică, străină. Erau mai multe lucruri pe care nu le pricepea.

O împunse cu capul pe sora ei de alături şi clănţăni din dinţi către ea, primind în schimb un clănţănit de avertizare. Ceea ce ar fi putut lua întorsătura unei întâlniri cu moartea, acolo şi atunci, dacă n-ar fi fost carnea - atât de *multă!* - şi din alte motive. Altele de soiul ei, *din neamul ei,* muriseră, şi duhoarea *vitezei* şi a sângelui de grendel potopea aerul.

Văzduhul se umplea de fum şi de tunete în vreme ce surorile ei plesneau, scuipând sânge şi oase, carne zdrenţuită şi *viteză.* Se simţi izbită de un soi de panică oarbă. Nu putea începe să priceapă ce se întâmpla, dar văzuse o dată cerul fulgerând de lumină, o *ploaie-de-foc,* şi strălucirea coborâtă din nori izbise un copac. Copacul izbucnise în flăcări.

Iar acum se întâmpla ceva asemănător. Carnea! Carnea! Atât de multă. Însă lumea se întorsese cu susul în jos şi simţea mirosul morţii în fiecare răbufnire de vânt. Lumea se schimba. Venea iadul şi orice era straniu ar fi putut s-o coste viaţa.

Şi iată ceva straniu: din cer se ivi, desprinzându-se brusc, o creatură huruitoare pe care Cea Rece abia dacă o întrezărise printre rafalele de zăpadă, o zburătoare destul de mare ca să mănânce grendeli, cu aripile invizibile în *viteză.* Coborî legănându-se, apoi se trase înapoi, de parcă şi-ar fi dat brusc seama că ajunsese prea aproape de pământ. O ameninţare! O provocare! *Viteza* îi inundă trupul. Un grendel era gata să atace ceea ce îl înspăimânta.

Justin văzu Ţânţarul Katyei coborând, rotindu-se, întorcându-se pentru a coborî şi mai jos. Zgomotul şi

presiunea rotoarelor se năpustiră asupra lor şi crescură, umplând în întregime lumea. Autogirul îi ajunse brusc la numai vreo doi metri deasupra capului.

– Zloată! urlă el, ridicându-şi instinctiv mâinile, într-o încercare zadarnică de a îndepărta dezastrul.

Katya se străduia deja să se redreseze. Ţânţarul se îndreptă spre teritoriul grendelilor şi începu să se înalţe.

– Bun, zise Derik. Vor reuşi...

Ţânţarul se străduia să câştige altitudine, în ciuda vântului şi a zăpezii. Luminile de joasă putere clipiră când toată energia electrică se îndreptă spre motoare, însă aerogirul se înclină în jos şi se prăvăli.

– Stu, ne prăbuşim, apucă să spună Katya.

Zăpada explodă, un nor alb izbindu-se de parbriz. Ţânţarul nu răspundea la comenzi şi o siluetă palidă i se contura înaintea ochilor. Ţipă şi îşi încrucişă braţele, apărându-şi faţa când fălcile întâlniră botul autogirului. Grendelul sparse parbrizul. Ţânţarul se înclină violent spre stânga şi ea pierdu controlul. Ajunseră într-un morman de zăpadă. Katya avu timp să spere că în cădere ar fi putut strivi creatura, însă rotorul captă şi azvârli o ploaie de zăpadă şi de noroi, şi se rostogoliră în faţă, izbindu-se de sol mai întâi cu botul.

– Stu... strigă. Stu, grendelul n-a murit!

Tânărul îşi şterse sângele din ochi. Îşi pierduse puşca antigrendeli în cădere. Capul subţire, de torpilă, şi o mare parte a corpului armei ieşiseră pe jumătate prin geamul strivit din stânga. Fălcile se deschiseră şi se închiseră. Zăpada topită de fierbinţeala *vitezei* se transforma în aburi pe bot şi fălci. Clănţăni la nu mai mult de un metru de faţa Katyei.

Grendelul fusese năucit de prăbuşire, însă acum se dezmeticea. Scena părea desprinsă dintr-un film de

Halloween, o imensă creatură şerpească se trezea din morţi. O fâşie lungă din rama parbrizului se răsucise, rupându-se, şi eviscerase parţial grendelul. Creatura se apropia de Stu centimetru cu centimetru, lăsând în urmă o dâră de sânge şi de intestine aburinde. Duhoarea respiraţiei sale de dragon era aproape insuportabilă.

Katya ţipă. Creatura îşi roti capul cu repeziciune şi se holbă la ea de parcă zgomotul pe care îl făcuse, mişcările şi însăşi spaima ei cumplită ar fi fost o sfidare. Stu văzu grendelul, străpuns, muribund, reuşind să pătrundă prin geam, văzu fălcile închizându-se asupra capului Katyei. Închise ochii şi îşi dori să-şi fi putut închide şi urechile, ignorând zgomotul înfiorător de gheaţă spartă, ronţăitul umed, neaşteptata duhoare explozivă de sânge şi de creier.

Clipi apăsat. Katya trăia încă, grendelul încă nu ajunsese la ea. Îşi desfăcu cataramele uşor de manevrat ale centurii de siguranţă şi se azvârli în faţă.

– Hei! urlă, şi îşi repezi pumnul, lovind cu putere creatura în lateralul ţestei.

Îşi simţi încheieturile degetelor sfărâmându-se la contactul cu blindajul de solzi, înjură şi lovi din nou, de data asta în ochi.

Grendelul scoase un răget asurzitor în spaţiul închis şi se întoarse să-l muşte.

Ţipă, conştientizând brusc absurditatea faptei sale, şi îşi azvârli centura de siguranţă cu o smucitură. Se rostogoli afară din Ţânţar, căzând în zăpadă, şi închise uşa în urma lui cu o lovitură de picior. Grendelul înfuriat trecu prin parbrizul de plexiglas. O ignoră pe Katya biruită de isterie, îşi croi drum făcând zob uşa şi se avântă pe urmele tânărului ca un rechin prin apă.

Cum de mai putea fiara muribundă să se mişte? Stu înainta clătinându-se, răvăşind zăpada. Îşi abandonase arma... n-ar fi avut niciodată timp să ajungă la ea, dar cum de mai putea creatura să se mişte? Intră în *viteză* şi se repezi la el. Nu apucase să se îndepărteze mai mult de doisprezece metri.

Justin se puse în mişcare chiar înainte ca Ţânţarul să atingă solul. Zăpada cădea acum în rafale, un viscol neaşteptat care îl orbi, însă avea să-i deruteze şi pe grendeli.

– Justin! strigă Derik în urma lui.

Nu se sinchisi. Katya era în pericol de moarte, iar el n-o putea lăsa să moară, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Se avântă în ninsoare, uitându-se cu atenţie prin ochelari.

Ospăţ, lângă Ţânţar. Recunoscu haina lui Stu.

Îşi înlătură din minte greaţa, spaima şi amărăciunea. Acum acţiune. Doliu mai târziu. *Gândeşte-te.*

Grendelul acela era ocupat. Şi părea să fie pe moarte, spintecat. Era chiar posibil să-i ţină pe ceilalţi la distanţă: simţul înnăscut al teritoriului avea s-o protejeze pe Katya pentru câteva clipe.

O auzi scâncind şi hotărârea i se nărui. Aproape. Era o implorare.

– *Justin! Ajută-mă!*

Strigătul ei îl străbătu, trecând dincolo de logică, şi se răsuci.

Îşi aminti ce îi povestise Carlos despre mireasa lui, despre cele întâmplate pe stânci. Îi spusese că nu se iertase niciodată. Că învăţase ceva despre sine însuşi.

S-ar fi putut întoarce în adăpostul său sigur, lăsând lucrurile la voia întâmplării. Ar fi putut să aştepte până

se domolea furtuna, sau până îşi termina grendelul masa şi lua o hotărâre în privinţa femeii care scâncea.

Iar mai târziu avea să afle dacă putea sau nu trăi cu asta.

Mai aproape...

– *Justin...!* ţipă Katya. Şi...

Grendel-flash.

Amintire: la Centrul de Instruire, în domul din mijlocul coloniei, Cadmann îl aşază pe Justin cel de patru ani pe un scaun scund, într-o adâncitură care seamănă cu jumătatea unei coji de ou uriaşe. Bărbatul se aşază lângă el, apasă pe un buton.

Acum se află lângă un râu. E un desen animat, nimic nu e real, şi totul se mişcă încet.

Ceva urât îşi scoate brusc ţeasta din apă. Nu e cu adevărat urât: urât ca într-o bandă desenată, exagerat de urât, cu ochi bulbucaţi, dinţi înnegriţi şi sparţi şi o expresie idioată. Dacă circul lui Dumbo ar fi avut un grendel, atunci acela ar fi trebuit să fie.

Cadmann apasă pe un buton şi o rază verde împuşcă animalul urât. Creatura se rostogoleşte, se zvârcoleşte şi dă din picioare. Între labele butucănoase ţine o narcisă.

Justin bate încântat din palme.

– Acum e rândul tău, spune Cadmann.

Şi râde, dar râsul sună ciudat şi băieţelul se miră. Tata vrea să ajungă undeva cu asta.

Gândul se pierde. Micul Justin ia în primire butonul. E *amuzant.*

La doisprezece ani, jocul virtual e o obişnuinţă. În fiecare săptămână. Toţi băieţii şi toate fetele din Camelot concurează în Joc. E simplu. Sunt simulări de vânătoare. Scenarii cu ascensiuni, cu explorări miniere.

Toate sunt simulări. Alcătuiesc echipe sau joacă pe cont propriu.

Într-un anumit moment al Jocului (care poate avea o duzină de alte obiective), apare un grendel-flash.

Ani de-a rândul, în fiecare săptămână, e dezvoltată o altă deprindere. Reacţia instantanee. Ochirea. Relaxarea sub presiune. Ţinte multiple. Căutarea instinctivă a unui al doilea, al treilea, al patrulea prădător. Şi tot aşa, fără întrerupere.

Scopul e formarea unui model neurologic de reacţie.

– *Grendelul se bazează pe* viteza *lui,* îi spusese Cadmann. *Dar, în afara cazului în care n-ai fost într-adevăr nechibzuit, ai la dispoziţie o secundă sau două înainte de a cădea asupra ta. O să vă antrenăm să reacţionaţi în mai puţin de două cincimi de secundă. Vă vom deprinde să ţintiţi, să evaluaţi riscul şi să trageţi de două ori, cu precizie, după procedeul corect. Va fi un reflex, complet inconştient. Vă putem oferi acest dar.*

O să supravieţuiţi.

Moartea palidă venea spre el, spulberând zăpada în trombă. Mâinile lui se mişcară mai repede decât le putea urmări creierul, luând linia de ochire cu mişcări perfect coordonate. Creatura acceleră până la peste o sută douăzeci de kilometri la oră într-un timp care i-ar fi ajuns lui să clipească. Dacă ar fi clipit. Dar şi asta ţinea de antrenament. *Respiră calm. Nu clipi. Trage de două ori.*

Primul glonţ sfâşie gâtul grendelului, şocul fiind suficient de puternic să-l abată într-o parte, în afara traiectoriei, astfel încât să nu fie doborât de atacul lui. Al doilea era un glonţ incendiar, fierbinţeală pentru cel înfierbântat, care azvârlea animalul dincolo de o linie metabolică invizibilă.

Creatura se clătină, căzând pe spate, sfâşiată, sângerând, pe moarte. Ochii ei îi pironiră pe ai lui, labele i se înclinară, sângele de un roşu strălucitor pătă zăpada care se învârtejea căzând între ei.

Grendel-flash, în stânga! Trase din nou, între ochi, şi îi reteză creştetul capului. Se răsuci spre stânga...

Grendelul de deasupra lui Stu plecase. Nu plecase: îi zări coada biciuind nebuneşte aerul şi urmându-l într-un morman de zăpadă.

Cineva trase din spatele lui, de două ori. Derik.

– Opreşte-te, spuse Justin.

– De ce?

– Toţi ceilalţi sunt hamburgeri.

Încă mai evalua situaţia. O greşeală de raţionament ar fi fost îngrozitor de stânjenitoare.

Cadavrul distrus al lui Stu zăcea într-o adâncitură din zăpadă. Rana grendelului fusese groaznică; îi văzuse intestinele atârnând, încolăcite. Sângele aproape clocotit pe care îl împroşcase topise câţiva metri cubi de zăpadă. Către troian duceau alte trei sau patru adâncituri întunecate; alt sânge împroşcat. Grendelul dispăruse în zăpadă, *acolo,* iar cele două gloanţe explozive ale lui Stu erau două pustule interconectate chiar în locul acela, în mijloc; dar Justin văzuse zăpada mişcându-se spre dreapta, şi acum o văzu clintindu-se iarăşi. Grendelul nu se mişca - stătea ghemuit, se gândi -, dar zăpada troienită se topea.

– Mi-ar plăcea să-i ofer lui Chaka un leş intact.

– Încă mai e periculos.

– Bineînţeles, va trebui să-l ucidem, nu să-l studiem. Aud cumva glasul lui Zack Moskowitz? Acoperă-mă.

Alergă spre Ţânţar cu arma în poziţie de tragere, acoperit de Derik. Katya era ghemuită în spate, înghesuită cumva înapoia scaunului. Îşi cuprinsese

umerii cu braţele şi un rictus de groază îi schimonosea faţa.

Se uită la el fără să-l vadă. Îşi puse mâinile peste ale ei.

– Vino, îi spuse. Eşti în siguranţă.

Katya se încleştă de mâna lui. El se aplecă spre podeaua Ţânţarului distrus, luă puşca antigrendel care îi aparţinuse lui Stu şi o puse în braţele ei.

Asta lămurea lucrurile. Ciudăţeniile cooperau.

Viteza se infiltra în sângele bătrânei grendel, indiferent ce ar fi făcut. În toată viaţa ei, nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Se părea că şi Cele Reci puteau coopera, când prada era suficient de bogată să le hrănească pe toate. Dar împotriva ciudăţeniilor...

Ultima dintre ele fugise. Era cea mai mică, nici măcar nu încercase să ucidă ceva. Micuţa privise, şi acum alerga, cu trupul aburit de *viteză,* către cel mai înalt troian de pe deal. Către bătrâna grendel, îngropată în zăpadă, cu excepţia trompei şi a ochilor.

O izbi în flanc, îşi înfipse dinţii chiar în faţa piciorului din spate şi smulse carnea. Răsucindu-se în urma impactului, grendelul de zăpadă se izbi de troian, afundându-se în el dintr-o parte. Îşi croi drum în afară cu ghearele, într-un vârtej difuz de zăpadă, însă bătrâna era o dâră informă şi fierbinte, pierind în depărtare.

O luă drept în josul dealului, prin întunericul dintr-o viroagă. Ciudăţeniile n-aveau cum s-o vadă. Grendelii de zăpadă muribunzi şi răniţii lor le reţineau atenţia. Alerga peste troiene, dar zăpada se termină în dreptul copacilor.

Se opri la mică distanţă de locul acela, rostogolindu-se. Zăpada nu era suficientă - îşi dorea cu adevărat apă -, dar avea să se descurce. Se răsuci, înviorată, clocotind de *viteză.* Continuă să se rostogolească până când se opri într-un troian. În timp ce neaua începea să se topească, se uită pentru prima oară în urmă. Grendelul de zăpadă era cu mult mai în susul pantei. Se apropia clătinându-se, în *viteză,* dar cumplit de stângaci, cu sângele ţâşnindu-i dintr-o parte.

Toţi grendelii aveau ceva în comun: în *viteză,* inimile lor zvâcneau ca aripile motoare ale unei păsăruici avaloniene. Pierdeau sânge *cu repeziciune.* Bătrâna grendel lăsă *viteza* să i se prelingă din vene. Se târî de-a-ndăratelea, peste zăpada care se topea la atingerea ei, intrând cu spatele în întunericul pădurii. Grendelul de zăpadă o urmărea poticnindu-se, mişcându-se din ce în ce mai încet şi astupând dâra pe care o lăsase ea printre troiene.

Oare ciudăţeniile aveau să ia urma ultimului grendel de zăpadă? Poate că da. Ciudăţeniile nu lăsau nici o întrebare fără răspuns. Dacă o vor face, n-o vor găsi; numai prada ei. Dacă nu, peste încă o zi, grendelul de zăpadă avea să fie o masă delicioasă.

Bătrâna grendel începea să creadă. Zeul nu-şi dresase paraziţii. Răspunsul era şi mai nebunesc.

Carnea ciudăţeniilor n-o mai interesa. Ciudăţeniile înrobiseră Zeul. Avea de gând să afle cum se putea face una ca asta.

23.

CUCERIREA

Şi ce e cu acele incidente în cazul cărora o persoană pare să treacă dincolo de ceea ce înţelegem prin limitele normale ale răbdării, puterii sau dozei suportabile de durere? Ne place să vedem în aceasta o demonstraţie a faptului că puterea voinţei poate înfrânge legile fizicii, care guvernează lumea. Dar abilitatea unei persoane de a rezista în circumstanţe pe care nu le-am fi crezut suportabile nu denotă nimic supranatural. De vreme ce senzaţiile noastre de durere, de depresie, de extenuare şi de descurajare sunt, ele însele, simple produse ale activităţii creierului nostru - şi sunt cele menite să ne avertizeze înainte de a ne atinge limitele finale nu avem nevoie de o putere extraordinară a minţii asupra materiei pentru a le înfrânge. Totul ţine mai degrabă de descoperirea unor metode prin care să ne reorganizăm priorităţile. În orice caz, ceea ce este dureros - ba chiar şi orice este „simţit" în vreun fel - poate depinde, în ultimă instanţă, într-o mai mare măsură de cultură, decât de biologie. Întrebaţi-l pe orice participant la un maraton, sau întrebaţi-o pe amazoana dumneavoastră preferată.

MARVIN MINSKY, *Societatea minţii*

Furtuna încetă şi cerul se limpezi. În acele două ore, Aaron folosise Ţânţarii rămaşi ca să strângă laolaltă

camelii masculi, în timp ce Justin stabilea un perimetru defensiv complet, cu detectori de mişcare.

Munca îi ţinu ocupaţi ore în şir. Când terminară, când ultimul camei ezitant fu readus în cireadă, nativii stelari se întoarseră la realitatea înfiorătoare a zăpezii răvăşite şi însângerate şi a trupului prietenului lor, înfăşurat într-o prelată transformată în linţoliu.

Justin îngenunche alături de giulgiul cafeniu, meditând.

– Te cunosc, Stu. Tu ai fi dorit să ne aducem aminte că sistemul nostru defensiv a funcţionat.

Aaron dădu din cap, încuviinţând.

– Când nativii tereştri au întâlnit pentru prima oară un grendel, a fost un masacru. Acum n-a fost decât o luptă. Nu l-am pierdut decât pe unul dintre ai noştri.

– Cu unul mai mult decât ar fi trebuit, zise Jessica.

Săpa cu vârful cizmei drepte într-un petic de zăpadă murdară, cleioasă. Capul de sub prelată era deformat, hidos. Chiar şi aşa, înfăşurat, trupul părea... frânt. Zdrobit.

– Vrea cineva să spună ceva? întrebă Justin. Katya dădu din cap şi îşi aplecă uşor fruntea.

– Stu, rosti, şi răsuflarea îi ieşi dintre buze ca susurul unui abur. Ai *murit* pentru mine.

Justin se ridică şi îi cuprinse umerii cu braţul. Fata se lipi de el.

Se lăsă o tăcere îndelungată, fiecare aşteptând să vorbească altcineva mai întâi. Nu se auzea nici un sunet, în afară de vânt, de Ţânţarii din depărtare şi de mugetele cirezii de cameli.

– Îl trimitem la Camelot? spuse Jessica în cele din urmă.

– Nu, răspunse Aaron, neaşteptat de vehement. Am venit aici să cucerim continentul. Lăsaţi-l să fie

îngropat aici, unde a căzut. O să marcăm locul cu pietre, iar Cassandra o să-l înregistreze. Trimiteţi-l vântului, cerului şi soarelui.

– Dar...

Aaron nu asculta.

– Adevăratul lui monument va fi la Shangri-La, locul la a cărui construcţie a ajutat. Acesta e acum pământul nostru. În întregime. Nu Camelot, nu Surferi. Acesta e pământul nostru.

Soarele din mijlocul zilei topise destul de multă zăpadă ca să expună leşul eviscerat al grendelului - ucigaşul lui Stu. Aaron trase în el glonţ cu biotoxine şi cadavrul nu zvâcni. Pe urmă Ţânţarul V coborî, aducându-l pe Jasper Doheny, odată cu drujba expediţiei.

Chaka preluă iniţiativa cu lama zumzăitoare ni-micitoare, îşi începu autopsia cu o decapitare.

Apoi trase în repetate rânduri de pielea sfâşiată, măsură dinţii şi coada şi notă totul într-un carneţel.

– Ştiţi, spuse el, cu voce scăzută, partea interesantă este că nu şi-au *tolerat* pur şi simplu prezenţa. Ceea ce ar fi fost suficient de uluitor - dar au părut de fapt să *coopereze.*

– O idee destul de deprimantă, făcu Jessica.

– Alarmantă e un cuvânt mai potrivit, zise el, şi mişcă falca ruptă într-o parte şi într-alta, apoi îşi trecu mâna peste ţeasta deformată, nu tocmai simetrică. Abilitatea grendelilor de a se organiza... cât de cât... implică un nivel de inteligenţă sau de structurare socială cu care nu ne-am mai întâlnit până acum. Va trebui să ne gândim foarte bine la asta.

Justin strânse mâna Katyei. În ultima oră, stătuse aproape tot timpul lipită de el.

– Ce propui? întrebă.

– Lăsăm zăpada să îndepărteze ceva mai mult fierbinţeala, apoi îl ducem la Shangri-La şi îl criogenizăm. Pe urmă îl trimitem la Camelot cu următorul transport. Vreau să aflu părerea tatei despre creier.

Aaron dădu din cap.

– E genul de lucru care o să le placă. O enigmă, îşi trecu palma peste faţa prelungă.

– M-am săturat de locul ăsta, spuse cu înverşunare. Să plecăm naibii de-aici.

Bătrâna grendel le văzuse făcând bucăţi un grendel de zăpadă şi purtându-se cu fiecare bucată într-un alt mod. Nu mâncaseră nici una. Neliniştită, coborî dealul.

Grendelii de zăpadă înspăimântaseră ciudăţeniile şi se părea, într-o foarte mare măsură, că acestea cercetau ceea ce le speria. Nu era de părere că se afla în siguranţă spionându-le. Se opri şi se îngropă deasupra leşului grendelului de zăpadă pe care îl omorâse. Dacă privea de acolo, ar fi trebuit să nu fie în pericol.

Fiicele Zeului se înălţară în aer şi zburară către răsărit.

Animalele năucitoare plecară către apus într-un grup foarte mare, înconjurate din toate părţile de ciudăţenii.

Ciudăţeniile plecau... plecaseră. Nu găsiseră ultimul grendel de zăpadă. Bătrâna descrise un cerc larg, uitându-se după capcane şi iscoade. Văzu câteva dintre cutiuţele pe care le puneau uneori ciudăţeniile în locurile de unde priveliştea i-ar fi putut fi de folos unui spion, şi prin faţa cărora avea grijă să nu treacă.

Până una-alta, se instală să mănânce.

Ciudăţeniile nu ştiau totul. Bătrâna grendel era ciudat de liniştită.

Cireada se mişca din nou, şi scoteau un timp bun. Justin zărea marginea platoului. Dincolo de el, niciodată văzută cu ochiul liber, se afla o savană care acoperea o treime din continent. Erau mai departe decât ajunsese vreodată un om din Camelot, fără să se afle de fapt pe orbită.

După ce Ţânţarii veniseră zumzăind să ia grendelii şi victimele omeneşti, Katya jurase că era destul de calmă să poată conduce un triciclu. De atunci se repezise de două ori până la Justin, să-i trimită sărutări pe vârfurile degetelor. Un bandaj îi ascundea o tăietură albăstruie şi câteva cusături, acoperindu-i jumătate din faţă şi schimonosindu-i râsul, transformându-l într-o expresie sălbatică.

Abia aşteaptă să se lase noaptea, medită el. *Toată povestea asta cu* eroul meu. *Ar trebui să fie... interesant.*

Pe urmă se întrebă dacă ea avea coşmaruri. Trecând prin ceea ce trecuse Katya, o altă femeie ar fi devenit catatonică. Dar el avea să fie acolo, s-o strângă în braţe.

Ţânţarii cercetaşi găsiră un traseu de coborâre de pe platou. Îl verificară mai întâi din şaua calului, apoi călare pe cameli. Cireada porni spre pajiştile situate trei sute de metri mai jos. Acolo pământul era plat, ca tăblia unei mese imense ce părea să se întindă la nesfârşit, culoarea brun-verzuie devenind treptat tot mai verde, pe măsură ce coborau. Un fluviu lat, maroniu, şerpuia în formă de S. Ici şi colo se aflau pâlcuri de copaci. Coborârea le luă cinci ore. Le mai rămăsese încă destul ca să parcurgă alţi câţiva kilometri înainte de a-şi face tabăra.

Iarba era înaltă aproape până la brâu, bogată, albastru-verzuie. Triciclurile lăsau în urmă brazde când se mişcau în mare viteză.

Iapa lui Justin mesteca fericită iarba. Analizele demonstraseră că era comestibilă; nu erau nevoiţi să transporte prea multă mâncare pentru animale cu Ţânţarii. Se aplecă şi smulse un fir, luă o muşcătură minusculă şi şi-o îndesă între molarul din spate şi guma de mestecat. Strânsă între dinţi, era dulce-amăruie, nefiind deloc rea.

În viitor, aceea avea să fie ţara vitelor. Triciclurile de deplasau cu repeziciune, oprindu-se ici şi colo să facă înregistrări şi să ia eşantioane pe care urma să le analizeze Cassandra mai târziu.

Computerul îi şopti în ureche:

– Văd o floare stranie. Întoarce-te din nou către stânga, te rog.

Se conformă şi nu-şi dădu seama despre ce vorbea. Dar...

– *Aşa.* Vrei să culegi una dintre *ele,* te rog? Cireada se afla în spatele lui şi, dacă exista ceva dorit de computer, atunci trebuia să-l ia în momentul acela, înainte de a-l distruge copitele şi dinţii.

Floarea se afla în mijlocul unui petic de iarbă albăstruie, şi în jurul ei se tara o creatură ca un gândac.

– Ce e, Cassandra?

– Mai aproape.

Se apropie şi zări deodată ceva de un real interes.

Gândacul trăgea de un bulb fibros de pe plantă. Pe de altă parte, bulbul părea să fie o reţea de fibre împletite... iar o parte dintre frunzele cărnoase ale plantei erau alcătuite aproape exclusiv din asemenea fibre, orientate către cer.

O creatură minusculă, aducând cu o şopârlă, nu cu mult mai mare decât insecta, se urcă pe tulpină şi atacă frunza. Aceasta începu aproape imediat să-şi schimbe culoarea, de la un roşu cărnos la albastru, lăsând să se prelingă o răşină albastră.

Făptura care semăna a şopârlă încercă să scape, dar răşina o prinsese. Fibrele se agitară. Se înfăşurară în jurul şopârlei, strângând-o cu putere. Eforturile creaturii înclinară încet planta, iar frunza se încovoie şi se întoarse pe dos.

Fascinat de întregul proces, care nu durase mai mult de cinci minute, Justin aruncă o altă privire către gândac, care continua să trudească din greu la cea-laltă frunză. Acum pătrunsese acolo, şi... devora ceva.

– Oo, făcu el. Cassandra, ce vezi?

– Un microsistem ecologic care trebuie studiat, veni răspunsul ei calm.

– Eu văd un necrofag care jefuieşte o plantă carnivoră, spuse Justin, pentru consemnare. Pe furiş, aş zice.

– Eşantion, te rog.

Scutură planta, şi gândăcelul îl observă. Se întoarse - şi deschise nişte fălci disproporţionat de mari. Îi depăşeau dimensiunile degetului lui mare. Însă aripile erau de trei ori pe atât. Se îndreptă spre orizont atât de repede încât aproape dispăru.

Al naibii de repede. Atât de repede încât...

– Cassandra, gândacul ăla era în *viteză?* întrebă, şi nu-i plăcu încordarea din propria voce.

– E posibil.

Suna ca o acceptare.

– Cred că am găsit o altă specie care foloseşte *viteza.* Corelaţii? Concluzii?

– Conform observaţiilor, e necrofag. Nici o altă concluzie validă ca urmare a informaţiilor existente.

Replica îl făcu să se simtă *ceva* mai liniştit, dar nu cu mult. Chemă un triciclu ca să recolteze eşantioane.

– *Un Ţânţar raportează prezenţa unui animal mare în apropierea ta, Katya, către sud-sud-vest.*

Justin o însoţea pe un triciclu cu două locuri. Pierderea lui Stu îi obseda pe toţi, dar mai ales pe ea.

Îşi petrecuse peste o mie de ore alături de el, în Ţânţarul acela. Era normal s-o doară.

Noaptea ei fusese plină de vise urâte. În dimineaţa aceea nu şi le reamintea. Era proaspătă şi plină de viaţă, de parcă ar fi dormit mai bine decât Justin.

Îl îngropaseră pe Stu acolo unde murise. Doreau cu toţii un soi de ceremonie, dar Aaron nu fusese de acord.

– Îl vom comemora la Shangri-La, spusese.

Stu era un copil din eprubetă, niciodată adoptat. Nu avea nici o rudă printre primi. Aaron şi ceilalţi erau singura familie pe care o avusese, şi îl lăsaseră să vorbească în numele lor...

Acum luau trofeul, singurul lor cap intact de grendel. *Un schimb nesatisfăcător.*

Justin îşi dădu seama că mâna i se furişa ca s-o acopere pe a ei. Ea îşi întinse degetele, acceptându-i gestul. Mişcarea aceea neînsemnată părea, cumva, mai intimă decât momentele în care îl primise cu plăcere în trupul ei. Ochii ei aurii, cu puncte verzi, îl priviră scânteind. Bandajul continua să fie în acelaşi loc.

– Să aruncăm o privire.

– Cassandra, vrem o scanare a împrejurimilor, pentru descoperirea grendelilor, ceru el.

Considerabil de numeroşii ochi şi urechi ale Cassandrei se concentrară asupra zonei. O hartă în relief străluci în spaţiul rezervat hologramelor, mai întâi gol, dar umplându-se cu iuţeală.

Nu exista nici o sursă de apă care să adăpostească grendeli, în afară de fluviul aflat la treizeci şi cinci de kilometri distanţă.

Intenţionau să-l evite. Cireada urma să se adape a doua zi. Ţânţarii lor dispuneau de timp suficient pentru curăţarea iazului înainte de sosirea camelilor. Ei, unde era „animalul mare" semnalat?

Justin eliberă pedala ambreiajului şi viră spre locul indicat, către sud-sud-vest. Iarba înaltă îi ajungea mai sus de cap. Încerca să se uite cu un ochi înainte şi cu celălalt la mica holoscenă pe care le proiectase Cassandra holograma realizată din perspectiva Ţânţarului.

Reprezenta un trapez trasat cu rigurozitate, de un cafeniu palid pe fundalul ca de aba. Un crab avalonian, se gândi Justin, văzut aproape de deasupra. Unde erau picioarele? Probabil sub el. Părea să aibă smocuri de păr pe margini. Iar el trebuia să ajungă mai aproape.

Vedea pterodoni rotindu-i-se deasupra capului... şi nimic în faţă. Privea printr-o perdea de iarbă. Care dispăru, fiindcă ajunseseră pe o pajişte cu iarba retezată de curând. Zâmbi şi acceleră, încântat de privelişte. Iarbă înaltă în stânga şi în dreapta. Dar nu zări nici urmă de creatura misterioasă înainte de a auzi vocea Katyei:

– Ne uităm la capătul dinspre pupa. Justin, am găsit scribul!

Scribul? Reuşi să privească în perspectivă. Ocupa aproape jumătate din orizont, părea o formă de relief

şi se îndepărta încet de ei. Era camuflat, dar explicaţia era alta. Nu-l văzuse fiindcă era prea mare!

Katya îl privea râzând. Lui i se tăie răsuflarea, de parcă ar fi fost pe moarte.

– Cassandra, spuse, verificare de raţionament. Ăsta ar putea fi scribul? Creatura care trasează potecile vizibile de pe orbită?

– Urma lui şi cele ale scribului sunt identice, răspunse computerul. În absenţa datelor contradictorii, concluzia e validă.

Se apropiară mai mult. Nici un ochi vizibil în acea parte a animalului.

Aproape nici un detaliu, doar muchia unei carapace imense, de culoarea pământului dezgolit, îndepărtându-se încet.

Nu se legăna. Naviga. În siajul său, iarba rămânea de câţiva centimetri, punctată de brazde de fân înalte de vreo şaizeci. Excremente?

Ceva care părea un crab plat uriaş aluneca în susul uneia dintre grămezi, mişcându-se la fel de încet ca scribul şi fără nici o pauză. Un pui?

Vorbind pentru sine însuşi şi pentru înregistrările Cassandrei, Justin aduse triciclul din nou, în iarbă. Trei pterodoni se roteau cu mult deasupra.

Conduse pe jumătate orbeşte prin iarba preriei, ocolind pe departe animalul acum invizibil.

– Nu vreau să-l sperii, îi spuse Katyei, şi se pomeni deodată chiuind.

Un pumn mic îl pocni între umeri.

– Ce e?

– Imaginează-ţi-l căzut pe spate, zise el, abia putând vorbi de râs. Pocnind aerul cu labele. Nu mă lua în seamă.

Probabil că ajunsese cu mult înaintea creaturii. În susul pantei se afla un pâlc de copaci coamă-de-cal. Trase triciclul în umbra lor, opri motorul şi aşteptă. Pterodonii erau tot deasupra lui. Un al patrulea veni să li se alăture. Unul ieşi din formaţie şi zbură către scrib.

O creatură de asemenea dimensiuni... n-avea să încerce să reteze *copacii,* nu-i aşa?

Se aflau pe o mică ridicătură a terenului, cu trei kilometri înaintea cirezii de cameli. Ceva mai jos de ei, acum la nu mai mult de două sute de metri distanţă, se afla cea mai mare făptură pe care o văzuse Justin în viaţa lui. Un crab... evident evoluat dintr-un crab cu carapace, aidoma celor avalonieni, aidoma păsărilor cu aripi fixe. Dar pe spinarea lui puteai construi un oraş! Sau, oricum, un sat...

De fapt, pterodonul coborî pe spatele lui, alăturându-li-se altor douăzeci. Cinci cercuri contopite, un cuib comun, se întindeau de-a lungul părţii din faţă a carapacei.

În partea dinainte a scribului, la nivelul ierbii, se vedea o linie de un albastru profund. Părea să se onduleze. Buze, sau numai buza de jos... poate.

Nici o altă parte a creaturii nu era în mişcare. Aluneca aidoma unei plute pe un râu lat. Toate mişcările se petreceau probabil sub carapace. Alte creaturi de tipul lui, crabii avalonieni, gândacii şi păsările, se descurcau folosindu-se de patru membre mobile şi de o nelimitată ingeniozitate în privinţa formei carapacelor.

Katya se ridică de pe locul ei, se uită printr-o pereche de ochelari de luptă şi fluieră pe o notă joasă. Îl înghionti şi îi întinse ochelarii.

Privit prin ei, animalul era mult mai impresionant. Tot atât de mare precum...

– Cassandra, e cel mai mare animal cunoscut?

– Nu. Balena albastră e mai mare. Dimensiunile acestuia sunt comparabile cu ale celui mai mare dinozaur erbivor.

– Mulţumesc.

Marginea carapacei cobora, transformându-se în tălpige de sanie, sau în schiuri. Şase râmători păşteau tacticoşi pe un flanc. Creatura, cât jumătate din colonia principală, era plată. Probabil că greutatea i se apropia de a unei balene albastre, dar era mai aplatizată şi mai mare în lăţime decât în lungime.

În partea aceea: ochi. Justin îi crezuse mai mari. Erau în buzele lungi şi albastre, înşiruiţi în mai multe straturi, prea joşi ca să-i ofere scribului o perspectivă acceptabilă. Mări imaginea unuia, care îi întorcea privirea, studiindu-i pe el şi Katya cu o totală lipsă de griji.

Abia după ce focaliză lentilele cu mai multă atenţie văzu ce o impresionase pe fată.

De carapace atârnau grendeli. Doi... ba nu, trei grendeli stâlciţi atârnau în faţa şi în lateralul carapacei, ca nişte şuviţe de păr. Mumificaţi, nu tocmai schelete, dar, după aprecierea lui Justin, morţi de multă vreme.

– Pare lent în mişcări, zise Katya. Să ne uităm mai de aproape.

În timp ce se apropiau, scribul îşi continuă înaintarea placidă. Cinci pterodoni se înălţară, rotindu-se deasupra lor. Râmătorii o luară la fugă, urmărind curbura animalului imens. Nu păreau extraordinar de neliniştiţi. Nici micul scrib, dacă asta era, nu se temuse. Însă leşurile uscate erau ale unor grendeli!

– Cassandra, spuse el, reconstituie traiectoria.

Pe mica holoscenă a triciclului crescu harta reliefată a zonei. Computerul refăcu traseul creaturii, care şerpuia printre alte poteci similare de pe păşune. Pe fundalul

plat al preriei erau alte curbe şi bucle cu iarbă mai măruntă, care se intersectau foarte rar.

– Cât de aproape de apa curgătoare ajunge? întrebă, dar răspunsul îi apăru în faţa ochilor chiar în timp ce vorbea: cărarea cobora, atingând fluviul, şi zăbovea în preajma lui.

– Foarte aproape şi în mod frecvent. Poteca e adesea paralelă.

– Pătrunde în teritoriul cunoscut al grendelilor?

– Afirmativ.

– Mulţumesc. Aleluia.

– Există creaturi care nu se tem de grendeli, spuse Katya.

– Evident. Animalul ăsta şi puiul lui. Şi pterodonii care şi-au făcut cuib în spinarea lui.

– Şi râmătorii?

– Nu ştiu. Poate-or fi rămânând în stepă cât se adapă mama scrib.

Justin se ridică în picioare pe locul său din triciclu, privind animalul. Plutea ca o insulă, indiferent şi lipsit de griji, ca şi cum nu s-ar fi simţit ameninţat niciodată, în toată viaţa lui. Şi era într-adevăr dificil să-ţi imaginezi ceva care i-ar fi putut face rău unei asemenea creaturi.

Îşi duse binoclul la ochi şi îl focaliză asupra unuia dintre grendelii mumificaţi. Cele patru mumii păreau cam în aceeaşi stare, de aceeaşi vechime. Era posibil să fi fost un atac coordonat, ceea ce nu îi ajutase cu nimic. Toţi erau atârnaţi de coadă.

– Sistemul de apărare pare să fie pasiv. E simpla lui dimensiune, iar carapacea are ceva care prinde grendelii în capcană.

– Un soi de mucilagiu? întrebă Katya.

– Mai degrabă un fel de arici. Poate. Vreau să văd.

Coborî de pe triciclu şi o porni către scrib prin iarba înaltă. Îşi dădu microfonul deoparte şi i se adresă fetei.

– Pe creatura asta ai putea construi un castel. Vino, te fac regina Stepei Scribului.

Carapacea era toată numai plăci pentagonale, ca nişte scuturi late de o jumătate de metru. Cozi albe atârnau ici şi colo între marginile lor. *Oase?*

Cadmann îi vorbise despre scuturile armatei romane: pe vremea săbiilor şi a suliţelor, soldaţii le ţineau într-o formaţie compactă, scutul fiecăruia apărându-l pe cel de alături. Reţineau suliţele duşmanilor... ca o ţesătură de tip arici, avusese dreptate în privinţa asta.

– Nu un castel, spuse Katya. Corturi. Un pavilion, un palat de vară. Şerbii vor purta pantofi speciali.

– Da, n-ar fi de dorit să strice carapacea.

Era vag conştient de zumzăitul unui Ţânţar, îndepărtat şi nesemnificativ, şi aproape că nu îi sesiză cu adevărat existenţa înainte de a auzi o voce în căşti:

– *Ce naiba faci?* întrebă Jessica.

– Mă apropii mai mult. Creatura asta nici că s-ar sinchisi mai puţin de mine.

– *N-ai de unde să ştii,* replică ea, cu vocea iritată.

– E bine să afli că-ţi duce cineva grija, făcu el. Jessica aduse Ţânţarul în preajma lor şi îi privi apropiindu-se de scribul enorm. Pajiştea din spatele lui se întindea către orizont. Era uşor să-ţi imaginezi un asemenea erbivor hoinărind pe întregul continent, poate în căutarea unei perechi, şi adunând o turmă de alte animale care se ascundeau în spatele carapacei lui pentru a fi la adăpost.

Era imposibil să-ţi închipui un carnivor de dimensiuni echivalente. Până şi balenele albastre, deşi practic carnivore, se hrăneau la modul pasiv, prin strecurarea

apei. Duşmănosul Moby Dick fusese frăţiorul lor. Aşa că Justin era probabil în siguranţă. Probabil.

Şi totuşi.

Era nervoasă. Voia să fie furioasă. Justin trecuse de partea lui Cadmann, fusese împotriva lor, împotriva lui Aaron, era un soi de trădător, fir-ar să fie. Şi nu era cu adevărat fratele ei, în ciuda discuţiilor despre două mame şi un singur tată. Tatăl lui fusese Terry Faulkner, nu era nicidecum rudă cu Cadmann, şi totuşi îl sprijinise împotriva secunzilor. Voia să rămână supărată pe el, dar detesta modul în care îi bătea inima în piept când avea imaginea lui în faţa ochilor.

La naiba, la naiba, la naiba. Numai el şi... şi Aaron. Numai ei doi o puteau înnebuni într-un asemenea hal.

Justin ajunsese între timp la şase metri de creatură. Ochiul ei, un sferoid cu axa mare de peste un metru şi cu irisul negru, ochiul care părea minuscul, îl pironea cu privirea şi părea pur şi simplu să nu-l ia în seamă. I se păruse Jessicăi atât de mic. Îi înţelegea punctul de vedere. În comparaţie cu un asemenea animal, el nu însemna nimic. Aşa că, de ce i-ar fi dat animalul vreo atenţie, indiferent ce s-ar fi întâmplat? Şi totuşi... şi totuşi... *surprizele avaloniene.*

Creaturile care semănau a porci fornăiră şi se îndepărtară agale. Râmau prin iarba din jur, dându-se deoparte când trebuiau să se ferească de buza lungă şi albastră a scribului.

Jessica apropie Ţânţarul să vadă mai bine şi un râmător se uită în sus, mult mai alarmat de apariţia creaturii zburătoare care zbârnâia decât de prezenţa lui Justin.

– *Acum* ce faci? întrebă ea.

– Iau prim-planuri pentru înregistrare. Chaka o să fie absolut încântat! Mă uit la oasele din coada unui

grendel, cu două vertebre încă ataşate. E posibil ca restul să fi căzut cu ani în urmă. Spinii din coadă sunt prinşi între marginile platourilor carapacei. Creatura le imobilizează cozile şi pot să se zvârcolească până intră în comă, fără să le fie de vreun folos. Oasele astea sunt fisurate...

– Cassie, zbieră Jessica, unde sunt corecţiile tale în privinţa normelor de protecţie?

– Procesez, răspunse computerul, apoi amuţi. Jessicăi îi trecu prin minte că verificarea *tuturor* măsurilor de protecţie ar fi putut dura luni întregi, sau chiar o viaţă de om.

– Anulează ultima întrebare. Mă auzi, Cassie?

– Anulat. Justin e în siguranţă, conform parametrilor actuali. Am urmărit creatura aceasta pe toată durata anului trecut. Nu e agresivă. Grendelii nu supravieţuiesc pe teritoriul ei. În zonă nu descopăr, în momentul de faţă, nici un prădător.

Parametrii actuali.

– Când au fost actualizaţi parametrii tăi de siguranţă?

– Acum optzeci şi şapte de zile.

Cu trei luni în urmă. Edgar făcuse şmecherii prin fişierele Cassandrei, probabil instigat de Aaron, oferindu-le secunzilor mai multă libertate în privinţa explorărilor.

– M-aş putea alătura nebuniei, spuse, şi coborî Ţânţarul la sol, la o sută de metri distanţă de muntele în deplasare.

Scribul nu părea capabil să se mişte repede, însă nu voia să-i strivească autogirul dacă îşi schimba întâmplător direcţia.

Era încântată s-o vadă pe Katya din nou activă şi arătând atât de binedispusă. Nu era întru totul de acord cu preferinţele lui Justin în materie de femei, dar,

ce naiba, de fapt ea n-avea nici un cuvânt de spus în privinţa asta, nu?

Aerul curat îi pătrundea în plămâni în timp ce alerga către ei prin iarba înaltă până la subţiori. Iuţeala cu care se apropia păru să atragă atenţia mamei-munte, care îşi întoarse încet ochiul spre ea.

Fără nici o grabă. Era imposibil să-ţi imaginezi că o asemenea creatură avea o cât de mică posibilitate de a intra în *viteză.*

Justin ajunsese la numai trei metri distanţă de ea, plimbându-şi camera de luat vederi prin dreptul a patru seturi de oase captive. Unul nu conţinea decât o serie de vertebre din coada unui grendel. Celelalte erau mumii deformate.

Ce se petrecuse părea să fie clar. Mama-munte se apropiase de fluviu, să bea apă. Grendelii şarjaseră spre ea, pe rând sau toţi o dată, într-un atac sinucigaş, şi se înţepeniseră. Toţi se zvârcoliseră... unul părea chiar să fi desprins efectiv nişte plăci, dar nu-i folosise la nimic. Atârna moale, cu oasele rupte, de parcă s-ar fi zdrobit singur în timpul ultimelor sale convulsii. De parcă ar fi fost prea puternic să mai trăiască.

Buza erbivorului uriaş unduia fără încetare, cosind iarba înaltă de doi metri.

– Trebuie să văd ce se petrece acolo, dedesubt, spuse Justin. Coboară o cameră...

– Durific-o, adăugă Jessica, de parcă ar fi stat de mult de vorbă. O să fie mestecată.

– Da, durificată, cu o lumină...

– O lumină *slabă.* O cameră reglată pentru luminozitate scăzută.

– Da, dedesubt trebuie să fie o noapte eternă. Nu vrem să orbim... Întregul sistem ecologic care se află

acolo, fac pariu. Cassandra, avem nevoie de camera aia. În cat timp pregăteşti una?

– Depinde de priorităţi. Răspunsul realist este c-o pot confecţiona în Camelot, punând-o apoi la bordul următoarei navete de aprovizionare.

– Spune-i lui Edgar.

Una dintre creaturile-porc se apropie, evident încurajată de prezenţa mamei-munte în preajmă. Jessica făcu un pas spre ea şi făptura o rupse la fugă.

Expresia lui Justin era greu de descifrat.

– Uită-te la asta, zise el.

– Uită-te la asta, îi repetă Katya cuvintele ca un ecou, aproape radiind de plăcere când el se ghemui, întinzând mâna.

Ţinea în palmă un ghemotoc de iarbă. Stătea neclintit.

La început, râmătorul de mulţumi să se holbeze la el, însă apoi căpătă curaj, veni tot mai aproape, şi pe urmă ei nu-i veni să creadă, dar creatura mânca din mâna lui. Începuse realmente să-i lingă palma când scutură brusc din cap, uluit de propria îndrăzneală, şi se trase înapoi.

Justin îşi şterse mâinile de pantaloni.

– Ce-a fost *asta?* întrebă ea.

– Habar n-am.

– Ai gust de carnivor, spuse Katya, şi îi linse urechea.

El râse şi o cuprinse cu braţul.

Jessica descoperi că era extraordinar de iritată.

– Ei, nu riscăm nimic dacă aducem cireada pe aici?

– Absolut nimic.

– Avem un iaz chiar în faţă. La o jumătate de zi de mers.

Nu ştiu de ce puse următoarea întrebare, dar o făcu.

– A fost trecut pe hartă ca iaz cu grendel luna trecută. Vrei să iei parte la vânătoare?

– Bineînţeles. Ia tu triciclul, îi zise Katyei, după ce o sărută scurt. Eu fac o mică plimbare cu Ţânţarul.

Katya se uită la Jessica, zâmbi, apoi îl prinse pe Justin în braţe pentru un adevărat sărut dulce, prelung şi profund, şi al naibii de sincer.

Jessica decise că, *hotărât lucru,* nu-i plăcea fata asta.

Nesfârşita întindere de dealuri joase se legăna iarăşi şi iarăşi în timp ce Ţânţarul tresălta pe curenţii de aer, ducându-i pe Justin şi pe Jessica înspre est.

– Ei, spuse ea în cele din urmă, după vreo cinci minute de tăcere. După toate aparenţele, voi doi vă înţelegeţi foarte bine.

– Păi, pe-aici trebuie să fie cineva şi obiect sexual. Ce-ai zice dacă i-am numi „secerători", în loc de „scribi"? Acum, când ştim ce sunt.

Ea zâmbi larg, cu blândeţe, strângând manşa în mâini. Licărul unei intenţii răutăcioase vibră într-un cotlon al minţii lui şi el se hotărî să-l împingă la suprafaţă.

– Mă gândesc că poate-şi simte vârsta. Ştii, unele femei au impresia că, într-un fel, le-a scăpat ceva dacă n-au făcut un copil până la douăzeci de ani. E ridicol, bineînţeles.

Ea îi aruncă o privire, ca şi cum i-ar fi trântit: *Crezi c-o să fie chiar atât de uşor, amice?*

– Eu unul sunt de părere că o femeie trebuie să aibă copii la cel puţin douăzeci şi cinci de ani. Cum stau lucrurile cu tine şi Aaron?

– Oh, ştii că nu-i vorba despre asta... pufni ea.

– Păi, nici măcar n-ar trebui să porţi tu copilul. Poţi dona un ovul, iar el poate dona spermă - presupun că

n-o să fie nevoie decât de o singură încercare, adică, Aaron fiind atât de uimitor de viril...

– Oh, taci.

– Dar pe *Geographic* există tot ce vă este necesar... Treceau pe lângă un pâlc de copaci, îndreptându-se spre un râu care se vărsa într-un lac. Era o panglică de un albastru scăpărător, întinsă sub ei şi înconjurată de copaci. Jessica plană şi Cassandra le arătă hărţi care indicau sursele de căldură de mărimea unui grendel observate în timpul zborurilor anterioare prin zonă, dar acestea nu făcură altceva decât să confirme că lecţiile primite de la tatăl lor şi imaginaţia ei descriau realitatea.

Apa de suprafaţă înseamnă moarte.

Jessica amuţise. Bâzâitul uniform al Ţânţarului era unicul sunet. Erau singuri acolo sus, planând deasupra grendelilor.

– Cassandra, spuse ea cu voce scăzută. Închide.

Circuitul privat, inviolabil în tabără, intră în vigoare. Nimeni nu-i putea auzi, nimeni nu putea trage cu urechea. Legătura era întreruptă.

Jessica trecu Ţânţarul pe pilot automat. Erau singuri în univers. Se întoarse spre el.

– Adevărul e că n-am mai stat prea mult de vorbă din... noaptea aia, Justin.

– Am avut multe de făcut. Totul s-a petrecut atât de repede.

– Dar n-am stat de vorbă despre sentimentele noastre. Obişnuiam să vorbim despre ele. Îmi lipsesc discuţiile alea.

El încercă să zâmbească, dar surâsul îi tremură şi se stinse.

– N-ai nevoie de aprobarea mea. N-ai avut niciodată.

– Nu. Dar am nevoie de tine. Tata nu-mi mai vorbeşte. Chiar şi atunci când am verificat Ţânţarii, abia dacă mi-a adresat două cuvinte.

– Jess, l-ai trădat de două ori, în propria lui casă! Când Trish a strigat că-i vrea capul, tu stăteai lângă ea, nu lângă el. N-o să te-ntorci până n-o să-nmormântăm pe cineva!

Obrajii ei ardeau. Evita să-l privească.

– Aşa că nu poţi veni din nou acasă. Întrebarea este, îl putem convinge să stea de vorbă cu tine? Prin comcard, sau în sala de întrunire? Şi asta nu e sigur, e doar *probabil.* A fost *îndurerat* de moartea lui Toshiro - după ce l-a ucis.

– Am fost îndureraţi cu toţii.

– Şi Aaron? Eu n-am observat.

– Cum poţi să spui asta?

Obrajii ei se împurpurară. Fu nevoită să-şi readucă aminte că zborul acela şi discuţia fuseseră ideea *ei.*

– Toshiro a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai lui.

– Uneori mă gândesc că n-are nici un prieten, ripostă el cu prudenţă.

– Cum poţi să spui asta? Tu ai fost întotdeauna prietenul lui.

– Oare? întrebă el, cu blândeţe. Uită-te ce s-a-ntâmplat. Tata a ajuns într-un punct mort. Primii nu ne mai dau ordine. Putem avea tot ce ne dorim atât timp cât cărăm peste tot blestemăţiile alea de păturи. Totul fiindcă tata l-a împuşcat pe Toshiro.

– Vrei să ajungi undeva?

– Mi-am pierdut prea multe nopţi gândindu-mă. Nu-i mai vorbise nimănui despre toate acestea, nici măcar Katyei, şi avu dintr-odată senzaţia că purtase tot timpul o grenadă amorsată în piept.

– Aaron n-avea cum să piardă! Planul era să-l ducem pe *Robor* pe continent. Dacă nu vine nimeni după noi, câştigăm. Dar să presupunem că vine cineva. Să presupunem că tata şi Carlos mor în ocean, fiindcă Aaron a dat ordin să nu se întreprindă nici o acţiune de salvare, sau să presupunem că Toshiro îl trăsneşte pe Carlos cu o săgeată electrică şi Carlos cade mort. Atunci situaţia e clară, fără echivoc, şi Aaron conduce un război. Dacă tata sau Carlos ucid pe cineva, atunci Aaron deţine superioritatea morală. Chiar dacă tata îl sileşte să-l aducă pe *Robor* înapoi, pe Camelot, el primeşte ce vrea. E vorba despre un *caz,* şi primii încep din nou discuţiile, iar Aaron e un orator subtil când se ajunge la dezbateri.

– Cum poţi să spui asta? Cum de poţi *gândi* aşa ceva? şopti ea din nou, uluită.

– Foarte bine. Răspunde-mi la o întrebare: ai vrea să ai un copil din eprubetă? Ai lua ovulul tău şi sperma cuiva şi le-ai duce să se dezvolte într-un incubator?

– Bineînţeles...

– Atunci de ce n-ai făcut-o?

– Mi-am extras ovule, spuse ea, cuprinsă brusc de amărăciune. Dacă mor, procentul meu din bunurile comunităţii va fi folosit pentru creşterea copilului. Am făcut o listă de donatori acceptabili...

Îşi feri brusc privirea de a lui şi obrajii i se îmbujorară iarăşi. Şi el se întrebă pe neaşteptate, nebuneşte, dacă numele lui era pe listă.

– Însă, atâta vreme cat trăiesc, aş vrea să încerc eu însămi asta. Intr-o bună zi. Nu acum.

– Nu acum, repetă el, ca un ecou.

– Nu, făcu ea, şi îşi trecu degetele prin păr. Justin, aici e vorba despre şansa de a declara un armistiţiu. Ce zici?

Căzu pe gânduri. Erau atât de multe lucruri despre care îşi dorea să discute cu ea. Dar toate păleau, devenind nesemnificative prin comparaţie cu ceea ce conta cu adevărat - relaţia lui cu Jessica. Acolo, unde nu erau decât ei doi, părea şi mai important.

– Armistiţiu, răspunse.

Şi îi întinse mâna. A ei era fermă, uscată şi caldă.

24

IUBITA

Ceea ce numim minte nu este nimic altceva decât o mulţime sau o adunare de percepţii diferite, unite de anumite relaţii şi despre care se presupune, deşi nu este adevărat, că sunt înzestrate cu o simplitate şi cu o identitate desăvârşite.
David Hume

Constructoarele trăiau în grupuri de câte şase sau opt, rareori mai numeroase de zece. Lacul însemna lumea lor şi creaţia lor. Erau iuţi, negre şi musculoase. Puteau jupui un copac în câteva minute, făcând rost de lemnărie nouă pentru construcţii.

Erau totuşi lente în mişcări dacă le comparai cu cealaltă, cu regina care trăia în josul apei.

Regina venea uneori după pradă în lac. Uneori venea chiar după înotători, după constructorii tineri.

Odată, cu multe rotiri în urmă, una dintre ele o provocase pe regină la luptă pentru supremaţie.

Regina se preschimbase într-o trombă a morţii. La fel constructoarea şi două dintre surorile ei. Lupta fusese urâtă. Făcuse până şi o gaură în baraj, aşa că apa şi hrana preţioasă se scurseseră în râul de dedesubt. Dar, când se încheiase, cele trei erau moarte.

Regina abia dacă fusese rănită. Supravieţuitoarele îi simţiseră în apă gustul mâniei, al *vitezei,* al imboldului de a le ucide pe toate. Cele mai multe dintre ele urcaseră pe mal, înfruntând alte pericole, pentru ca

regina să nu le simtă gustul în apă; însă ea putea să le vadă. Ţinuse cumva în frâu moartea pe care o avea în stăpânire.

De-atunci n-o mai provocase nimeni.

Iar acum se întorsese.

Înota în susul apei, aşa cum făcuse şi înainte, târându-se peste baraj, fără să cutreiere niciodată pe uscat. Îi simţeau mirosul în apă. Apa purta un sunet ca de răzuire, nu puternic, dar audibil pretutindeni în lac, şi nasul şi ochii fiecărei constructoare spărgeau suprafaţa undelor. Văzură capul imens, triunghiular, ieşind deasupra, cu ceva *viu* în gură.

Regina sosise.

Fapta ei era o parte dintr-un model deformat din adevăr. Lumina devenea bizară. Ceva uriaş plutise pe cer mai multe zile, fără să răspundă vreodată la provocări şi fără să interacţioneze cu nimeni. Tot ce era rău în lume invadase lacul. Puteau să simtă schimbările din apă şi din aer, schimbări care anunţau, chiar în oasele lor, că venea sfârşitul.

Iar regina ştia. Făcuse patru călătorii, în timpul tot atâtor rotiri ale soarelui, cărând, de fiecare dată, o povară similară. Nu dăduseră uitării, nici măcar pentru o clipă, *viteza* ei orbitoare. Acum se mişca încet, cu luare-aminte, şi constructoarele o priveau cu respect.

Ţinea între dinţi un înotător viu. Nu unul dintre copiii ei - ci un alt copil de constructoare, dintr-un alt râu şi dintr-un alt lac.

Adusese trei, obosiţi şi slăbiţi, dar vii. Unul murise din cauza distanţei pe care îl purtase între iazuri şi fiindcă îl vătămaseră dinţii uriaşi, zimţaţi.

Îl puse pe nou-venit în apă. El pluti o vreme, apoi coada începu să îi tresalte şi se puse în mişcare.

Iar constructoarele se apropiară încet, cu grijă. Şi el începu să înoate. Îl înghiontiră uşurel. Ceilalţi pui îl împunseră, dar constructoarele erau un clan prietenos. Nici măcar în cele mai bune vremuri apariţia lui nu ar fi fost o provocare.

Schimbarea se apropia. Trebuiau să rămână în apropierea apei, fiindcă, în zilele acelea, Vântul Morţii părea să fie pretutindeni. Constructoarele erau năucite; n-aveau să-l atace pe oaspetele reginei.

Ea alunecă în apă, plutind ca moartea. Dispăru sub unde şi se înălţă cu unul dintre crabii-lentilă care trăiau în iazul construit, o creatură-pradă. Crabul zvâcni şi scânteie o singură dată.

Regina înaintă ca o stăpână a întregii creaţii, trecând lin prin apă, străbătând-o în lung şi-n lat, Adevărata Doamnă a Lacului.

– Ai văzut asta? făcu uimit Justin.

– Ar fi fost greu să-mi scape. Cassandra?

– Am înregistrat totul.

– Ce înţelegi de-aici?

– Te rog să-ţi restrângi întrebarea.

– Se pare că asistăm la un soi de interacţiune socială a grendelilor, spuse Justin. Ştiu că sună ridicol, dar se petrece.

Jessica încuviinţă din cap.

– Grendelul le-a adus celorlalţi... ce labe imense! Trebuie să fie specializaţi în construirea barajelor...

– Grendeli castori...

– Le-a adus o jertfă. Am crezut că era un soi de hrană. Dar se pare că n-a fost aşa. Castorii s-au adunat şi au ajutat la călăuzirea puiului - sunt aproape sigură că asta a fost - în jurul iazului, până când a reuşit să-noate singur.

– Grendeli cooperând în timpul unui viscol. Grendeli cărând în gură puii altor grendeli. Cu ce naiba au avut de-a face părinţii noştri pe Camelot?

– Grendeli retardaţi? zise ea, ridicând din sprânceana dreaptă.

– Chiar aşa. Şi ce facem acum? Putem distruge acest întreg sistem ecologic...

– Nu atâta vreme cât trăim.

Jessica înălţă Ţânţarul cu şaizeci de metri mai sus.

– Cassandra, direcţionează un mesaj către Shangri-La şi Camelot. Vreau un traseu alternativ. E primul grup de acest fel pe care l-am descoperit şi Vreau să-l păstrăm.

– Mă ocup chiar acum, spuse computerul.

– Ai vreo obiecţie? întrebă, înălţându-şi din nou sprânceana dreaptă.

– Nu, sunt de partea ta, răspunse Justin.

– Mă tot întreb dacă eşti de părere că toată povestea asta nu e puţin cam bizară. Ştii, cultul grendelilor şi aşa mai departe?

Justin privea în jos, în lateralul Ţânţarului, la iazul sclipitor aflat la mare distanţă sub ei. În apa aceea exista o lume de care n-avusese habar nici unul dintre ei.

– Nu. Indiferent ce s-ar petrece acolo, ar fi un păcat capital să-i punem capăt.

Ea clipi scurt şi îi strânse mâna. După luni de zile, simţea pentru prima oară că erau amândoi pe aceeaşi lungime de undă. Dădu fericită din cap.

– Mulţumesc! zise, apoi, cu o mişcare impulsivă, se aplecă şi-l sărută pe obraz.

Justin îşi simţi faţa arzând şi nu fu pe de-a-ntregul sigur că înţelegea de ce.

– Traseul alternativ a fost aprobat, rosti Cassandra. O să vă îndreptaţi spre vest cu o deviaţie de cincisprezece grade...

Al doilea iaz era mai mic. Găsiră leşul unui grendel zăcând la şapte metri distanţă de mal. Nu se atinseră de el. Justin se întinse pe burtă la treizeci de metri depărtare, în spatele unui tufiş, şi studie scena prin ochelarii de luptă.

– Ce părere ai? întrebă el în microfon.

Jessica îi răspunse din Ţânţarul de deasupra, care îi oferea o perspectivă avantajoasă.

– *Cred că grendelul care deţine iazul a dus o lupta pentru supremaţie. Trebuie să fi fost un adevărat spectacol.*

– Aşa e. Aruncă.

Ea aduse Ţânţarul la cinci metri deasupra apei şi aruncă un şomoiog de bumbac îmbibat cu miros de *viteză. Viteză* străină, având puterea garantată de a scoate un grendel din minţi.

Justin urmărea totul cu privirea. Ţânţarul vibră. Apa iazului pleoscăi la ţărm.

Şi atât.

– Încearcă încă o dată, şopti el, şi ea repetă operaţia. Apă împroşcată. Apoi nimic.

Sunetul propriei lui respiraţii deveni aproape insuportabil de puternic. Acolo era ceva în neregulă.

Se ridică în picioare. Îşi scoase ochelarii şi îi puse la loc sigur, apoi se apropie cu prudenţă.

– Continuă să scanezi în infraroşu. Nici o urmă de grendel?

– *Nici una,* răspunse Jessica. *Am scanat iazul. Sunt sonomi, dar nici un adult.*

– Atunci adultul bătrân a fost ucis. Cu cât timp în urmă?

Studie leşul. Era sfâşiat şi turtit, dar observă ceva fâlfâind în jurul lui. Se retrase şi rupse o creangă dintr-un copac din apropiere, cu intenţia de a o folosi drept pârghie. Săltă falca grendelului.

– Necrofagi, spuse. Asemănători aceluia pe care l-am văzut mai devreme. Gândaci.

– *Nu sunt gândaci,* preciză Jessica.

– Ştiu, sunt evident înrudiţi cu crabii, aşa cum sunt jumătate dintre formele de viaţă de pe planeta asta.

Unul dintre necrofagi zbură când îl expuse vederii. Aripile motoare zumzăiră cu violenţă. Îi zbură în jurul capului, apoi se aşeză din nou.

– Jessica, leşul clocoteşte pur şi simplu de creaturi din astea. Cassandra, înregistrezi?

– Afirmativ. E o nouă formă de viaţă.

– O să iau un eşantion.

Justin lăsă grendelul din nou pe pământ şi scoase o cutie pentru mostre. Orbitele goale ale creaturii se holbau la el. Un gândac ieşi din cea stângă şi zbură spre sud cu un huruit strident.

Camelii fuseseră adăpaţi, păscuseră şi fuseseră instalaţi pentru noapte. În jurul apei înfloriseră corturi şi se stabilise un perimetru defensiv.

Aaron plecase lângă celălalt foc, cu o parte dintre membrii *kaffeeklatsch,* şi asta o încântase pe Jessica. Legătura restabilită între ea şi Justin era încă fragilă, încă mai trebuia consolidată dar, la urma urmelor, poate nu era momentul. Katya se ghemui lângă el. Jessica încercă să-şi alunge orice sentiment, dar nu se putea împiedica să privească. Cei doi păreau să fi intrat într-un ritm. Răsuciri subtile ori de câte ori se mişca unul dintre ei, răspunsuri subtile, în limbajul corpului, când îşi vorbeau. Erau mai mult decât

amanţi. Pe tăcute, fără sunet de trâmbiţe, Justin şi Katya deveniseră un cuplu.

Lumina focului dansa deasupra lor în timp ce Jessica sorbea din cacaua ei fierbinte. În jurul celuilalt foc se cânta, şi vocea puternică a lui Aaron se înălţa deasupra sunetelor chitarei.

Când se ridică să plece de lângă foc, Justin îşi înălţă privirea spre ea şi zâmbi. Se simţea fericit. Erau din nou frate şi soră.

Tristeţea ei stranie n-avea nici un motiv. Poate era din cauza pierderii lui Stu. Asta trebuia să fie.

– Mă duc la cântăreţi, spuse. Nu cred c-o să mi se simtă prea mult lipsa.

Cu capul sprijinit de el, Katya îşi ridică ochii zâmbind.

– Tu şi Aaron să petreceţi o seară frumoasă, auzi? Jessica dădu din cap.

Distanţa dintre cele două focuri era de vreo zece metri şi ea o traversă trecând pe lângă ţarcul camelilor. Unul îşi freca nasul de gardul care îi înconjura. Sârma era încărcată cu un curent electric de joasă tensiune. Tensiunea creştea în cazul aplicării unei presiuni. Gardul era portabil, se putea împacheta pentru a fi agăţat sub un Ţânţar.

Camelul întinse botul spre ea. Jessica se opri să-i mângâie gâtul lung, delicat.

Se uită în urmă, către fratele ei vitreg. Justin şi Katya. Un cuplu reuşit. Katya era o fire liniştită. Se ataşa mai repede. Probabil aveau să se pună în curând pe făcut bebeluşi grăsulii. Şi asta ar fi fost bine, el avea nevoie să fie tată. Nu era ca ea, nicidecum.

Se uită către locul unde îşi zdrăngănea Aaron chitara, cântând cu capul dat pe spate. Superb, apolonian. Gândul la el o ameţi. Atât de puternic. Atât de... desăvârşit. O făcea să tânjească. De-ajuns să-l audă

râzând, să-l vadă lăsându-şi capul pe spate când cânta, să-l simtă mângâindu-i părul... ca să-l dorească înăuntrul ei, să vrea să simtă puterea imensă a trupului lui, să simtă focul care îl îmboldea aprinzând-o.

Însă când se uita la Justin şi Katya vedea ceva blând, o moliciune tandră. Fără nimic din foamea impulsivă pe care o simţea ea pentru Aaron. Se duse să i se aşeze alături. După o vreme, râse şi începu să cânte împreună cu el.

Făcură dragoste, totul fiind perfect, ca de obicei. Trupul ei explodă de mai multe ori decât putea să numere. Ca de obicei. Perfecţiunea contopirii lor era... aproape previzibilă. De parcă el ar fi avut acces direct la sistemul ei nervos.

Dacă lipsea ceva, atunci lipsea experienţa trăită în clipele explorării. Cu Toshiro avusese parte de o *descoperire* neîncetată, care îi lipsea alături de Aaron.

– Le ce te gândeşti? şopti el.

Îi simţi muşchii plaţi şi tari ai stomacului lipiţi de spatele ei. Braţul lui stâng îi cuprinse mijlocul. Degetul mare al mâinii lui drepte desena cercuri leneşe în jurul sfârcului ei drept. Plăcerea o străbătu în valuri.

– Nu, spuse ea.

– Ce nu?

– Nu... asta. Apăsarea încetă.

– Bine, zise, şi se opri.

Îi simţi în spate bătăile inimii, puternice, lente.

– La ce te gândeşti?

– La faptul că mă simt mai legată de visul nostru decât de tine.

– Şi e chiar atât de rău? Am citit undeva că iubirea nu înseamnă doi oameni care se privesc unul pe altul. Înseamnă doi oameni care privesc în aceeaşi direcţie.

Ea nu putu să nu zâmbească.

– Am citit şi eu asta. Dar uneori, uneori trebuie să ne uităm şi unul la altul.

El o rostogoli şi o privi în ochi.

– Crezi că nu mă uit la tine?

– Poate, răspunse ea. Ţi-am fost alături în tot ceea ce ţi-ai dorit. Şi ţi-am dat tot ce-ţi puteam da. *Mi-am trădat tatăl pentru tine.*

Oh, Doamne, era adevărat. Nu fusese adevărat înainte de a o rosti.

– Trebuie să ştiu ce simţi. Despre noi.

Aaron îi luă mâna şi i-o aşeză între picioarele lui. Începu imediat să se întărească. Ea îl strânse uşor.

– Nu asta. Nu... doar asta. Ştiu că ne excităm unul pe altul. E simplu pentru noi.

- Atunci, dragoste?

– Nu ştiu.

Îşi cuibări capul în adâncitura umărului lui, spunându-şi sieşi, cu cel mai puternic glas cu care cuteza să o facă: *Da, dragoste. Numeşte-o dragoste. Te rog, numeşte-o dragoste.*

El trase pătura în sus, îngrămădind-o sub bărbia ei, şi se ridică fără efort în capul oaselor. Jessica aproape că-i putea auzi angrenajele minţii. Aaron privea fix munţii de la orizont şi stelele de deasupra lor, şi ea îşi imagină că ar fi putut să le numere pe toate.

– Ţi-am dat mai mult decât i-am dat oricui altcuiva, Jessica.

– Ştiu. Cer prea mult?

– Nu, zise el, cu voce scăzută. Dar s-ar putea să i-o ceri cui nu trebuie.

În vocea lui era o nuanţă pe care nu o mai auzise până atunci. Un moment în care îşi pierduse încrederea în sine?

– Am vrut întotdeauna să te-ntreb ceva. Ţi-a fost greu? Când erai copil. Fiindcă n-ai avut o familie?

Buzele lui se arcuiră brusc într-un zâmbet vesel şi Jessica ştiu, *ştiu,* că următorul răspuns avea să fie prefabricat, că momentul adevărului trecuse.

– A fost neplăcut uneori, dar partea cea mai neplăcută era să nu ştii la ce familie să stai într-o anumită noapte. Toate uşile erau deschise, spuse, apoi râse. Toţi erau familia mea, adăugă, şi râse iarăşi.

Uşile erau deschise, ca să intri sau ca să ieşi. Dar orice loc din care poţi pleca nu e un cămin. Ai zburat de la o familie la alta fără să te confrunţi niciodată cu ceva, dacă nu voiai.

– Nu ţi-a fost teamă că, într-o bună zi, n-o să mai fie deschisă nici o uşă?

– Nu. De ce? N-am făcut nimic rău, am fost întotdeauna aşa cum îşi doreau ei să fiu.

Se răsuci şi o sărută, cu mai multă blândeţe decât îşi amintea s-o mai fi făcut vreodată. Părul lui desăvârşit lucea în lumina lunii, buzele lui le atingeau pe ale ei cu tandreţe.

– Ăsta e pământul nostru, Jessica. Noi am luptat pentru el şi noi suntem cei care îl vor îmblânzi.

– Ştiu, şopti ea.

– Copiii noştri vor stăpâni acest pământ. Simţi mâinile lui ţinând-o cu blândeţe de braţe, dar nu încercă să le desprindă, îndepărtându-se. Ştia, cumva, că ar fi fost inutil. Ochii lui îi ţintuiră pe ai ei, şi privirea lui avea ceva care o sperie.

– Copiii noştri. Ai tăi şi ai mei.

El o spusese. În ea înfloriră dintr-odată gânduri, sentimente şi senzaţii pe care nu şi le îngăduise niciodată, şi putu să simtă, să simtă acel loc din ea în

care ar fi putut creşte copilul lui Aaron, un vid deschizându-se ca un ochi ce se trezeşte. *Da.*

– Da, răspunse. Mi-ar plăcea să port copilul tău.

– Nu! exclamă el, cu violenţă. Nu m-ai înţeles. Copiii trupurilor noastre, da, dar putem avea copii *desăvârşiţi.* Perfecţi. Pot avea totul, toate avantajele posibile. Le putem controla hrana, dezvoltarea pre-natală... totul.

Şoapta lui era aspră şi mâinile lui îi strângeau braţele cu tot mai multă putere.

– Putem avea zece sau o sută de copii în acelaşi timp, putem însămânţa cu ei tot continentul ăsta.

Îi mângâie obrazul. Simţi speranţa înălţându-se din întunecimea creierului ei mic.

– Dar nu trebuie să facem asta. Aş fi fericită...

– Nu! făcu el, şi mâna ei încremeni acolo unde se afla. Copiii mei vor fi perfecţi.

Aaron clipi, apoi zâmbi aproape cu sfială.

– Sau cel puţin atât de perfecţi pe cât îi putem face.

Permisiune. Nu trebuia să fie gravidă. Umflată, stângace, captivă... Dar o parte minusculă din ea se trezise şi îl privea, simţind ceva care nu era aşa cum ar fi trebuit să fie.

El continuă să trăncănească.

– Vor fi copiii noştri. Şi vor stăpâni acest pământ. M-ai întrebat dacă te iubesc. Pot ajunge mai aproape de-atât? Cuvintele astea înseamnă ceva pentru tine? Cât de cât?

Jessica îi simţi greutatea deasupra ei şi încercă să se împotrivească. *Nu.* Din punct de vedere sentimental, nu era gata. Era prea mult...

Adevăr?

În aerul dintre ei. Avea nevoie de un moment în care să se pregătească, să se strecoare înapoi, în cochilia

confortabilă a senzualităţii, pe care o înţelegea atât de bine, făurită de Sir John Woodroffe[6] şi de Grădina înmiresmată, de Quodoushka şi de manualele taoiste de sexualitate, de toate operele erotice ale unei lumi lăsate departe în urmă. Dar momentul nu se număra printre acele contopiri complexe, artistic desăvârşite, pe care le cunoscuse alături de Aaron Tragon. Era ceva al naibii de similar cu un viol. Ar fi putut să ţipe, şi ar fi încetat - dar s-ar fi distrus şi orice legătură dintre ei. Dorinţa lui era atât de puternică încât dogorea. Mâinile lui pe trupul ei, buzele lui peste ale ei, coapsele, fierbinţi şi puternice, silindu-i picioarele să se deschidă, erau cumva vulnerabile şi adorabil de stângace.

Acela nu era bărbatul pe care îl cunoştea şi pe care îl iubea. Era aproape un băiat, un băiat jinduind ceva pe care ea nu se putea decide să i-l ofere.

Aşa că el îl luă.

Şi îl luă.

Ea îl împinse, îl zgârie şi îşi ieşi din fire, dar nu strigă după ajutor. Şi Aaron o îmbrăţişă mai strâns decât niciodată, cu mai multă insistenţă, cu trupul impulsionat de o dorinţă imperioasă.

Se arcui şi răbufni, cu chipul inundat de un soi de extaz, de o nebunie incandescentă, cu ochii privind dincolo de orizont în timp ce zvâcnea, zărind... ce anume? Ce tărâm al turlelor şi al labirinturilor? Ce metropole şi construcţii glorioase din viitorul îndepărtat? Ce lume înconjurată cu o centură de drumuri şi de rute aeriene pe care n-avea să apuce a o vedea vreodată, dar pe care ar fi putut-o moşteni copiii lui nenăscuţi?

---

6 Orientalist englez (1865-1936), cunoscut sub pseudonimul Arthur Avalon, care a făcut cunoscută în Occident filozofia tantrică (n. tr.).

Sau poate vedea altceva? Zeul lui, grendelul, cocoţat pe un deal, şi poate propriul său trup sfâşiat? Şi oare clipa de faţă, precum şi toate celelalte pe care le trăiseră împreună, nu era nimic altceva decât un mijloc de a amâna momentul acela, de a-i da un soi de semnificaţie?

Oare Aaron şi tatăl ei împărtăşeau acelaşi coşmar?

De aceea îi iubea pe amândoi?

Se prăbuşi deasupra ei. Avea răsuflarea fierbinte şi dulce, mâinile încolăcite în jurul umerilor ei, faţa îndesată între sânii ei, îi simţea pe trup respiraţia încinsă. Îl mângâie pe cap şi îi vorbi în şoaptă, şi înţelese că între ei se schimbase ceva. Încă nu ştia sigur ce, sau cât avea să-i coste. Pricepea doar că avea să existe un preţ, cu aceeaşi certitudine cu care Tau Ceti răsărea şi apunea deopotrivă deasupra omului şi a grendelului.

25.

ASIA MINOR

Iubire, unde eşti plecată
Eu cânt să mi te-oprească-ndată
Al notelor şuvoi.
Să ne-ntâlnim ca mai 'nainte
Şi să te strâng la piept fierbinte,
Căci sunt băiat de soi.
Iubirea e un ce pe care
Azi vrea să-l aibă fiecare,
Spumos ca vinu-n cupe,
Sărută-ţi iute, deci, frumoasa:
Iubirea este ca mătasa:
O porţi, n-o porţi, se rupe!...

WILLIAM Shakespeare, *A douăsprezecea noapte*[7]

Îi spuneau animalului-scrib „Asia".

– Nu e chiar *atât* de mare, chicotise Jessica, dar numele dat de Ruth prinsese oricum.

Aaron îşi făcuse timp şi îl rechiziţionase pe *NickNack,* aducând pe toată lumea să o vadă pe Asia.

Până şi pe Ruth Moskowitz cu amândoi camelii ei. Justin se întreba ce părere avea Jessica. Nu mai dăduse ochii cu ea de două zile.

7 Actul II, scena III, traducere de Mihnea Gheorghiu, în *Opere,* vol. 7, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, 1959 (n. tr.).

Ruth şi Aaron călăreau pe Zwieback şi Silver de-a lungul buzei lungi şi albastre a scribului. Unul dintre ochii imenşi îi urmărea.

– Nu acolo, spuse Justin, în comcard. Aaron, mă vezi? Sunt pe o movilă, la est de voi, cu patru copaci coamă-de-cal mari în spatele meu. Asia o să-i ocolească. O să vedeţi foarte bine formele de viaţă de pe spatele ei...

De ce se ostenea? Cei doi tocmai opreau amândoi camelii mult prea aproape de unul dintre ochii uriaşi. Nu se aşteptase cu adevărat ca Aaron să-i accepte sugestia.

Oricum, erau cu adevărat în pericol? Asia plutea de-a lungul savanei ca un continent. Sau ca o femeie bătrână infirmă; îi *puteai* observa mişcările. Justin oftă şi-şi duse la ochi ochelarii de luptă. Aveau să ajungă acolo în cele din urmă. Se apropia ora prânzului, care era pe drum, împachetat în pântecul unui Ţânţar.

Nici măcar camelii nu păreau nervoşi. Un ochi enorm îi pironea cu privirea, ceea ce l-ar fi neliniştit pe Justin. Ruth stătea cu gura căscată de uimire şi veneraţie.

Asta nu-l surprinse pe Justin. Dar Aaron făcea acelaşi lucru: gura deschisă, faţa golită de expresie. Îl mai văzuse vreo fiinţă umană vreodată astfel? îl întoarse pe neaşteptate pe Zwieback şi se îndreptă spre colină la trap. Ruth îl urmă cu întârziere.

În următoarea oră, cea mai mare parte a echipei de cercetare se adunase pe deal, Ţânţari, tricicluri şi tot restul, s-o privească pe Asia trecând.

Copacii erau împodobiţi cu pături albastre ude. Nativii tereştri insistaseră ca păturile albastru-Cadzie să meargă în orice parte a continentului ar fi mers oamenii. Era aproape singura lor dorinţă, şi nu chiar atât de împovărătoare; dar păturile nu soseau curate.

Mai întâi le împrumutau mamele. Bebeluşii îşi duceau câteva zile traiul în ele. Nativii tereştri nu erau niciodată nevoiţi să spele păturile bebeluşilor lor; le trimiteau pur şi simplu pe continent.

Iar echipa de cercetare le primise în cele din urmă, cu tot cu miros. Le spălaseră în fostul lac de grendel, care era acum o rezervă de sonomi. Păturile curate aveau să se usuce în timp ce trecea Asia.

Pterodonii se roteau deasupra scribului; mai mulţi planau deasupra oamenilor care urmăreau scena.

– Justin? făcu imediat Ruth. Păsările?

– I-am atras Micului Chaka atenţia asupra lor. Şi pe urmă a trebuit să-i ascult prelegerea.

– Joacă rolul ochilor pentru scrib!

– Aşa crede el. Secerătoarea nu poate vedea *prin* iarbă, dar se poate uita în sus. Să vadă unde sunt pterodonii. Sistem de prealarmă. Dacă se află ceva chiar *în dreptul* unui ochi, ea îl vede când ajunge aproape... şi ce naiba face atunci, *se dă la o parte?* Şi, de fapt, de ce anume s-ar teme un scrib?

– De o stâncă? întrebă ea, şi se uită pieziş la Aaron, dar el păstră tăcerea. Ar vedea o stâncă înainte de a da peste ea. Şi pterodonii i-ar putea arăta unde se află apă, nu-i aşa? Unde e apă, sunt stârvuri. Unde sunt grendeli, vor zbura mai sus.

– Nu cred că Asia se sinchiseşte de grendeli, spuse Aaron. Ruth, nici într-un milion de ani *de-acum înainte* n-o să găsim un animal de uscat mai mare ca ăsta.

– Reproducere, zise ea.

Ideea îl făcu pe Justin să se încrunte.

– Cum se găsesc unii pe alţii?

– Poate sunt hermafroditi.

– Poate, dar... făcu ea, clătinând din cap.

– Sau poate puii sunt masculi, vorbi Aaron. Aşa se întâmplă la grendeli.

Jessica îşi aminti ce preţ plătiseră primii ca să afle că sonomii nu erau doar grendeli imaturi, ci şi masculi, cu toţi. Deveneau femele când se transformau din înotătorii asemănători peştilor, care se hrăneau în foarte mare măsură cu algele din lacuri, în adulţii amfibieni omnivori.

– Dar, gândiţi-vă, potecile se intersectează, spuse Ruth.

– Sau se intersectau, comentă Justin dus pe gânduri. Cassandra, analizează animalele-scribi.

E posibil ca întretăierile urmelor lor să fie întâmplătoare?

– Există o probabilitate neglijabilă ca intersecţiile să fie rezultatul unor deplasări întâmplătoare. Am înregistrat şapte cazuri în care potecile şi-au schimbat direcţia ca să se apropie unele de altele. E vorba despre înregistrări din deceniile trecute. În prezent, probabilitatea de a se intersecta e sub zece la sută.

– Acum se evită?

– Aşa s-ar părea.

– Nemernicii. Mai întâi se intersectează, pe urmă nu se mai intersectează. Fac pariu că Ruth are dreptate, pterodonii îi călăuzesc, şi acum îi *îndepărtează* unii de alţii.

– De ce ar fi aşa? întrebă Aaron.

– Surpriză avaloniană! strigă fata, încântată. De fapt, cred că are legătură cu steaua variabilă a lui Edgar. Vremea se schimbă, iar scribii...

Aaron n-o mai asculta. Se holba la animal.

Justin se alătură grupului care punea mâncarea pe mese. Carne rece de râmător, carne şi ouă de curcă,

legume şi căpăţâni de lăptucă de pe Camelot. Recoltele de pe continent nu dăduseră încă în pârg. Apa începuse să fiarbă într-un cazan de sticlă. Katya şi Micul Chaka deschiseră fermoarul unui sac cu apă şi cu trei sonomi care se foiau şi pe care îi aruncară în vas. Chaka tăie rapid un morman de rădăcini cu lama drujbei, le adună pe rând în căuşul mâini şi le azvârli în fiertură.

– *Phii!* făcu Aaron, prelung şi cu voce joasă. Marginea carapacei Asiei se freca de aflorimentul stâncos de la baza dealului. Aaron stătea pe culme, fără să mănânce. Cu un picior de curcan în mână, Justin încercă să ghicească ce văzuse. Nu-l mai auzise niciodată spunând *Phii.*

Buza albastră vălurită era aproape ascunsă. Schimbară priviri...

– Phii, repetă Justin, cu voce scăzută. Hei! strigă răsucindu-se, iar capetele se întoarseră spre el. Buzele! ţipă el. Buzele sunt singura parte moale a animalului! Orice altceva e acoperit de carapace. *De ce nu îi sfâşie grendelii buzele?*

Micul Chaka îşi părăsi locul de lângă supă şi veni în fugă să se uite.

– Chaka, e albastru-Cadzie! zbieră Justin. Aaron scoase un strigăt de luptă şi o luă la fugă. Îl văzu înşfăcând drujba, aşezată pe o piatră plată.

Chaka se uită în jos, dând din cap.

– Otravă, foarte probabil. Şi pe Pământ există forme de viaţă care semnalizează aşa, cu o culoare specifică. Şerpi, insecte şi altele de genul ăsta. „Sunt otrăvitor, feriţi-vă!" Uneori e un bluf. Da, asta... asta ar fi o explicaţie. Pătura copilului.

Aaron îşi încetini fuga când ajunse lângă Zwieback. Camelul nu se sperie; Ruth îl dresase bine. Îi vorbi,

apoi sări în şa. Animalul se urni din loc, începu să alerge. Şi deveni din ce în ce mai greu vizibil. Justin se uita clătinând din cap şi zâmbind.

Stăteau cu toţii pe marginea stâncii. Ruth era îngrozită. Justin încerca să descopere în sine însuşi admiraţie pentru Aaron. Dar în jurul lui era oricum prezentă admiraţia pentru bărbatul care alerga pe camelul aproape invizibil. Aaron călărea drept către marginea din faţă a Asiei, însă viră brusc, pentru a galopa de-a lungul nesfârşitei ei prove. Ochiul imens al animalului îl urmărea placid.

Tânărul întinse mâna cu lama subţire a drujbei, reteză, se aplecă şi mai mult înainte şi smulse. Se îndepărtă fluturând o jumătate de metru pătrat de steag albastru.

– Ştii, îi spuse Chaka lui Justin, Cassandra are fotografiile făcute de voi. Are vederile luate prin ochelarii tăi de luptă, şi prin ai Katyei. Dacă ăla e albastru-Cadzie, atunci e o minune că nu ne-a zis.

– Şi Cassie are gheaţă în creier, făcu el, ridicând din umeri.

Programul computerului se stricase în timpul primului atac al grendelilor. Recuperarea aproape în întregime a memoriei sale fusese o treabă care durase ani întregi. Lipsa tehnicilor medicale pierdute încă mai omora oameni.

Asia tocmai începea să reacţioneze. Ochii i se închiseră. Prova îi coborî către sol, ascunzând-o de lume. Acum nu mai era decât o carapace de culoarea pământului, un afloriment subţire, acoperit ici şi colo de cuiburi.

Aaron se opri chiuind, la foarte mică distanţă de masă. Pielea moartă de scrib, desprinsă de un tăiş cu ascuţimea specifică secolului al douăzeci şi doilea,

avea doi sau trei milimetri grosime. Începea deja să se-ncreţească.

Sări jos, ţinând bucata albastră în mâna ridicată. Ruth era acolo. O trase la pieptul lui. Şi o sărută apăsat.

Ea îi şopti ceva la ureche.

Aaron înlemni.

– Minunat! spuse apoi, prieteneşte. Familia ta va fi atât de încântată!

Trecu pe lângă ea cu paşi mari. Justin văzu expresia ei şocată şi se minună pentru o clipă, dar *nu putu* să nu-l privească pe Aaron aşezând bucata de piele ca pe un văl pe un copac presărat cu pături de culoare albastru-Cadzie.

Justin se uită în altă parte, ascunzând zâmbetul pe care nu reuşea să şi-l reţină.

Da, fusese ideea lui. Şi, dacă Aaron n-ar fi făcut nimic, meritul rezolvării omorurilor avaloniene care îi avuseseră ca victime pe Joe Sikes şi pe Linda Weyland i-ar fi revenit lui. Însă Aaron îi furase tunetul... şi îi explodase în mână.

Pe fundalul păturilor albastru-Cadzie, bucata subţire de piele de scrib era izbitor de palidă. Nu avea culoarea corectă. Toată lumea îşi putea da seama. Toţi clătinau din capete. Aaron era furios.

Ruth... Ruth îi întinse Katyei frâul lui Silver şi pe al lui Zwieback, apoi îi vorbi încet Micului Chaka. Arătă către Ţânţarul II, apoi către îndepărtatul Shangri-La. Chaka încuviinţă din cap. Ruth se aşeză alături de el şi se holbă în pământ.

La Shangri-La, dimineaţa era superbă, strălucitoare. Pe cer se fugăreau fâşii de nori. Vântul era puternic şi cald; aerul neclintit ar fi transformat totul în cuptor. Lumina... ei bine. Lumina zorilor fusese altfel în copilăria lui Ruth. Mai puţin orbitoare, nu atât de...

viguroasă? Iar Sol era chiar mai *rece* decât Tau Ceti, aşa se spunea...

După mai puţin de două ore de zbor cu Ţânţarul Micului Chaka, ajunsese înapoi, în tabăra principală, în lumea unde nu trebuia să sufere ori de câte ori se uita la Aaron Tragon.

Copacii coamă-de-cal se înşiruiau, înalţi şi bătrâni, de-a lungul marginii estice a platoului care le adăpostea aşezarea. De latura golaşă a celui mai mare şi mai bătrân dintre ei se sprijinea o scară. Marele Chaka ţinea piciorul scării. În vârful ei, Micul Chaka se întindea în jurul părţii descoperite a trunchiului şi sonda coama cu un băţ. La ceva mai mult de jumătatea distanţei până în vârf, ceva ascuns ciupea din băţ, scurtându-l cu muşcături de câte trei centimetri.

Era posibil ca nici unul dintre cei doi să nu fi observat perechea de crabi cu membre lungi din vârful copacului. Acum trei, fiecare de dimensiunile unui câine de talie mică, se aplecaseră în afara frunzişului de un verde strălucitor şi se uitau în jos, la intruşi. Ruth îşi pescui comcardul fără să-şi ia ochii de la crabi.

Pe urmă se relaxă, pentru că Edgar Sikes era acolo, în partea opusă a copacului, cu faţa acoperită de ochelari de luptă, iar cei doi Chaka se uitau în sus. Probabil că Edgar îi prevenise. Devenea nervos când vedea crabi de vârf, nu-i aşa? Aceia *ar fi putut* fi înrudiţi cu specia de pe Camelot...

Ceva căzu pieziş din cer. Îl plesni pe unul dintre crabi, desprinzându-l de creangă.

Frunzişul ascunse restul acţiunii, şi Ruth scoase un ţipăt ascuţit, frustrată. Acum cu mâna pe telefon, şi-l duse la buze şi la ureche şi...

– Cassandra! Ai înregistrat asta? se auzi vocea lui Edgar.

– Am vederi luate prin ochelarii de luptă ai lui Chaka Junior şi printr-ai tăi, Edgar. Le procesez.

– *Da!*

Edgar o luă la fugă către sala de mese. O văzu pe Ruth. Alergă spre ea, o înşfăcă de încheietura mâinii şi continuă să fugă. Uluită la început, îl lăsă s-o tragă, apoi râse şi încercă să-l întreacă.

Abia reuşea să ţină pasul. Iar partea ei masochistă nu voia să se înveselească. Îşi *câştigase* dreptul la durerea ei, fir-ar să fie, şi... Oh, ce naiba. Se simţea bine alergând. Când alergai nu puteai să fii prost-dispus.

Trecură peste podul mobil, alergară pe lângă poarta deschisă a gardului electrificat, cu câini de pază schelălăindu-şi salutul. Pe lângă încântătorul labirint de clădiri pe jumătate construite: bârne golaşe de lemn, traverse de fier dezgolite, carcase de plastic, cadre de sârmă pentru draperii.

Sala de mese avea forma unei jumătăţi de cilindru şi se afla în piaţa centrală, Era construită dintr-un eşafodaj bazat pe traverse semicirculare, peste care se pulverizase spumă cu priză rapidă. Era prima clădire construită, cu şapte luni înainte, şi servise, vreme de săptămâni de-a rândul, atât drept dormitor, cât şi drept bufet. Tăvile pe care se servea mâncarea formau un arc de-a lungul peretelui din spate. Holoscena uriaşă era întinsă în centru şi Ruth se îndreptă într-acolo. Edgar gâfâia, dar, heih, el fusese invalid!

Trish Chance, care mânca singură în capătul opus, se holbă la intruşi.

– Trish! intonă Edgar.

– N-am timp, făcu ea. Trebuie să prind Ţânţarul care pleacă spre Stepă peste vreo cincisprezece minute. Bună, Ruth.

– Fă-ţi timp, de data asta, numai de data asta. Cassandra, ai terminat?

– Încă douăzeci de secunde.

Fata îşi pierduse interesul.

Era greu să crezi ce se zvonea: că Edgar şi *Trish* erau amanţi. Ea nu se purta ca şi cum ar fi fost aşa şi nu se ridica *nici pe departe* la înălţimea lui.

– A dat într-adevăr peste ceva, spuse Ruth, cu o oarecare sfială.

Cealaltă zâmbi într-o parte, îşi termină fără grabă cerealele de la micul dejun şi se apropie chiar în clipa când Cassandra stingea luminile. Apoi se pomeniră privind un pâlc de copaci coamă-de-cal printr-o fereastră cu margini ceţoase.

Înregistrarea nu era deosebit de clară; ochelarii de luptă nu erau chiar atât de buni. Crabii de vârf stăteau în frunzişul des din partea de sus a copacului şi se înclinau, fluturându-şi ghearele ameninţătoare către omul de dedesubt, care habar n-avea de existenţa lor.

– Rulare cu încetinitorul, Cassie, ceru Edgar. Totul deveni lent, ca într-un vis. Micul Chaka se uită în sus...

Chiar şi în redarea cu încetinitorul, prădătorul cădea cu iuţeala unui grendel în *viteză.* Cassandra îngheţă imaginea în plin zbor: o suprafaţă aerodinamică triunghiulară, cu coarne ascuţite ieşind în afara colţurilor din faţă; ochi pe pediculi, chiar lângă coarne, către interior; aripioare motoare supradimensionate, de forma unor vâsle, în partea dinapoi.

Din nou mişcare. Pediculii cu ochi se retraseră; prădătorul se răsuci în lateral cu o clipă înaintea ciocnirii de unul dintre crabii de vârf. Un corn izbi cu

forţă direct în carapace, străpungând-o. Impactul azvârli în aer crabul, smulgându-l din corn.

Crabul de vârf lovi puternic pământul. Prădătorul îşi reglă rotaţiile, se redresă, atinse în treacăt ţărâna, se roti deasupra ei şi se năpusti la crabul muribund. Îl răsturnă, îi smulse carapacea de pe abdomen şi începu să mănânce.

– Asta a fost din punctul tău de observare, Edgar. Dintr-al lui Chaka...

Marele Chaka intră încet în sala de mese, alături de fiul său.

– Bună, Ruth. Trish. Edgar, ai făcut şi tu o înregistrare?

– Da, domnule. Mi-o arătaţi pe-a voastră şi eu v-o arăt pe-a mea.

– Cassandra, fă-ne acest serviciu.

– Chaka Junior, înregistrarea ta a fost făcută de dedesubt.

Prim-plan cu trunchiul golaş al unui copac coamă-de-cal, un băţ explorând frunzişul verde. Un mameloid mic muşca băţul cu fălci lungi, de mini-hienă, cu numeroşii lui ochi aruncând priviri feroce prin fereastra magică a Cassandrei. Câmpul vizual se schimbă brusc, mutându-se drept în sus. O specie de crab avalonian îi studia, fluturându-şi neobosit membrele şi clănţănind din cleşti.

Stop-cadru.

– Uitaţi-vă la gheare, spuse Cassandra.

Un cursor în formă de săgeată le arătă crabul de vârf.

– Sunt mult mai lungi decât în cazul celor două specii pe care le avem pe Camelot. Chaka, să numim această...

– Crab de Vârf Sikes Unu, răspunse ferm Marele Chaka.

Edgar se uită în jur afişând un zâmbet larg, neîncrezător. Văzându-l, Ruth surâse.

– Cum doreşti.

Mişcarea se reluă. Ceva izbi crabul, îl aruncă în aer, rămase lipit de el o clipă, apoi se desprinse... şi imaginea încremeni. Cursorul săgeată se deplasă către prădător, care, privit de jos, era aproape lipsit de orice trăsătură.

– Aici ghearele sunt retrase, aproape invizibile, la fel şi gura. Ochii sunt retractaţi. Acum...

Mişcare: prădătorul se răsucea fără nici un control. Ochii ieşiră la iveală, apoi aripioarele în formă de vâsle îi corectară mişcarea. Răsucirea încetă. Vâslele manevrau creatura în cădere. În partea din faţă apărură voleţi. Mătură practic iarba când se opri, se retrase învârtindu-se ca o rachetă teleghidată şi... frână.

Ghearele creaturii erau flapsuri, voleţi. Retractate, se potriveau perfect în adâncituri, transformând carapacea de crab într-o carcasă netedă. Gura era uluitoare: imensă şi pătrăţoasă, nu doar o simplă gură, ci şi o frână cu aer. Creatura plană o clipă, cu ghearele întinse şi cu gura larg deschisă, apoi căzu peste crabul de vârf muribund. Ghearele sale îi spintecară carapacea şi sfâşiară carnea în bucăţi de dimensiunea unei îmbucături.

Imaginea se schimbă: Cassandra rula din nou înregistrarea din unghiul lui Edgar. Un crab de vârf reîncarnat se agita în partea de sus copacului. Din cer cădea ceva cu încetinitorul...

– Ruthie, spuse Trish Chance, când te *hotărăşti* să vorbeşti, merită să fii ascultată. A fost amuzant, băieţi, dar eu plec să văd scribul.

Ruth radia. Şi nu observă nici că Trish făcea ostentativ cu ochiul, nici că Edgar dădea din cap.

– Scribul. L-am văzut numai pe holoscenă, zise acesta din urmă. Te copleşeşte...?

– Mai mult decât atât. L-au botezat „Asia". Dar entuziasmul i se risipise, şi el observă.

– Aaron e încă acolo?

– Da. Ai auzit? A crezut c-a rezolvat misterul omorurilor, al morţii Lindei şi a lui Joe. Dar n-a fost aşa, şi *e furios...*

– El este acolo, iar tu eşti aici. S-a întâmplat ceva?

Ea tăcu, stângace. Apoi:

– I-am spus că sunt gravidă. Edgar se holbă la ea.

– De când? o întrebă cu blândeţe.

– Eu nu ştiu decât de două săptămâni. Dar s-a întâmplat cu mult înainte de a-mi aduna curajul ca s-o-ntreb pe Cassandra.

– Ce părere are el?

– A zis: „Părinţii tăi se vor bucura atât de mult." Pe urmă a schimbat subiectul.

– N-o să devină niciodată Tatăl Anului, dar o să se străduiască să-l păstreze pe tatăl tău fericit. De el depind prea multe voturi în privinţa organizării. Dumnezeu ştie că Zack ar prefera mai degrabă să sărute franţuzeşte un grendel decât să aibă încredere în *mine.* Săptămâna trecută, Camelotul a fost lovit de unul dintre taifunurile alea ciudate, fulgerătoare. A intrat în clădirea comunicaţiilor ud până la piele. „Se pare că plouă", am spus eu, iar el a mai cerut o a doua părere.

– De-asta mă ţine Aaron pe lângă el? Uneori? În afară de tine, Edgar, nimeni nu stă de vorbă cu mine. Ştiu că el nu e proprietatea mea, dar când e Jessica de faţă e ca şi cum eu nici măcar n-aş exista.

– Nu. Nu e proprietatea ta, răspunse el, dând din cap. Dar asta-i nu-i dă dreptul să te trateze ca pe-o otreapă. Ruth, o să tac oricând îmi ceri.

– Oh, nu.

– OK. Crezi într-adevăr c-a fost nevoie de tine ca să-i distragi atenţia lui Carolyn McAndrews?

– Nu, făcu ea, ferindu-şi privirea, apoi dădu să se îndepărteze.

– Sigur că nu. Carolyn ar fi lăsat-o pe Trish să se apropie oricât de mult de ea. Prin urmare, îşi continuă el raţionamentul, înseamnă că Aaron nu era nevoit să te seducă pur şi simplu ca să-l ajuţi să-l fure pe *Robor.*

Ea păru uimită.

– Nu! zise ea, uimită, apoi zâmbi dintr-odată. Dar a trimis-o pe Trish la *tine.*

– A trimis-o pe Trish Chance să mă năucească. Pe urmă cred că i-a spus să înceteze. Dar, ştii, ea nu se sinchiseşte de ordine.

Ruth întinsese mâna după vasul cu cafea. Trase două ceşti lângă ea şi încercă să le umple, tot fără să-l privească pe Edgar. Vasul era gol.

– O să plantăm cafea pe dealurile din jurul Punctului Zece, spuse ea.

– Mai jos de locul unde-au apărut grendelii de zăpadă?

– Da.

– E o idee excitantă. Grendelii de zăpadă au fost destul de răi şi fără să-i enerveze cafeaua. Aşadar, le-ai povestit părinţilor tăi?

– Despre ce?

– Despre planurile legate de recolta de cafea, răspunse Edgar cu blândeţe.

Ruth îşi ridică privirea, zâmbind cu curaj.

– Adică despre copil. Nu, nu le-am povestit.

– De când n-ai mai vorbit cu ei?

– Nu-i treaba ta.

– Corect, făcu el, şi îi smulse cele două ceşti din mână. Vino cu mine.

Plecă fără să se uite înapoi. Ruth şovăi, apoi se luă după el. Îl urmă în cortul imens care îl adăpostea, alături de un depozit de componente de calculator şi de micul aparat pentru cappuccino de care nu se mai despărţise de când cu uraganul magic.

El pregăti un cappuccino în linişte, cu excepţia sunetului asurzitor de strident al aburului care ţâşnea, pătrunzând în lapte. Ruth luă ceaşca din mâna lui.

– Îmi pare rău. N-am *vrut* să-ţi închid gura.

– Bine. De când?

– De când am primit aprobarea să venim încoace. N-am putut să rămân în Camelot, Edgar. Se uitau în felul ăla la mine! Dar Aaron m-a luat cu el - până acum - şi nu e vorba că n-aş fi vrut să răspund la apelurile mamei, numai că întotdeauna eram altundeva. Am vorbit cu ea o dată. Acum o lună. Dar tata nu sună niciodată. Vorbeşte cu Aaron şi-i spune să mă salute.

– Încearcă să suni tu.

– Aş încerca. Ştiu c-ar trebui.

– Mai bine vorbeşte cu mama ta mai întâi. E psihiatrul coloniei, s-ar putea să aibă o idee bună în privinţa reacţiei tatălui tău.

Ea dădu din cap.

– Ar trebui să sun.

– Ia-ţi cafeaua cu tine.

Nu se clinti. Sorbi din ceaşcă fără să se uite la el.

– Nu vrei să fiu şi eu de faţă? o întrebă. Ea se gândi.

– Ba da, răspunse.

26.

DEMONI

Nici unul dintre aceia care, asemenea mie, invocă partea cea mai rea a demonilor pe jumătate îmblânziţi ce sălăşluiesc în sânul omului şi caută să se ia la trântă cu ei nu se poate aştepta să scape din luptă fără nici o rană.

SIGMUND Freud, *Opere complete*

Cadmann Weyland lovi cu pumnul în masă. Cafeaua se vărsă pe pantalonii lui şi pe covor. Rachel, soţia lui Zack şi psihologul coloniei, clătină compătimitoare din cap.

– Cadmann, tot drumul de pe culmea Fafnir până aici ca să sfârşească pe covorul meu? Ce irosire!

El aruncă şase şerveţele de hârtie peste pata care se lăţea şi-şi puse piciorul pe ele.

– Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău, Rachel. Pur şi simplu nu mă simt bine. Nu m-am mai simţit bine de luni de zile.

– De ani, rosti ea, cu voce scăzută. De acum aproape un secol.

Cadmann nu se răsuci s-o privească.

– Nici unul dintre noi n-a mai fost cu adevărat el însuşi de când am plecat de pe Pământ. Dacă n-am fost afectaţi de instabilitatea hibernării, ne-am temut că am fi putut fi. Şi, dacă am reuşit să ne convingem că nu e aşa, ne-am făcut griji pentru toţi ceilalţi. Am

fost nevoiţi să schimbăm întregul proiect al coloniei ca să existe mecanisme de compensare a defecţiunilor. Sisteme de siguranţă ale sistemelor de siguranţă, pentru cazul că undeva, cineva sfârşise prin a avea un cristal de gheaţă neluat în evidenţă.

– Am făcut treabă bună, spuse el.

– Şi pe urmă au crescut copiii, continuă ea.

Se distra cu o hologramă de birou. Se rotea în faţa ei, un puzzle alcătuit dintr-un glob albastru, sârme şi cu o cutie cu beţe. Orice piesă atinsă licărea. Dacă îşi muta degetul în alt loc, piesa se muta odată cu el. Făcu o greşeală şi globul albastru căzu şi se sfărâmă. Se reconstitui în aerul de deasupra biroului, şi ea continuă.

– Le-am transmis copiilor noştri spaimele noastre. Dar erau ale noastre, nu ale lor.

– Nu pe toate, zise Cadmann.

– Coşmarurile? El dădu din cap.

– Nu vorbim niciodată despre ele, nu cu adevărat, dar copiii ştiu că părinţii lor se trezesc ţipând. *Ştiu.*

– Dar acum nu visezi grendeli, nu-i aşa?

O întrebare profesională, iar el răspunse ca un pacient.

– Nu. Visez noaptea aia de pe dirijabil. Când s-a căţărat Toshiro în spatele meu. Când m-am întors, am tras.

Avea ochii obosiţi, la fel şi vocea. Se simţea tot atât de bătrân ca Dumnezeu.

– Dar visez că Toshiro e un grendel. E pe cale să-l mănânce pe Ernst. Şi nu observă nimeni, în afară de mine.

– N-aveau dreptul să ia dirijabilul.

– Sigur că nu, dar din perspectiva lor da, Rachel. Ar fi putut chiar să creadă că ţinea de datoria lor. Noi le-am

negat dreptul ăsta. Şi n-am avut nici o justificare. Nu cu adevărat. Ei sunt aşa cum eram noi, spuse, şi îşi azvârli capul pe spate, râzând cu amărăciune. Doamne, îmi amintesc cum eram la vârsta lor. Tânăr şi prost şi plin de spermă. Gata pentru orice şi nerăbdător să manevrez orice. Aşa eram noi! Aşa eram *cu toţii!* Şi în ce i-am transformat pe ei? În farsori. În cioplitori de fese în stâncă. Hackeri ai Cassandrei. Surferi în largul coastei. Nu le-am oferit nici un loc util unde să-şi poată folosi curajul. I-am numit laşi şi molâi. Iar ei *ştiu* că e ceva în neregulă cu *noi.*

– Cadmann... El se răsuci.

– Ai văzut atacul de pe terasa de stâncă? Ai văzut înregistrările Cassandrei? Şase grendeli. *Şase grendeli adulţi,* şi copiii i-au înfrânt. Un băiat a murit. Un grendel a scăpat cu fuga. Condiţii meteorologice cu desăvârşire ostile, un nou tipar de atac. *O singură pierdere.*

Din noaptea dirijabilului nu mai detectase mândrie în vocea lui, aşa că îl lăsă să continue.

– Aceia sunt copiii noştri. *Ei* pot lua în stăpânire continentul. Nu noi. Noi meritǎm să stăm aici. Iar ei au fost nevoiţi să ne-o demonstreze. Au fost nevoiţi să forţeze lucrurile, fiindcă Dumnezeu ştie că noi n-am fi făcut-o niciodată.

Rachel reuşi să extragă o nuia din globul albastru, care se legăna uşurel. Până aici, toate bune...

– Despre ce vrei să stăm de vorbă, Cadmann?

– Despre Aaron, zise, rostind cele două silabe cu voce plată. Mă nelinişteşte.

– Aaron, repetă ea.

Globul albastru căzu şi se sparse. Din el ieşi un pui de pasăre, crescu transformându-se în adult, zbură către cuibul plutitor din nuiele şi făcu un ou albastru.

– De ce? întrebă Rachel.

– Am vorbit cu Justin despre asta înainte de plecarea lor. Am vorbit cu toţi cei cu care am avut ocazia, cu excepţia ta. Şi acum trebuie s-o fac. Ceva nu e în ordine. El a creat o situaţie.

– Da?

– Când l-a luat pe *Robor,* n-avea cum să piardă. Nu vorbesc despre pierderea dirijabilului, vreau să spun că... s-a gândit la toate astea mai profund decât oricare dintre noi, a înţeles în avans fiecare mişcare pe care am fi putut s-o facem şi a găsit, probabil, un mod în care s-o contracareze. Iar la sfârşit jumătate din omenirea de pe planetă avea să se afle pe continent, în întregime sub comanda lui.

– Te simţi intimidat? Cadmann clătină din cap.

– El câştigă. Însă numai dacă e gata să sacrifice... ei bine, un ţap ispăşitor care va fi ales mai târziu. Vreau să spun că Toshiro i-a fost prieten şi că moartea lui s-a încadrat perfect în scenariu. Acolo ar fi putut muri *oricine.* Nu doar unul, chiar mai mulţi.

Rachel se lăsă pe spate. Globul albastru scăpă din ultima sa legătură şi se răsuci încântat în aerul din faţa ei.

– Cadmann, ce tot zici?

– Nu zic. Întreb. E ceva în neregulă cu Aaron?

– Soţia ta e de părerea asta.

– Şi Joe şi Linda erau. Dar nu mai sunt. Tu nu crezi, nu?

– Nu.

O tăcere îndelungată.

– Care sunt suspiciunile tale?

– Mă tot întreb dacă n-o fi având vreo legătură cu uterele artificiale. Cu modul în care au fost crescuţi.

– Îţi faci griji din cauza unui soi de model supersociopatic?

– Da, răspunse, şi vocea îi sună josnic, chiar şi în propriile urechi.

Se gândi că ea *îl* studia. Că se temea de *el.*

– Cadmann, tu ai luat parte la lupte. Posibilitatea ca unii dintre oamenii tăi să moară în timpul unei acţiuni militare n-a fost o realitate pe care a trebuit s-o înfrunţi?

– Ba da, fireşte.

– Şi Aaron n-ar fi putut privi lucrurile în acelaşi mod?

– Cred că da, spuse el, încruntându-se. Ştii, nu mi-am pus niciodată problema în felul ăsta.

– Pe tine nu te considerăm sociopat fiindcă eşti capabil să-ţi asumi riscuri ca să promovezi o cauză.

– N-ai de unde să ştii. Dar îmi aduc aminte că exact aşa m-aţi considerat, şi tocmai din acest motiv.

– Cadmann...

El zâmbi subţire şi rosti cuvintele încet şi clar:

– Ai ţinut evidenţa fiecăruia dintre noi. De la bun început, de pe Pământ, de când am fost aleşi, până când s-a descoperit instabilitatea hibernării şi până când aţi crezut cu toţii că l-am ucis pe Ernst...

– Cadmann...

Îşi apropie faţa de a ei. Expresia lui de amuzament cinic nu se schimbase.

– Şi aţi hotărât că eram nebun. Chiar acolo, în clinică, m-aţi legat pentru grendel.

– Atunci nu ştiam că ei există!

– Dar eu ştiam, şi v-am spus.

– Cadmann, asta a fost cu mult timp în urmă.

– Da. Iar eu nu pot uita noaptea aia, n-o s-o pot uita niciodată.

Se îndreptă de spate şi zâmbi, de data asta mai firesc, dar încă foarte distant.

– Vrei să stăm de vorbă despre coşmaruri? întrebă, privind-o cu atenţie, fără să-şi desprindă nici o clipă ochii de ai ei. Foarte bine, să vorbim despre coşmaruri. Sunt singurul om de pe planetă care a stat vreodată faţă în faţă cu una dintre creaturile alea şi a supravieţuit. Am fost destul de aproape s-o sărut. Destul de aproape ca să am tot timpul necesar pentru a-mi imagina că mă sfâşie. Am visat de o mie de ori că mă ucide şi mă mănâncă. Dacă nu cumva te supraestimez cu desăvârşire, ai vorbit cu Sylvia şi cu Mary Ann despre mine, exact aşa cum ţi-am vorbit eu despre Mary Ann. Şi *totul* se află în Cassandra.

Rachel păstra ostentativ tăcerea.

– Vreau fişierele despre Aaron.

– Cu ce scop?

– Nu ştiu exact. Uite ce e, ştim amândoi că el o să facă orice - poate nu întru totul - ca să-şi atingă scopurile. Aşa că vreau să ştiu care-i sunt ţelurile. Ce are de fapt de gând.

Ea ridică din umeri.

– Tu eşti şeful securităţii. Spune-i Cassandrei că e o urgenţă.

– M-am gândit la asta. Probabil că o pot obliga să mi le dea. Dar prefer să acţionez oficial, cu sprijinul tău, zise, şi calmul i se ştirbi uşor. Te rog. Fiul şi fiica mea sunt acolo. Copiii femeilor pe care le iubesc mai mult decât orice pe lume, continuă, lăsându-şi capul în jos. Mary Ann se ţine tare, ştii? Şi m-a lăsat pe dinafară...

– Poftim?

Cadmann se uită pe fereastră, de-a lungul câmpului, la clădirea laboratorului de biologie, în sus, către

piramida de stâncă a Marelui Munte Noroios, unde se roteau pterodonii, într-o ceaţă eternă.

– N-am mai fost bărbat şi nevastă din ziua morţii lui Toshiro. Mă *împinge* către Sylvia.

Se opri, aşteptând să spună Rachel ceva. Tăcerea se prelungi pentru aproape încă un minut.

– Cândva am crezut... că Sylvia era ceea ce-mi doream. Dar nu e aşa. Mary Ann mi-a dat dragostea ei, rosti, şi îşi coborî vocea. Acum e ceva cu ea. Are ceva... translucid. Ca şi cum aş putea vedea lumina prin ea. Ca şi cum abia dacă şi-ar mai dori să rămână aici. Ca şi cum nici măcar n-ar şti sigur de ce mai rezistă.

– Şi crezi c-o poţi ajuta? El încuviinţă din cap.

– Arătându-i că a avut dreptate, sugeră Rachel. Că Aaron e un monstru şi că numai ea a ştiut-o.

El îşi ridică privirea.

– Nu m-am gândit la asta în...

– Ruth e gravidă.

– Ai vorbit cu ea. Bine. Îmi făceam griji pentru.., asta. De când?

– De două luni, aşa crede ea. Cadmann, se presupune că eu n-ar trebui să vă aflu toate secretele. E nevoie de intimitate. N-am... Aaron şi-ar fi putut *păstra* tainele, dar acum mi-a deflorat fata! O să mă uit. Poate c-o să-ţi dezvălui ce-o să aflu, sau poate că nu.

Bărbatul se ridică.

– Mulţumesc, zise, şi ieşi înainte de a apuca să mai adauge ceva.

Rachel Moskowitz se aşează la biroul ei.

Îşi simţea trupul obosit, dar mintea îi era foarte vioaie.

Dintre toţi nativii tereştri care fuseseră criogenizaţi în oraşul Hecate de pe luna Pământului, îngrămădiţi pe

Geographic, dezgheţaţi şi reîngheţaţi pentru a îndeplini diverse sarcini pe navă în timpul călătoriei de zece ani-lumină şi de o sută de ani normali, şi dezgheţaţi pentru ultima oară pe solul străin al planetei Avalon... numai Rachel Moskowitz se ştia nevătămată. Era singura care *putea* s-o ştie. Şi era atât o binecuvântare, cât şi un blestem.

Nu era sigură în privinţa lui Cadmann. Întâmplările prin care trecuse fuseseră traumatizante, dar era mult de-atunci. Un bărbat ca el ar fi trebuit să le scoată din viaţa sa, dar nu o făcuse. Nici unul dintre ei nu fusese cu adevărat capabil să lase în urmă Războaiele Grendelice.

– Cassandra, spuse ea. Aaron Tragon. Dosarul de evaluare psihiatrică.

Cadmann conduse Ţânţarul înapoi, către Marele Munte Noroios, spre fortăreaţa care fusese, cu ani în urmă, singurul bastion al omenirii împotriva grendelilor.

Acum acolo erau vii şi lanuri, şi ţarcuri pentru acele animale terestre şi avaloniene care puteau trăi alături. Torentul izvorât din munte le aducea în casă apă rece ca gheaţa şi le hrănea ogoarele. Apoi se unea cu Miskatonicul, pentru a aduce viaţă în întreaga vale.

Coborî Ţânţarul către platformă pe o traiectorie spiralată, asolizând fără nici un şoc. Sylvia veni să i se alăture, cu părul auriu revărsându-i-se în urmă. Semăna cu un înger.

Îl sărută uşor. Şi, înainte de a pune el întrebarea, îi spuse:

– Ea doarme.

Cadmann dădu din cap. Îşi strecură braţul în jurul taliei ei şi intrară în casă împreună, străbătând salonul plin de miresme.

În centrul locuinţei se afla baia comună, cu cada mare, triunghiulară, şi cu saună.

Poate că, odată ca niciodată, visase cu ochii deschişi... două femei pe care le iubea, ambele măritate cu el... era simplu să laşi fanteziile erotice să te înnebunească de plăcere. Dar realitatea nu fusese niciodată aşa.

În al doilea sau al treilea an al existenţei triunghiului lor amoros, făcuseră câteva încercări moderate de explorare a potenţialului senzual. Masaje, dans în grup, ba chiar şi un pat comun pentru toţi trei în nopţile reci. Dar devenise limpede că asta se petrecea ca urmare a încercării lui Mary Ann de a fi ceea ce credea ea că aşteaptă el de la o soţie, nu din propriul ei impuls. Aşa că se văzuse nevoit să pună punct.

Mai existaseră şi alte ocazii, o dată de Crăciun, altă dată la a cincizecea lui aniversare, când se pomenise în pat cu ambele femei pe care le iubea. Dar îşi tolerau reciproc prezenţa; în intimitatea aceea nu exista o bucurie sinceră. Şi, ştiind că Mary Ann era gata să facă orice ca să-şi păstreze bărbatul fericit, începuse să privească totul ca pe un soi de abuz asupra unui copil.

Cei trei aveau dormitoare separate şi între ei existau un reflux şi o revărsare a interesului, ambele manifestate cu delicateţe. El mergea în camerele lor, sau ele veneau într-a lui, cu o spontaneitate care consta în ofertele, acceptările şi respingerile din aceeaşi zi. Lucrurile merseseră aşa ani de-a rândul.

În ultimele patru luni, Mary Ann îşi pierduse orice interes faţă de actul fizic al dragostei.

Sylvia îşi trecu degetele prin părul lui şi se uită lung la o cicatrice aflată chiar pe linia de început a părului, o linie albicioasă palidă, estompată, abia vizibilă sub firele cenuşii şi negre de pe frunte.

– Cred că n-am mai văzut cicatricea asta niciodată până acum.

Stătea aproape de el şi căldura trupului ei se estompa încet, continuând să-l încălzească, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Sylvia era o alinare, în orice privinţă.

– Nu sunt convins.

– Chiar aici, spuse ea, şi îi mătură cicatricea cu degetele, apoi suflă uşor aer cald asupra ei, ciufulindu-i părul. Nu-mi pot imagina de ce n-am mai văzut-o niciodată...

– Există un timp al fiecărui lucru. Asta e o amintire din Zimbabwe. Un şrapnel. Părul a ascuns-o. Până de curând.

Ea oftă şi se cuibări mai aproape.

– Ei, femeile din familia mea se dau în vânt după frunţile din ce în ce mai înalte.

– Ha, ha.

– Nu... serios. E norocul tău.

Tăcură iarăşi. Cele două luni gemene erau sus, pe boltă, şi lumina lor arginta stâlpii patului.

– Ce-a zis Rachel?

– O să se uite.

Trase o linie de-a lungul gâtului Sylviei, apoi o strânse cu putere de umăr. O sărută.

– Voiam să-ţi mulţumesc pentru felul în care te porţi cu... Mary Ann.

Ea schiţă un gest de respingere.

– Pentru ce? N-am făcut nimic.

– Ştiam că aşa priveşti tu lucrurile. E unul dintre motivele pentru care te iubesc.

– Dar numai unul dintre ele.

– Numai unul.

Rămaseră întinşi alături în tăcere, ascultând susurul Amazonului şi gânguritul de Joe. Norii alunecau dinspre est. Mai târziu aveau să ascundă luna, dar încă n-o făcuseră.

– Te gândeşti la copii? El dădu din cap.

– Şi la mine. Mă gândesc cine eram când am început călătoria asta.

– Călătoria încoace? întrebă ea, ştiind că despre altceva era vorba.

– Nu. Totul. O fi un semn de bătrâneţe?

– Ce?

El râse de sine însuşi.

– Întrebările incomplete. Dorinţa de a exista cineva care să-mi citească gândurile.

– Nu, ăsta-i comportament infantil.

Îl muşcă uşor de piept, cu dinţi ascuţiţi.

– Ei, asta-i o uşurare.

– Fac pariu.

– Voiam să spun că mă duc cu gândul înapoi la viaţa mea. Toţi oamenii pe care îi cunosc sunt morţi, sau sunt aici, pe Avalon. Stafii.

– Faptul că n-au luat niciodată legătura cu noi nu e un ajutor.

– Niciodată. În optsprezece ani. Hristoase. Ce s-o fi întâmplat acolo?

– Pot încărca fişierele. Vrei să le vezi?

– Hristoase. A trecut atât de mult timp. Sigur că da. Dă-i drumul.

Cadmann se săltă în capul oaselor. Răsuci comutatorul fizic care permitea accesul computerului în dormitorul lui, apoi zise:

– Cassandra.

Despre ea se spunea că ar fi trebuit să i se permită să vadă totul în acelaşi timp şi că garanta securitatea absolută a informaţiilor. Nu putea să nu râdă. Într-o lume care conţinea un Edgar Sikes nu exista securitate electronică. Doar bariere mecanice.

– Te rog, rulează cel mai recent comunicat oficial de pe Pământ.

– Îl încarc, răspunse ea. Peretele din faţa lor se dizolvă.

Răsunară câteva acorduri muzicale, apoi râsete. Cuvintele UN MESAJ DE PE PĂMÂNT plutiră, scrise cu neon de un roşu ţipător.

Urmă un caleidoscop de imagini:

Expoziţie de artă la Milano. Foamete în Beirut. Investirea Prezidiului Naţiunilor Unite. Imagini din sport. Un şir de chipuri ale căror nume apăreau cu viteza unui grendel. O piesă de teatru cu decor londonez. Vorbărie din coloniile de la marginea sistemului solar.

Fiecare dintre acestea putea fi detaliată şi studiată la nesfârşit, ceea ce şi făcură. Piesa de teatru era o ficţiune poliţistă, cu indicii lipsă. Şi inaugurarea ar fi putut fi o ficţiune, fiindcă secretarul general era un politician răposat, din anii şaizeci, Richard Nixon. Baletul în condiţiile gravitaţiei lunare devenise un sport nou, bizar. Până şi evenimentele sportive familiare respectau reguli noi, complexe, niciodată explicate. Sunetele nu erau mai interesante decât oportunităţile oferite de imagini.

În ultimă instanţă, nu era nimic de văzut.

Era ca *Encyclopaedia Britannica,* după conceptul unor savanţi locali. Existau emoţii, dar nici o informaţie autentică. Iar inferenţa emoţională era o cultură atât de prosteşte încântată de sine însăşi încât n-avea ochi pentru eforturile depuse de un număr nespus de mare de generaţii pentru a o aduce acolo unde se afla.

Sylvia studie imaginile, încercând să afle ceva nou. Le opri şi le derulă înainte, le opri din nou, dar nu găsi nimic. Absolut nimic.

Apoi o siluetă umană străbătu dansul luminii.

Ceea ce luase Cadmann drept o altă imagine de pe Pământ era soţia lui.

Mary Ann era goală, cu capul aplecat de parcă ar fi mers în somn, cu membrele ei umflate şi diforme mult mai demne de milă când nu erau ascunse de haine bine croite. Îşi înălţă fruntea şi se uită la ei, continuând să creeze impresia încă destul de puternică a mersului în somn.

– Am... am auzit muzică, zise ea. Zgomote. Zgomotele străzii.

Cadmann întinse mâna şi reduse luminozitatea imaginilor. Vocea ei avea ceva de fetiţă, ceva pe care îl recunoştea. Veni să se aşeze pe marginea patului, holbându-se la imagini. Arătă una din mijlocul derulării lor, un cadru cu Munţii Stâncoşi Canadieni.

– Am fost acolo, spuse. Am crescut la o distanţă nu prea mare.

Cadmann şi Sylvia păstrau tăcerea.

– Aş vrea să-i revăd într-o bună zi, adăugă ea, apoi aşteptă.

Ceilalţi nu făcură nici un comentariu, iar Mary Ann păru să înţeleagă brusc ce rostise, şi-şi duse mâna la gură.

– Hopa. Cred că e imposibil, nu?

– Am putea face o călătorie virtuală, răspunse Sylvia cu blândeţe.

Ea dădu din cap.

– Mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea foarte mult, sublinie, şi se ghemui pe marginea patului ca o pisică, privind imaginile care dansau în aerul din faţa ei.

Cadmann nu spuse nimic, o urmări. Ea nu se mai mişca şi nu mai vorbea, dar avea ochii deschişi. Şi se mulţumea să privească.

În cele din urmă, mâna Sylviei se furişă într-a lui şi se uitară până când, la un moment dat, el adormi.

În Camelot, dimineaţa veni încet. Nu exista nici un fel de entuziasm, nu era decât o altă zi, una din şirul lor nesfârşit. Poate cu o singură diferenţă. *Robor* era ancorat deasupra aerospaţioportului principal, umbrindu-l, şi încărcarea era în plină desfăşurare.

Zack superviza acţiunea, deşi era condusă de fapt de puştanii din tabăra din est. Era o activitate mixtă, ca orice altceva avea vreo legătură cu expediţia de pe continent.

Rachel se apropie de el.

– Zack, zise ea, Cadmann a făcut o cerere mai degrabă neobişnuită. Vrea să vadă înregistrările despre Aaron.

Faţa lui rotundă şi palidă se încreţi când căzu pe gânduri.

– Se simte bine?

– E îngrijorat din cauza incidentului din dirijabil, răspunse ea evaziv.

– El nu face nici o cerere fără importanţă, iubito. Ce-l zgândăreşte?

– Ei, toată povestea cu ectogeneza.

– Am trecut peste asta cu mult timp în urmă.

– Şi nu mai discutăm prea mult despre aşa ceva. Ştiu.

Mergând pe picioare nesigure, Zack se apropie de o buturugă şi se aşează, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi. Scoase dintr-un buzunar o basma mare, roşie, şi şi-o trecu peste faţă cu o mână tremurătoare.

– Cred că azi Calos duce naveta Minerva sus, la Orion. Vrem să verificăm sistemele principale. Ce-ar fi să-l inviţi pe Cadmann să meargă cu noi, s-avem un loc unde să stăm de vorbă?

27.

GEOGRAPHIC

Minunată bucurie! Dulce bucurie, de două zile veche,
Bucurie dulce, aşa îţi spun ţie: Tu zâmbeşti, Eu cânt
răgazul tău de dulce bucuriei.
WILLIAM BLAKE, *Bucurie copilărească*

Minervele erau navete de asolizare acţionate prin fuziune, aduse din sistemul Sol. Odată coborâte pe planetă, serviseră iniţial drept centrale electrice, până când începuseră minele să producă suficiente materii prime pentru fabricarea colectorului de energie solară numit pânză Begley. Una dintre Minerve fusese distrusă în timpul Războaielor Grendelice. Celelalte erau folosite pentru vizitarea navei care îi adusese pe copiii Pământului în noua lor lume: *Geographic.* Ceva mai târziu, în cursul aceleiaşi dimineţi, Cadmann sosi cu Ţânţarul, împreună cu Sylvia.

– Mickey e acasă, cu Mary Ann, zice el, cu voce scăzută.

– Cum se simte?

Chipul lui Cadmann era înnegurat.

– Nu e bine. E mai rău decât mă aşteptam. De parcă tocmai s-ar fi desprins ceva din ea. Moartea Lindei aproape că a dat-o gata, apoi povestea cu Toshiro - a fost, într-un fel, picătura care a revărsat paharul. Nu pot spune că nu înţeleg de ce. Doar că îmi pare rău. Îmi pare rău pentru toate.

Zack dădu din cap.

O ajută pe Sylvia să coboare din Ţânţar. Cadmann se apropie de Carlos.

– *Hola.*

Acesta îi zâmbi alene, se întinse puţin, apoi dădu din cap.

– O zi numai bună pentru o călătorie de plăcere, ei?

– Foarte bună.

O Minerva era o navă aerospaţială lungă de cincizeci de metri, cu aripi delta. Docul ei era un lac artificial, din nord-estul coloniei, dar putea ameriza pe orice luciu de apă. Centralele electrice ale Minervelor descompuneau apa lacului în hidrogen şi oxigen, pentru a fi folosite drept combustibil. Laolaltă, făcuseră aproape patru sute de călătorii dus-întors către nava Orion.

Ceea ce nu putea dura. Toate echipamentele originare, aduse de pe Pământ, se deteriorau cu repeziciune. Într-o bună zi, s-ar fi putut defecta o altă Minerva. Când ultima dintre ele avea să fie scoasă din uz, rasa umană de pe Avalon urma să fie legată de sol până când reuşea să-şi construiască o bază industrială capabilă s-o ducă înapoi, printre stele. În funcţie de priorităţi, asta putea dura o sută de ani. Cunoaşterea în sine nu era suficientă. Pentru navele spaţiale era nevoie de instalaţii specializate.

Se prinseră cu centurile de scaunele uzate. Fuseseră cincizeci, însă acum nu mai erau decât nouă. Pe celelalte le demontaseră: mai mult loc pentru încărcătură şi greutate redusă.

Carlos îşi privi prietenul instalându-se cu grijă pe scaunul pilotului. O poziţie mai degrabă simbolică: Minerva era controlată de un computer. *Şi chiar aşa stau lucrurile,* îşi spuse Carlos. *Stăm în faţa panoului*

de comandă, dar nu mai conducem colonia. Mă întreb dacă şi Cadmann simte acelaşi lucru. Probabil că nu. Cadmann era ciudat. Era tulburat, avea necazuri, dar, atâta vreme cât exista un scop bine definit al vieţii sale, acţiona cu toată hotărârea şi forţa de odinioară. Pe măsură ce trecuseră anii, găsise din ce în ce mai greu ţeluri care să-l anime, care să-i ofere un simţ al semnificaţiei şi al potenţialei sale contribuţii, dar încă avea senzaţia că era nevoie de el.

Sau o avusese, până la incidentul cu *Robor.* Acum părea imposibil să descopere ceva care să-l consoleze. Moartea unuia dintre copii... Nu existau cuvinte care să descrie acel sentiment al pierderii. Şi, cu toate că îl cunoştea de atâţia ani, Carlos n-ar fi putut zice că înţelegea modul de funcţionare a minţii prietenului său.

– Cassandra, verificarea sistemului.

Calculatorul încetini procesarea datelor, ca să-i ofere, rând pe rând, rezultatele verificării tuturor componentelor Minervei. Se întrerupse la jumătate, pentru a afişa brusc o diagramă, comunicând:

– Am identificat o străpungere prin arsură la sistemul de poziţionare din dreapta spate. Propun repararea în timpul următorului ciclu de întreţinere.

– Azi suntem în siguranţă?

– Da. Probabilitate neînsemnată de defectare şi două sisteme de siguranţă.

– Perfect. Iniţiază secvenţa de pornire. Destinaţia: docul navei *Geographic.*

– Două sute nouă secunde până la desprindere, îi înştiinţă Cassandra.

Luminile panoului de comandă se aprinseră.

– Testele la sol complete. Pornirea motoarelor peste o sută şaptezeci de secunde.

Aşteptară. Apoi şuierară pompele şi simţiră vâjâitul uniform al motoarelor.

– Secvenţa de pornire încheiată, anunţă Cassandra. Toate sistemele funcţionează.

– Ridică-ne.

– Treizeci şi cinci de secunde până la desprindere. Aşteptară din nou. Apoi simţiră prima mişcare.

Minerva alunecă pe suprafaţa apei din ce în ce mai repede, până când se pomeniră brusc în aer. Botul navetei săltă până când ajunse în poziţie aproape verticală. În jurul lui se spărgeau norii; pe urmă cerul deveni de un albastru-verzui foarte palid, întunecându-se treptat. Vâjâitul motoarelor părea să vină din interiorul lui, zguduindu-l şi aţâţându-l, oferindu-i o senzaţie sălbatică şi încântătoare de libertate, neegalată de nimic altceva din lumea cunoscută, îi plăcea.

Greutatea i se micşoră. Şuierul propulsării continuă: rezervoarele de oxigen şi hidrogen erau goale, dar instalaţia de fuziune se afla la locul ei. Te putea duce către alte planete. Odată ce ai ajuns pe orbită, eşti la jumătatea drumului către orice destinaţie.

Întrezări nava *Geographic* scânteindu-i în faţa ochilor;

– Secvenţa de andocare iniţiată, spuse Cassandra. Carlos îşi deblocă scaunul şi îl roti cu şaizeci de grade. Cadmann se relaxa, cu ochii închişi. Mâna Sylviei se odihnea, moale, în mâna lui. Zack era absorbit de afişajul holografic de prelucrare a informaţiilor, ocupându-se probabil de o listă de inventar care trebuia studiată cu atenţie pentru a suta oară. Aveau nevoie de cineva ca el. Slavă Domnului că rolul nu trebuia să-i revină lui Carlos Martinez! Decise că ar fi fost o adevărată pierdere de vreme. Însă *unii* simţeau

nevoia să echilibreze balanţa dintre ieri şi azi. El, Carlos, savura prea mult prezentul.

Geographic era aproape cea mai mare construcţie omenească din istorie (barajele Zuiderzee continuau să deţină recordul) şi era, cu siguranţă, cel mai mare obiect deplasabil. Cadmann îşi aducea aminte de sine însuşi, în tinereţe, venind de la Buenos Aires ca să vadă pentru prima oară nava spaţială, într-o navetă dintr-un grup de douăsprezece. Prima vizită pe o navă interstelară autentică se deosebea atât de mult de şedinţele de simulare prin care trecuseră cu toţii.

Fusese punctul culminant al unui vis, o mare aventură care încheia o viaţă de aventuri, ceva atât de frumos, abundând de atâtea oportunităţi...

Era prea mare. Şi avea să-i ducă într-un loc prea îndepărtat, şi era nevoie de prea mult timp ca să ajungă la destinaţie - iar ei se străduiseră din răsputeri să se afle acolo. Dacă avea regrete, era prea târziu să le dea glas în momentul îmbarcării.

– Mă gândeam... făcu el. De ce-am venit noi aici?

– Despre ce vorbeşti?

– Ştii despre ce vorbesc. Nu despre ceea ce le spunem copiilor. Nu despre mituri. De ce suntem de fapt aici?

Zack îşi ridică ochii de la cifrele lui.

– Ce vrei să zici?

– Din ce cauză am fost cu toţii dornici să ne riscăm vieţile. Poveştile vieţilor noastre. Nici unul dintre noi n-a avut destul de multe rude şi destul de mulţi prieteni ca să-l reţină pe Pământ.

– Eu mi-am adus soţia cu mine, rosti Zack. Aşa cum au făcut Joe Sikes şi alţi câţiva.

– Gândeşte-te. N-am fost cei mai inteligenţi şi cei mai curajoşi, deşi aşa ne-am spus nouă înşine.

Minerva naviga printr-o mare de stele, cu ceaţa albastră şi strălucitoare a Avalonului dedesubt.

– Noi am fost cei dornici să lase totul în urmă. Să plece.

– Vorbeşte în numele tău, interveni Sylvia. Eu şi Terry am vrut să venim aici. Ne-am străduit să reuşim. Ne-am străduit din greu. Aşa cum au făcut-o mulţi dintre noi, Cadmann - de fapt şi tu.

Simţiră o uşoară hurducătură când tubulatura de andocare cu palete se puse în mişcare şi se umplu cu aer. Andocarea pe *Geographic* era o manifestare lentă a iubirii, o reunire cu un prieten vechi şi drag. Nava îi văzuse la bordul ei atât de multă vreme şi părea în aşteptare, dornică să afle dacă avea să le mai fie vreodată necesară. În momentul acela, aerul părea să-şi schimbe aroma. Dar nu era decât imaginaţia lui, fără nici o îndoială.

– Închisoarea de la catul de sus, spuse Carlos. Sectorul bijuterii, lanţuri pentru glezne, lanţuri pentru gât...

Rachel şi Zack ieşiseră din Minerva şi pluteau de-a lungul cablurilor întinse către sasul principal al navei. În urma lor se închise ermetic o uşă curbată şi se pomeniră într-un uter de oţel şi ceramică. O altă uşă se deschise şi intrară pe coridorul principal.

Nava mirosea uşor a mucegai. Cei douăzeci de ani în care fusese aproape părăsită nu i-l schimbaseră şi ei nu reuşiseră niciodată să i-l elimine pe deplin. Două sute de oameni trăind într-un spaţiu restrâns vreme de o sută de ani dau naştere unui asemenea miros - chiar dacă, în orice moment, nouăzeci şi cinci la sută din ei sunt adormiţi.

Auziră o voce dinspre interiorul navei şi Carolyn McAndrews îi salută. O urmau Julia Hortha şi Greg

Arruda. La bord se afla întotdeauna cineva, fiindcă *Geographic* servea drept atelier de reparaţii orbital pentru sateliţii de observare, iar Cassandra şi roboţii ei de întreţinere, specializaţi în recondiţionări, nu puteau fi pregătiţi pentru absolut orice. Nu era niciodată o problemă să găseşti voluntari care să facă de gardă o săptămână, iar mulţi jinduiau după o asemenea însărcinare, după o şansă de a pleca din colonie, meditând aproape în izolare. Carlos profitase, bineînţeles, de alte aspecte ale şederii pe *Geographic.* Făcuse de multe ori de serviciu alături de mai multe prietene de sex feminin. Nu se săturase cu adevărat de plăcerile oferite de lipsa gravitaţiei, dar devenea din ce în ce mai moderat.

Carolyn plutea de-a lungul cablurilor fără efort. Deşi trupul îi devenea tot mai mătăhălos, acolo, unde avea greutatea unui fulg, graţia mişcărilor ei era supraomenească.

– Mă bucur să vă văd, îi întâmpină ea. Tocmai începeam să ne simţim singuri aici sus. O grămadă de timp, şi cuburi vechi de sortat, dar... hei.

O şuviţă din părul ei de un castaniu palid pluti într-o parte, îndepărtându-se, şi ea chicoti, readucând-o la loc.

– Ce fac copiii? întrebă.

– O duc foarte bine, răspunse Carlos. Dar ţi-au udat prea tare plantele.

Îl bătu cu palma peste bărbie şi îl sărută uşor.

– Mulţumesc! Acum - vreţi camera computerului? Aveţi nevoie de intimitate?

Cadmann clătină din cap.

– Nu. Poţi să ni te alături, Carolyn. Eşti implicată în creşterea lui Aaron la fel de mult ca oricine altcineva.

– Mai mult decât cei mai mulţi, spuse ea, apoi închise ochii, roşind uşor.

– Asta a fost creşa lui Aaron, zise Rachel. Putem urmări totul, derulând înainte sau înapoi. Cassandra, dă-ne Infantele Aaron Unu.

Pe holoscenă începu să se deruleze o succesiune de imagini. Toate fotografiile unui Aaron tânăr, începând din pruncie. Reprezentau, realmente, o filmare lentă a creşterii sale, purtându-l prin întreaga copilărie.

Cadmann privea absent.

– Cine sunt părinţii lui? Rachel păru stânjenită.

– După cum ştii, sperma şi ovulele selecţionate nu provin numai de la membrii coloniei, reprezentând şi contribuţia criogenizată a celor care, dintr-un motiv sau altul, nu au făcut călătoria. Există mostre reprezentative pentru toate grupările genetice de bază şi pentru toate culturile lumii, şi toate sunt fără cusur. Ne-am permis să fim mofturoşi. Ideea a fost că o parte dintre copii puteau fi crescuţi de colonie, privită ca un întreg, fără nici un fel de ataşament parental aparte. A reprezentat una dintre bazele teoretice ale coloniei, un experiment constând în schimbarea imperativelor legate de stabilirea primelor relaţii ale unui copil, prin trecerea de la un cuplu la un concept sau la un sistem. După cum ştiţi, experimentul a început la scurt timp după încheierea Războaielor Grendelice şi s-a încheiat patru ani mai târziu.

– Făceam noi destul de mulţi copii, zise Carolyn McAndrews, zâmbind.

– Tu ai avut întotdeauna dubii, făcu Zack, iar ea încuviinţă din cap. Poate-ar fi trebuit să te-ascultăm.

Nu era nevoie să spună *ea are gheaţă-n cap.* Nimeni nu-i dădea atenţie lui Carolyn; ceea ce era oarecum ciudat, fiindcă fusese una dintre adevăratele eroine ale

Războaielor Grendelice. Nimeni nu-şi amintea cu exactitate când anume încetaseră să-i mai ia în seamă vorbele.

– Proiectul a fost sistat din alte motive, preciză Rachel.

Cadmann se uita afară, în întunecimea spaţiului. Carlos nu-i vedea decât spatele.

– Probleme? întrebă el.

– Informaţiile trimise de pe Pământ, poate la un an după plecarea noastră. Erau fişiere legate de cercetările în privinţa copiilor din eprubetă. N-a mai ajuns nimic altceva de ani de zile. Ultimul semnal primit de *Geographic* a fost un comunicat trimis cu viteza luminii, la zece ani după plecarea noastră. Deteriorat. A fost nevoie de ceva timp să-l reconstituim, zise Rachel. S-a efectuat un studiu care a indicat că tuturor copiilor din creşe le este mai greu să stabilească legături personale. Au fost adoptaţi cu toţii, în familii iubitoare, dornice să-i ajute - familii în care părinţii aşteptaseră ani de zile să aibă copii şi fuseseră nevoiţi să apeleze la utere artificiale ca urmare a unor deficienţe de fertilitate. Da, Cad, probleme, fireşte. Întotdeauna sunt probleme. Semnificative din punct de vedere statistic? Poate. S-a desfăşurat un soi de joc de dominanţă academică. Jocurile astea pot lua o întorsătură urâtă. Cred că o parte dintre teoriile lor ne-au fost expediate şi altele au fost îngropate. La fel stau lucrurile cu articolele din publicaţii. Una dintre teorii se referea la fluxul endocrin din uter. Informaţiile *primite* sugerează că, în realitate, fluxul şi refluxul de substanţe biochimice din momentele în care mama e trează, adormită, speriată, flămândă, obosită, excitată sexual şi aşa mai departe... reprezintă o formă de comunicare dintre mamă şi copil. E o altă formă de

hrană... O hrană emoţională, dacă vrei, tot atât de importantă ca sângele sau ca oxigenul.

– Credeam că pentru toate acestea există înlocuitoare.

Rachel ridică din umeri.

– E totuşi o formă de artă. Când încerci să creezi un program de computer care să simuleze mesajele transmise de o mamă copilului ei, trebuie să-ţi aduci aminte că între mamă şi făt există o buclă de feedback. Au fost studiaţi o mie de fetuşi, au fost studiate modurile în care le-au răspuns mamele lor, după care tot ce s-a descoperit a fost rafinat şi perfecţionat, pentru a fi utilizat în creşe.

– Şi?

– Şi? Un camei e un cal proiectat de o comisie. Există o diferenţă între eleganţa stângace a unui trup omenesc şi alegerile sofisticate, cerebrale, făcute de un comitet de experţi care decide ce experienţe endocrine sunt benefice pentru copil. *Această* schimbare de dispoziţie nu e indicată, *acest* tip de răspuns orgasmic e o formă biochimică de abuzare a copilului, o mamă care are un acces de *furie* îi face rău copilului. Liberalii au modificat profilul într-un fel, conservatorii într-altul. Prea multe morfeme. Prea multă adrenalină. Calmaţi copiii ăştia.

– Aoleu.

– Înţelegerea ulterioară a evenimentelor. Dar e posibil ca programul să fi fost prea *liniştitor.* Să nu fi pus o amprentă destul de puternică asupra copiilor, făcându-i oarecum prea vulnerabili faţă de mediul înconjurător.

– Ce s-a întâmplat pe Pământ?

– Nu cine ştie ce. O creştere statistic nesemnificativă a problemelor emoţionale ale copiilor. Un slab indiciu

al creşterii numărului problemelor de natură sociopatică. Dar nu uitaţi un lucru - absolut toţi aceşti copii au crescut în familii cu părinţi iubitori, care au aşteptat ani de zile înainte de a-i putea avea. S-au bucurat de mult mai multă dragoste şi atenţie decât media. E interesant de remarcat ce s-ar fi putut întâmpla dacă astfel de copii ar fi fost plasaţi în situaţiile care apar într-o familie obişnuită, Cadmann continua să stea cu spatele.

– Dar ai noştri?

– De pe Pământ n-am primit nimic - am crezut că, oferindu-le dragoste, putem neutraliza orice problemă potenţială.

Imaginea lui Aaron continua să se maturizeze. Din când în când, programul îngheţa o anumită secvenţă. Aaron urcând un munte. Tânărul Aaron dând cu piciorul într-o minge de fotbal. Aaron vizitându-l pe Edgar la ortopedie. Aaron în timpul unei dezbateri. Aaron apărându-l pe Edgar în cadrul unei dezbateri. Aaron dând lecţii de tâmplărie unui grup de grendeli discipoli. Aaron în timpul unei drumeţii, trecând cu iuţeală pe lângă un Edgar Sikes de dinainte de accident. Erau înconjuraţi de un univers de Aaron Tragoni.

– A mers - în general, spuse Rachel. Foarte bine în anumite cazuri.

– De exemplu? Zack se aplecă în faţă.

– Cei din grupurile genetice condiţionate în vederea creşterii copiilor în grup. De exemplu, Micul Chaka, din Noua Guinee. Toshiro Tanaka. Dar ştiu că Rachel şi-a făcut griji pentru Aaron, pentru Trish Chance şi pentru alţi câţiva.

– Toată lumea din colonie s-a ocupat atunci de copiii din creşă, zise Rachel.

– Mi-aduc aminte, interveni Sylvia. A fost o adevărată trudă din dragoste.

– După ce-au mai crescut, copiii au fost, de asemenea, ai întregii colonii. În adolescenţa lor. Fiecare a avut o duzină de părinţi, şi fiecare colonist a avut o duzină de copii. Ăsta e unul dintre motivele pentru care libertatea sexuală din colonie a fost atât de fluidă.

– Păi, sublinie Cadmann, n-am adus cu noi nici o boală.

– E adevărat, încuviinţă Rachel. Dar cealaltă idee a fost că toate sarcinile erau oportune. Dacă un anumit tată şi o anumită mamă nu-şi doresc copilul la momentul respectiv, fetusul poate fi extras şi criogenizat, sau sarcina poate fi dusă la termen într-un uter-gazdă, sau într-unui artificial. Poate fi criogenizat până când mama sau tatăl sunt dispuşi să-şi asume răspunderea, sau poate fi adoptat de o anumită pereche de părinţi...

– Sau ar putea fi adoptat de întreaga colonie. Am încercat asta mult mai des decât adopţia de către anumiţi părinţi, zise Carolyn. Eu am făcut tot ce am putut...

Vocea i se stinse.

Rachel oftă şi îşi scoase ochelarii, frecându-şi apăsat tâmplele.

– Ieri mi-ai cerut să mă uit în dosarul lui Aaron. M-am uitat. Aş vrea s-o fi făcut mai de mult, înainte de a se implica Ruth atât de mult. Am găsit o serie de lucruri care mă deranjează.

– Ce fel de lucruri? întrebă Cadmann.

Pe holoscenă, Aaron continuase să crească. Aaron şi realmente toate femeile din generaţia lui, într-un moment sau altul. Aaron pe continent, în trupa de

grendeli cercetaşi condusă de Carlotta Noian şi Cadmann Weyland.

– Are un foarte mare potenţial ca lider, dar...

– Dar...

– Dacă această combinaţie dintre originea ectogenă şi lipsa unei legături şi amprente specifice a lovit pe cineva cu cea mai multă forţă, atunci acela e Aaron. Cred că nu s-a ataşat de membrii coloniei, ci de visul colonizării în sine.

– Ce e rău în asta? întrebă Sylvia.

Imaginea lui Aaron, mare cât lumea, se uita în jos, către ei, imensă, serioasă, atentă.

– Nu vreau să spun că are o viziune idealistă în privinţa a ceea ce ar trebui să fie colonia asta. Nu vreau să spun că are acea atitudine heirup-să-cucerim-universul, pe care a trebuit s-o avem noi, în primul rând, pentru a ajunge pe *Geographic.* Mă refer, literalmente, la visul însuşi, la visul de a ne răspândi pe continent, pe planetă. În întregul sistem Tau Ceti. Visul despre omenirea care ia în stăpânire stelele şi le remodelează după dorinţa lui Aaron. Visul ăsta îi e mamă şi tată, e raţiunea existenţei lui. Tot ce se petrece acum ţine de visul ăsta, vă aduceţi aminte?

– Da... Îmi aduc aminte, rosti Cadmann, dus pe gânduri. Dar atitudinea lui din polemici... uneori pare aproape conservator. Înapoi-la-natură? Discursuri de genul trăieşte-în-armonie-cu-planeta.

– Păi, nu cred că vrea să transforme planeta într-o mină descoperită. Vrea s-o *populeze.* Tehnologia noastră e suficient de avansată pentru a ne permite să trăim în armonie cu Avalonul - nu e nevoie să aducem pe lume mai mulţi copii decât poate susţine planeta.

– Şi în al doilea rând?

– Cred că Aaron Tragon a încetat cu mult timp în urmă să ne mai arate adevărata lui faţă.

Silueta lui la doisprezece ani îşi făcu apariţia, multiplicându-se de-a lungul pereţilor.

Rachel se uită de la o imagine la alta şi oftă.

– După părerea lui, coloniştii iniţiali au abandonat visul. L-au trădat. Cred că motivaţia lui e mai degrabă internă decât externă. Cred că e posibil să aibă foarte puţine legături adevărate, cu oricine. Cred că, pentru el, sentimentul dragostei n-are a face decât cu atingerea ţintei.

Carolyn zâmbi, o străfulgerare a ceea ce fusese probabil ea însăşi cu o sută de ani în urmă.

– Bineînţeles că asta trece dincolo de sociobiologie.

– Puţin. Dar nimic din toate astea nu-l face periculos. Sau nu e aşa? Iar fiica mea e îndrăgostită de el, gravidă cu el, şi uneori nu reuşesc să-mi aduc aminte că sunt psiholog.

Carolyn o cuprinse cu braţul. Rămaseră alături, privind imaginile lui Aaron. Cadmann clătină din cap.

– Ceea ce mă tulbură pe mine e întregul incident cu dirijabilul. Ne-a avut. Din prima până în ultima clipă. Am fost manipulaţi de minune. Dar toată povestea asta a fost ceva... care trădează atât de mult sânge rece încât...

– Încât ce?

– Încât mă face să mă întreb cine e de fapt Aaron Tragon. Cine trăieşte de fapt în spatele ochilor lui.

– Dacă ştie cineva asta, atunci tu eşti acela.

– Eu? De ce?

– Fiindcă probabil e legat de tine mai mult decât de oricine altcineva. E clar că te priveşte ca pe tatăl lui.

– Nu... făcu el, şi ezită. Am vrut să spun că nu ştiam, dar presupun că am ştiut. Găsea întotdeauna motive

să ne însoţească, şi nu numai fiindcă era prieten cu Justin şi cu Jessica. Dar nu ştiu cine e acolo, înăuntru.

– V-am dezvăluit cea mai mare parte din ceea ce este de ştiut.

– Nu, zise Cadmann. *Cine au fost părinţii lui?* Rachel păru stânjenită.

– Bine. Nu e un secret care să ţină de securitatea coloniei. A fost mai degrabă o înţelegere la nivel general. Cred că mă simţeam pur şi simplu neliniştită. Informaţia era protejată de codul meu - de asta n-ai reuşit s-o accesezi, preciză, şi îşi drese glasul. Tatăl era de pe Pământ. Un matematician suedez de origine rusă, pe nume Koskov.

Cadmann păru să se relaxeze, observă Carlos. Ca şi cum s-ar fi aşteptat la o cu totul altă dezvăluire, de care se temea.

– Şi mama?

Rachel se uită la Sylvia. Ea se înroşi şi Rachel dădu din cap.

– E adevărat, confirmă ea. Aaron Tragon e fiul tău. A fost ovulul tău.

– Fratele vitreg al lui Justin, spuse Cadmann, cu glas scăzut.

– Da. Dacă ar fost vreun pericol ca Aaron să aibă o relaţie cu o soră de-a lui, aş fi zis ceva. Urmăresc astfel de lucruri... dar nu s-a pus niciodată problema. Jessica nu e sora lui biologică, aşa cum nu e nici sora lui Justin.

Sylvia era foarte tăcută, nemişcată, cu gândul într-un loc inaccesibil.

– Aaron şi Justin, rosti ea.

– Ce facem acum? întrebă Rachel.

– Mă gândesc să mergem pe continent. La următoarea cursă a dirijabilului.

Sylvia se încovrigă pe-o parte, continuând să plutească la vreo trei centimetri deasupra scaunului.

– Nu l-am ţinut niciodată în braţe, spuse cu voce joasă. Nu i-am zis că e al meu, că o să veghez asupra lui, că o să-i port de grijă. Că e cel mai frumos lucru din lume. Cel mai preţios copil care există.

– Probabil că n-a făcut-o nimeni, vorbi Rachel. Ar fi trebuit s-o facem. Aaron şi ceilalţi treizeci. Neaparţinând nimănui, doar unul altuia. Nu e de mirare că şi-au creat propriul cult. Trebuiau să aparţină de ceva.

– Cine trăieşte acolo înăuntru? întrebă Cadmann.

– Cred că e necesar să aflăm, spuse Carlos. Cred că trebuie să aflăm acum.

28.

BIRUL

Un zeu onest e cea mai nobilă dintre lucrările omului.
Robert Green Ingersoll, *Zei,* partea I

– Mâine vom fi acasă, zise Justin.

Aaron dădu din cap şi acceptă cana cu cafea pe care i-o oferea. Ceaţa umplea valea, rostogolindu-se pe deasupra lor aproape somnoroasă.

Justin alesese schimbul de pază din primele ore ale dimineţii.

Aaron sorbi din cafea.

– O să trecem prin valea principală. Acolo avem două variante, ştii.

Celălalt dădu din cap.

– Vor fi grendeli. Dar prea departe de tabăra principală ca să ne poată face mult rău.

– Dar cireada va ajunge destul de aproape de apă ca să avem necazuri.

– Eu aş zice să alegem drumul mai lung, ocolitor. Justin desenă cu vârful piciorului în praf. Copaci, dealuri, un curs de apă.

– Dacă alegem traseul din sud, putem evita problema.

– Pe de altă parte, trebuie să trecem apa prin vad. Aici n-avem de ales.

Grendelii erau moartea din apă. Cel mai inteligent lucru pe care-l puteau face era să ucidă tot ce avea

dimensiunile unui grendel, eventual chiar înainte de a se ivi la suprafaţă.

– Asta e, făcu Aaron. Ce părere ai?

– Planeta asta a fost aici înainte de sosirea noastră şi va rămâne aici după ce nu vom mai fi. Nu ne putem gândi să ucidem tot ce nu ne place. Trebuie să existe o altă cale şi vreau s-o găsim.

– Sunt de acord, spuse, şi marcă o poziţie în amonte faţă de locul trecerii prin vad. Ce-ai zice dacă am pune în apă un viţel, abia măcelărit? Să atragem grendelii în amonte. N-o să dăm de ei mai jos - acolo e teritoriul unui alt grendel şi e mâncare din belşug. Grendelii nu se luptă între ei dacă nu sunt nevoiţi... mai ales speciile de pe continent.

– Ce vrei să spui? Aaron era dus pe gânduri.

– Noi n-am studiat niciodată cu adevărat interacţiunile dintre grendeli, comportamentul lor, dincolo de esenţa vânătorii şi a modelelor de atac. Dar nu-i aşa că pare că gândesc, realmente? Că fac planuri?

Observaţii? Sunt inteligenţi - într-o mult mai mare măsură decât susţin primii. Au fost aici cu multă vreme înaintea noastră. Poate că într-o zi vom fi capabili să comunicăm cu ei... rosti, apoi tăcu şi râse. Cred că pur şi simplu visez. Hai să ne continuăm treburile pe ziua de azi.

Ce era povestea asta cu el şi grendelii? Îi făcea lui Justin pielea de găină. Aaron era moarte curată în jocurile pentru împuşcat grendeli, ca şi cum creaturile de carton s-ar fi prăbuşit imediat ce-i apăreau în faţă.

Bătrâna grendel dormea.

Prada din lac avea s-o hrănească până la sfârşitul tuturor lucrurilor. Mâncase bine cu o zi înainte şi, în acele vremuri cu somn îndelungat şi zile liniştite, o

singură porţie mare de hrană îi ajungea zece sau cincisprezece zile, înainte ca foamea să devină de nesuportat.

Se trezea din când în când din vis, deranjată de fiicele Zeului, care îi zburau deasupra capului. Bâzâitul lor era sunetul Vântului Morţii. O înspăimânta până în adâncul inimii, o făcea să se ghemuiască în apă şi să privească, doar să privească.

Schimbarea plutea în aer. Lumina era ireală; totul părea gata să dispară, trecător, subţire ca pânza de păianjen. Adulmecă miile de mirosuri ale făpturilor mărunte, care se pregăteau pentru ultima parte a serii. Unele începeau nebunia hrănirii; altele evitau întru totul să se hrănească; unele îşi schimbau culoarea şi forma, sau migrau, sau se afundau într-un somn din care nu le putea trezi nici măcar un grendel.

Nu puteai să te gândeşti, nu puteai să-ţi faci planuri pentru sfârşitul deplin. Dar bătrâna grendel, moleşită, încerca... În clipa în care mirosul de sânge o trezi brusc, pe de-a-ntregul.

În ultimele câteva zile, urmase de trei ori un asemenea miros. Şi de fiecare dată găsise câte un animal-năucitor mort plutind în apa neclintită. După ce îl lăsase să se coacă o zi sau două, căpătase gust foarte bun. Ultima oară, când se întorsese în locul ei favorit de odihnă, observase că pe acolo trecuseră numeroase animale: mulţi năucitori şi câteva dintre ciudăţeniile cu două picioare.

Ciudăţeniile călătoreau prin aer, în zburătoarele zumzăitoare, fiicele Zeului. Umblau; sau alergau aproape tot atât de repede ca o soră în *viteză,* călărind pe cochilii ciudate, care miroseau a catran şi a fulger. Combinau prea multe mirosuri diferite într-unul singur. Nu-şi mâncau puii. O ştia fiindcă se apropiase de

cuiburile lor atât de mult cât era nevoie ca să le poată supraveghea.

Le pusese mijloacele de apărare la încercare. Ştiau unde se află ea înainte de a le simţi mirosul. Când ajunsese destul de aproape să desluşească în parte amănuntele purtării lor, intraseră în panică. De două ori trimiseseră în urmărirea ei creaturi zburătoare. Dar, când ea se retrăgea, ele nu încercau să înceapă atacul.

Descoperise că regulile lor de luptă nu erau întru totul diferite de ale ei. Se puteau mişca repede. Erau vânători. Îşi adunau puii laolaltă, ca pe o rezervă pentru mai târziu.

Puteau fi un soi de grendeli? Existau grendeli constructori, şi grendelii uriaşi, nemişcători şi plaţi, din nord, şi grendelii de zăpadă cu care fusese nevoită să se lupte de două ori în viaţa ei, şi aceia care îşi lăsau înotătorii în iazul altcuiva...

În tinereţea ei, hoinărise în anotimpurile ploioase prin locuri îndepărtate. Dorul de ducă şi curiozitatea erau cumva legate de zilele când fusese cât pe ce să-i crape capul. Când se domolise, durerea lăsase în urmă o nouă limpezime. Începuse să vadă modul în care se potriveau părţile lumii unele cu altele. Căpătase o foame de un alt soi, care o atrăgea spre marginile ceţoase ale acelui model care era lumea.

Urmărea firul apei.

Când o găsea înzestrată cu cineva din neamul ei, se lupta. Dar dacă gustul din apă era străin... Doi grendeli diferiţi puteau împărţi aceeaşi apă. Mârâiau şi clănţăneau din dinţi unul la altul, dar izbuteau cumva să ţină teribila *viteză* sub control. Îşi puteau tolera prezenţa, dacă fiecare ştia că a începe înseamnă a sfârşi.

Şi acum ciudăţeniile. Erau un nou soi de grendel?

Mirosul de sânge din susul apei era puternic. Dar bătrâna grendel coborî ceva mai în jos, îndepărtându-se de sânge. Se acoperi cu nămol, se îngropă în adânc. Îşi întinse trompa ca să respire. Şi aşteptă şi privi.

Chaka aduse Ţânţarul II cât mai jos, deasupra fluviului, la treizeci de kilometri sud de Shangri-La. Acolo era un grendel, dar n-avea rost să-l ucidă. O nişă ecologică goală nu făcea altceva decât să atragă un monstru mai tânăr, mai rapid. Aşa că îi lăsa pe grendelii somnoroşi în pace, şi până atunci aranjamentul se dovedise bun.

Mai înainte momiseră de trei ori grendelul în amonte, folosindu-se de un leş măcelărit. Îl urmăriseră cu camerele de luat vederi. Prima dată, creatura trăsese carnea în bârlogul ei. Nesatisfăcător. Aşa că legaseră carnea cu lanţuri de sol. Trebuia devorată acolo, şi ea chiar o făcuse, după ce inspectase zona.

Iar a treia oară îşi trecuseră turma prin apă în siguranţă, fiindcă grendelul era ocupat să mănânce. Cu alte cuvinte, îi plătiseră bir zeului grendel. Aaron insistase, iar lui Chaka îi plăcuse ideea în aceeaşi măsură.

În ziua aceea, îşi pusese ochelarii şi mătura fluviul cu privirea, dar nu vedea nimic.

– Aici Ţânţarul II. N-avem nici un fel de contact vizual.

– Nici unul?

– Nu se mişcă nimic de dimensiunea unui grendel. Nici o sursă de căldură. Nu-mi place.

– Şi râul e plin de sânge, nu-i aşa?

– Boul era viu când l-am înlănţuit în apă. L-am amorţit, l-am ciopârţit şi l-am lăsat să sângereze până la moarte. Îţi spun că asta ar fi trebuit să aibă efect.

– Aşteaptă zece minute, zise Aaron.

Chaka se roti deasupra zonei. Îi plăcea acel mod de viaţă. Oferea splendoare, descoperiri neîncetate şi progrese. Dar cerea vigilenţă. Vigilenţa fusese necesară în întreaga lui viaţă. Fusese vigilent de când devenise pentru prima oară conştient de diferenţa dintre el însuşi şi ceilalţi copii.

Fusese vigilent de când alcătuise pentru prima oară o asociaţie, împreună cu Aaron, Trish şi ceilalţi. *Preţul libertăţii e vigilenţa neîntreruptă.* Cine rostise asta? Tatăl lui?

Se întoarse cu mintea la sarcina pe care o avea de îndeplinit.

Chaka fusese adoptat de Marele Chaka, care îi devenise mentor. Marele Chaka era din America. Sămânţa lui venise din Noua Guinee. Însă între ei exista o legătură, şi aceea nu era bizarul lor nume african. Îi zâmbi gândului, aşteptând cu nerăbdare vizita de pe continent, umbra înclinată a dirijabilului uriaş, încărcătura şi oamenii pe care avea să-i aducă.

Îşi verifică toate aparatele de măsură.

– Cassandra?

– Negativ, răspunse ea.

Fir-ar să fie. Acolo nu era nimic cald şi nimic dornic să se pună în mişcare. Cel puţin, nimic care putea fi momit de sânge. Se gândise de mult că grendelii erau mai inteligenţi decât îi credea toată lumea.

– Bun, spuse în cele din urmă. Să aruncăm *viteză.* Unul dintre ceilalţi Ţânţari azvârli în apă tablete de *viteză.* Se dizolvară aproape instantaneu. Apa clocotea de miros.

– Să vedem, făcu el.

Bătrâna grendel era în agonie. Mirosul sângelui şi cel al *vitezei* erau copleşitoare. Voia să întâlnească făpturile acelea ciudate pe terenul lor, să le *înţeleagă.*

Avea de aflat atât de multe lucruri noi despre ele!

Dar nu-i stătea în putere. Întreaga ei fiinţă dorea să *atace.* Dacă ar fi ajuns lângă ele, le-ar fi sfâşiat în bucăţi, sau ar fi fost ucisă. N-ar fi aflat nimic. Tot ce putea face era să lupte împotriva propriilor instincte profunde, simţind *viteza* fierbând în ea, să zacă îngropată în mâl şi nisip şi să aştepte.

Şi să viseze.

Îşi amintea de o vreme când nu avea nici un fel de vise.

Îşi amintea de o vremea când lumea devenise atât de stranie. Când culorile, formele şi mirosurile se preschimbau în *tipare.* Suferinţa venea odată cu schimbarea. Se chinuise pe durata unui întreg ciclu al anotimpurilor şi în unele clipe fusese atât de bolnavă şi de înnebunită încât uitase cu desăvârşire cum era când se simţea sănătoasă şi întreagă. Şi apoi... Îşi simţise capul îngreunat. Umflat. În celălalt capăt al suferinţei apăruse conştiinţa, o *noutate.*

De atunci începuse să ţină minte lucrurile. Să se gândească la imaginile care apăreau noaptea, să se întrebe de ce dispăreau şi începea lumea hranei şi a spaimei.

Atunci descoperise că îi putea spune *vitezei* să se *oprească,* să plece. Începuse să-şi stăpânească fiinţa ascunsă, Acela fusese începutul, pentru toate.

Ştia că se întâmplase ceva. Şi ştia că voia să treacă acel ceva mai departe, ca un dar pentru puii ei.

Îl hăituia pe unul dintre înotătorii ei, poate o dată pe an. Şi era o hăituire în toată puterea cuvântului. Cine era un înotător ca să ştie că silueta de proiectil care se

năpustea asupra lui prin apă nu voia să-l mănânce? Toate amintirile similare se sfârşeau într-o apă înnegurată de sângele închegat. Însă, o dată pe an, fălcile ei se închideau cu mai multă blândeţe.

Un înotător putea supravieţui afară din apă pentru cel mult o oră, iar ea se mişca în lumina amurgului cu grijă şi cu iuţeală, dar fără să atingă vreodată *viteza.* Dacă pielea înotătorului se usca prea tare, vomita puţină apă peste el, să-l păstreze într-o stare plăcută, şi continua.

În locul acela, apa avea pentru ea un alt gust. Când sosise acolo i se păruse mai bun. Şi, când îşi adusese şi câţiva pui, când fusese sigură că zăboveau în locul acela cu apă bogată, simţise că era mai bun decât oricare altul.

Iar câteva dintre fiicele pe care şi le adusese acolo simţeau aceeaşi chemare stranie. Una murise. I se umflase capul, aşa cum se întâmplase mai înainte cu surorile sale, dar durerea nu se mai domolise niciodată şi numai moartea reuşise să pună capăt ţipetelor ei ascuţite. Fusese prea vârstnică, decisese bătrâna grendel. Oasele capului i se rigidizaseră şi expansiunea din interiorul ţestei i-o spintecase. Nu mai repetase niciodată aceeaşi greşeală.

Fiicele care nu fuseseră la izvor miroseau altfel. Erau proaste. O provocau la luptă pentru teritoriu când nu atinseseră nici măcar o treime din mărimea ei, când nici nu intraseră cu adevărat în *viteză.* Le sfâşiase în bucăţi fără să stea pe gânduri.

Cele norocoase: le privise crescând şi le gonise în curând în josul fluviului. Pe cele mai multe nu le mai văzuse niciodată.

Însă uneori... când era secetă şi scădea nivelul apei, când nu mai existau alte iazuri sau mlaştini care să le fie de ajutor, unele se întorceau s-o provoace.

Îşi amintea că ucisese multe - dar le îngăduise altora să scape cu fuga, alergând la vale. Nu ştia ce se întâmplase cu ele, nu se gândea cu adevărat, nu aşa cum înţelege o fiinţă umană amintirile, dar i se părea dezgustător să le omoare. De obicei, uciderea era o plăcere.

Apa huruia atingându-i pielea, îi zăngănea în urechi. Bătrâna grendel îşi veni în fire într-o străfulgerare de spaimă. Apoi recunoscu vibraţia unor copite care se apropiau.

Fluviul începea să curgă limpede, gustul de *viteză* pălea. Simţi mai întâi asta. Apoi îşi retrase trompa şi îşi domoli focul, să-i ajungă cât mai mult oxigenul.

Zgomotul de copite venea din amonte. Auzea totul. Mirosul ajunse la ea câteva clipe mai târziu. Animale-năucitoare, care îşi puteau schimba înfăţişarea şi mirosul. O cireadă întreagă! Îi plăcea gustul cărnii lor şi îşi savura bucuria când ieşea din încurcătura pe care o creau; fiindcă lumea era un tipar, iar animalele-năucitoare se puteau ascunde în el.

Fluidele interioare reîncepeau s-o potopească. Era aproape prea frumos să fie adevărat, prea frumos să scape ocazia.

Dar simţea mirosul a mai bine de douăzeci de ciudăţenii. Ele erau periculoase. Le auzea venind, *bubuit-muget-plescăit,* şi simţea duhoarea de fulger, de fierbinţeală şi de chimicale vulcanice: una dintre creaturile fără viaţă, carapacele pe care le creau ciudăţeniile să poată intra în *viteză.*

Cireada tropăi prin fluviu, până când tunetul copitelor îşi pierdu puterea. Pe urmă bătrâna grendel îşi săltă

încet şi cu prudenţă capul din apă şi se uită. Se îndepărtau către est, către tabăra mai mare.

Putea ajunge mai aproape şi avea s-o facă. Soarele trecuse de zenit. Ziua devenea mai răcoroasă. Putea ajunge la un alt izvor, pe care îl descoperise în timpul unei incursiuni, la vreme de ploaie. Se afla la mare distanţă de locurile ei natale.

29.

COPIII VISULUI

Moribus antiquis res stat Romana virisque. („Vechile obiceiuri păstrează bărbăţia statului roman.")
ENNTUS, *Anale*

Când mânau cireada spre Shangri-La, le ieşiră în întâmpinare două garduri electrificate.

Întinderea de granit a munţilor se înălţa, abruptă, în nordul taberei, compactă şi apatică. În ea fuseseră săpate trepte şi grote pentru provizii. Acestea din urmă puteau servi şi drept adăposturi în caz de urgenţă. În partea de nord, pe o distanţă de aproape două sute de kilometri, nu exista nici o apă curgătoare adâncă. Cea mai apropiată era fluviul aflat la douăzeci de kilometri către est - cu mult dincolo de domeniul obişnuit al grendelilor, cu excepţia anotimpurilor ploioase. Iarna şi în timpul ploilor era nevoie de precauţii speciale.

Imaginile şi mirosurile taberei prospere, active, îi asaltară în timp ce urcau către ea, cântând şi amuzându-se.

Justin aşteptă ca primul gard să le blocheze calea şi ca luminile de avertizare de deasupra lui să clipească, stingându-se apoi. Doi paznici deschiseră poarta, urându-le bun venit.

– Cum a fost călătoria?

– În afară de problema cu Stu, spuse el, cu un aer grav, a fost excelentă.

Feţe lungi, capete plecate în semn de înţelegere.

Un pod mobil se întindea peste şanţul în formă de potcoavă dintre cele două garduri. Nu exista nici o cale de intrare sau de ieşire, în afară de traversarea peste şanţul dublu, de pătrunderea cu un Ţânţar sau de urcuşul pe panta muntelui. Fiecare colţişor din Shangri-La era protejat de senzori automaţi, conectaţi direct la Cassandra.

Cele şaisprezece hectare ale fermei experimentale de dincolo de tabăra principală erau înconjurate de un singur gard electrificat. Era conectat în permanenţă la un curent de joasă tensiune, dar computerele puteau face trecerea la un voltaj ridicat cât ai clipi. Câinii de pază hoinăreau liberi, cu zgărzi reglate pe frecvenţa gardului. Creşterea disconfortului era direct proporţională cu scăderea distanţei faţă de gard. Zgărzile fuseseră dezactivate după o săptămână. Nici un câine nu fusese rănit.

Huruitul tractoarelor şi râsetele copiilor îi întâmpinară deopotrivă.

Justin se îndreptă spre capătul opus al podului mobil şi lăsă camelii să treacă. Cireada abia dacă se mai împotrivea, de parcă atacul grendelilor de zăpadă ar fi frânt curajul animalelor - sau le-ar fi dovedit bunele intenţii ale stăpânilor lor.

Râsetele fericite ale copiilor erau dovada unei probleme care stârnise o polemică aprinsă între generaţii. Copiii.

Nativi stelari aveau evident dreptul să-şi ia cu ei copiii. Deşi avusese loc o dezbatere, nu existase nici un argument solid care să li-l conteste.

Aşa că vârsta de şaisprezece ani era aceea de la care se stabilise că puteai hotărî singur. Nativii stelari între zece şi şaisprezece ani cărora li se îngăduise să-şi însoţească fraţii şi surorile mai mari erau puţini. Decizia fusese lăsată în seama fiecărei familii.

Poarta exterioară se închise şi Ţânţarii care asiguraseră supravegherea aeriană bâzâiră deasupra platformelor principale de asolizare.

Cu două săptămâni în urmă, în călătorie plecaseră patru Ţânţari.

La destinaţie ajunseseră trei. Justin clătină din cap. *Zăpada, fir-ar să fie.* Nu prevăzuse asta, şi Stu murise, iar Katya fusese *cât pe ce.* Dar... uciseseră cinci grendeli şi avuseseră o singură pierdere.

Primul grendel care intrase în Camelot omorâse şapte oameni şi rănise mult mai mulţi. Unul singur devastase colonia aproape în întregime. Dar asta se întâmplase cu douăzeci de ani în urmă.

Învăţau. Ar fi trebuit să-nveţe şi mai repede.

Justin descălecă în timp ce camelii erau mânaţi dincolo de al doilea gard şi traversau al doilea pod mobil.

Paletele rotorului se mai roteau în clipa când coborî Katya, dintr-o săritură. Îl văzu când se opri la un punct de transmisie a informaţiilor şi îşi expedie înregistrările de zbor. Apoi alergă spre el, şi îi căzu la piept cu un zgomot surd. Justin o cuprinse cu un braţ, simţindu-se... protector?

Nu era genul de sentiment pe care îl avea pentru Jessica. Poate că acela era familiaritatea. Făcea parte din familie. Era bine s-o aibă pe Katya alături...

– Ai nevoie de un curs de perfecţionare, zise el. Ţinea în braţe o statuie de marmură.

– N-a fost vina mea, spuse ea.

– Mâine, în cortul cu jocuri. O să-mpuşcăm nişte grendeli virtuali împreună. O să te urmăresc...
– N-o să urmăreşti *nimic.*

Tabăra era alcătuită în întregime din construcţii prefabricate, clădiri scunde, cu un singur nivel, cu ferestre largi şi acoperişuri roşii. Străzile erau largi, oferind suficient loc pentru joacă sau pentru plimbări. Pe ele alergau haite de câini şi câţiva copii mai mărişori. Era ca un fel de Camelot reînnoit. Zona fusese mai întâi sterilizată cu aruncătoare de flăcări, iar pe urmă fuseseră plantate ierburi de pe Pământ.

Dirijabilul îi ajutase apoi să creeze o serie de depozite cu provizii de-a lungul drumului, pe toate insulele stâncoase care punctau oceanul dintre Camelot şi continent.

Totul se desfăşurase pas cu pas, până când locul ales pentru tabără fusese aprovizionat şi protejat. Abia apoi intraseră în scenă oamenii, construind garduri şi clădiri.

Jessica şi Aaron veniră în fugă din lateral, râzând, urmaţi de Chaka şi de Trish.

– Ne întâlnim în sala de mese, strigă Aaron.

Justin încuviinţă din toată inima. Cina era o idee bună.

Se simţea în largul lui la Shangri-La. În aşezare nu era nimeni care să fi trecut de douăzeci de ani şi totul era făcut după cerinţele lor. Era tot Surferi, într-o versiune mai mare şi mai prosperă.

Când intrară în sala de mese, se stârniră strigătele. Aaron fu săltat pe umeri şi purtat în jurul încăperii şi i se înmână o sticlă imensă de bere. Conversaţiile se purtau ţipând: pereţii vibrau de jaz rock britano-asiatic, interpretat de sintetizatorul computerului, pornind de la zeci şi zeci de teme muzicale încărcate în

Cassandra. Cineva îl botezase Orchestra Simfonică Shangri-La.

Suna aspru, şi era acasă.

Pe pereţi erau afişate toate sarcinile de muncă din săptămâna aceea. Întreaga tabără, toţi cei optzeci şi cinci de locuitori sosiţi acolo de pe insulă, era împărţită în şase echipe, fiecare avându-şi propriile îndatoriri şi responsabilităţi. Disciplina şi organizarea erau preluate de grupuri din interiorul acestora. Era timp pentru joacă, era timp pentru petreceri. Din două în două săptămâni avea loc câte o orgie. Dar ferească Dumnezeu să nu-şi fi îndeplinit cineva sarcinile, sau să fi fost prea beat, prea drogat sau prea ameţit de sex ca să-şi poată ocupa postul de pază sau ca să poată lucra pământul. Sistemul economic nu era gândit pentru o perioadă îndelungată, dar, într-o comunitate restrânsă, unde toată lumea cunoştea pe toată lumea, dădea rezultate destul de bune. Era suficientă mâncare, îşi puteau permite câteva extravaganţe şi oricare dintre ei îşi putea petrece cel puţin jumătate din timp desfăşurând activităţi interesante.

Grupul de serviciu din seara aceea aduse mâncarea şi conversaţiile se stinseră într-un vuiet domol.

– Ei, ce părere ai? o întrebă Edgar pe Jessica.

– Arată excelent. Ceva mai multă vopsea în interior şi ceva mai multe decoraţiuni. Clădirile noi sunt lucrul cel mai important.

– Cel mai important lucru e îndeplinirea tuturor sarcinilor. Dirijabilul soseşte poimâine, şi vrem să fim siguri că suntem pregătiţi.

– Care e bilanţul?

– Nouă tone de minereu rafinat - Lemn Uscat funcţionează excelent. Zack ar trebui să fie încântat.

Jessica observă că toate conversaţiile încetaseră. Toată lumea înţelesese întrebarea din spatele întrebării.

– Nimeni nu are nici măcar cea mai vagă idee în privinţa celor întâmplate în trecătoare, continuă Edgar. Am analizat din toate punctele de vedere. Indiferent ce i-ar fi ucis pe Linda şi pe Joe a *plecat,* pur şi simplu. Nu există nici un indiciu. Am dus acolo un adăpost antigrendeli, l-am etanşat şi am instalat rezervoare de aer. Ar trebui să oprească orice.

– Cea mai plauzibilă presupunere?

– Păi, un soi de nor de gaz. De origine vulcanică, ceva care a acţionat ca un acid.

– Dar n-a fost acid?

– E sigur că n-a lăsat urme de acid. Dar aşa a acţionat, şi asta e ceea ce putem presupune.

Îşi afundă degetul în apă şi desenă pe masă.

– Uită-te aici. Cea mai plauzibilă presupunere e că vântul care a suflat prin munţi a purtat o pungă de gaz caustic. I-a izbit înainte de a avea cum să se ferească.

– Şi Cadzie?

– Nu *ştiu,* zise el, dezgolindu-şi dinţii. Cea mai plauzibilă presupunere e că Linda a înfăşurat copilul în pătură. Norul de acid a trecut înainte de a pătrunde prin ea. Însă Aaron e de părere c-a fost ceva viu, ceva care ocoleşte albastrul-Cadzie.

– L-a înfăşurat ermetic în pătură? Ferindu-l de ceva care le-a mistuit carnea până la os şi n-a lăsat nici o urmă? Crezi?

– ...Nu, făcu el, cu chipul bucălat, de copilaş, crispat de frustrare. Dar nu cred nici în existenţa unui monstru invizibil!

– Monştri din subconştientul nostru, psalmodie cineva.

– Oh, termină. Oricum, am pieptănat zona. Praf, piatră şi mostre de sol. N-am găsit nimic ieşit din comun. Obişnuitele frunze putrede, piatră sfărâmată, excremente şi omniprezentele impurităţi care se transformă peste tot în ţărână.

– Excremente? întrebă Chaka, căruia îi crescu interesul. Ale cărui soi de animal?

– Nu ştim. Nu e balegă, e mai degrabă un praf foarte fin de dejecţii concentrate, împroşcat peste tot. Aaron era *sigur* că e ceva viu. Ai auzit?

– Da.

– Scribul are o buză albastră. Mai sunt şi alte plante şi animale de pe Avalon care folosesc albastrul ca să semnaleze prezenţa *otrăvii.* În grădina lui Cadmann din Fortăreaţă am găsit patru! Am studiat cu atenţie bucata de piele tăiată de Aaron, şi *este* într-adevăr otrăvitoare. Dar albastrul-Cadzie e mai întunecat.

Chaka căzu pe gânduri.

– La naiba, e o idee atât de *simplă şi elegantă!* spuse el, zâmbind pe neaşteptate. Şi Aaron se simte jenat într-o atât de *mare măsură!*

Ca spicele unui lan bătut de vânt, toate capetele se întoarseră spre Aaron... care părea pe jumătate adormit.

– Avem o bucată din buză, zise Edgar. Avem înregistrări făcute prin mai mulţi ochelari de luptă. Avem fotografiile făcute de Justin cu bliţul. Albastrul-Cadzie e o nuanţă *mai întunecată.*

– Mă laşi s-arunc o privire la tot materialul pe care l-aţi adunat?

– Păi... sigur că da. Imediat după cină?

Chaka plasă un grăunte din mostra de excremente pe lamela analizorului, apoi o introduse într-un cuptor.

– Ce anume cauţi? întrebă Justin.

– Nu ştiu. Dar tata e de părere că asta reprezintă cea mai gravă ameninţare din colonie.

Aaron dădu din cap. Oarecum spre surprinderea lui Justin, dorise să-i însoţească, scurtându-şi timpul petrecut la zaiafet.

Computerul îşi începu analiza, făcând să danseze în aer coloane de cifre.

Aaron îşi plimbă degetul de-a lungul lor.

– Fosfor, carbon. O grămadă de azot.

– În măsura în care e de aşteptat în cazul unui carnivor? se interesă Justin.

– Sigur. Uree...

– Iar chestia asta e exact substanţa în care ar transforma ureea un mamifer. Dacă nu cumva e un hominid, zise Chaka. Se potriveşte cu ceea ce cunoaştem despre biologia avalonianã.

– Totuşi, nu e grendel?

– Nu, deloc, e *muuult* prea puţină apă pentru unul, răspunse el, şi i se adresă Cassandrei cu voce abia auzită şi imaginea excrementelor se mări. Seamănă cu praful. Şi... nu e de un sigur tip. Acolo sus trăiesc o mulţime de animale, nici unul foarte mare.

– Poate căutăm adresa pe altă stradă.

– O căutăm în alt *oraş.* Nu pot spune nimic până nu compar excrementele cu mostrele de la animalele cu care lucrăm în mod curent şi aşa mai departe. Am putea reuşi să stabilim încrengătura din care face parte. Mă îndoiesc că e posibil să aflăm mai mult.

– A naibii ghicitoare, făcu Aaron, părând agitat. Ştiu ce vreau să fac. Să arunc o privire la vest de culmea muntelui. Acolo e ceva. Vulcanic? Organic? Nu ştiu. Dar ceva de acolo a ucis doi oameni, iar eu ţin să aflu ce-a fost.

– Şi funeraliile lui Stu? întrebă Justin. Aaron dădu din cap.

– Mâine dimineaţă. Înainte de sosirea lui *Robor.* Stu a fost un nativ stelar şi îl vom plânge în intimitate.

Toţi cei optzeci şi cinci de nativi stelari din Shangri-La se îngrămădeau în principala sală de distracţii. Al optzeci şi şaselea era îngropat în Stepa Scribului, cu mormântul însemnat cu un morman de pietre de înălţimea unui om, şi înregistrat la milimetru în fişierele Cassandrei.

Katya se îndreptă cu sobrietate către colţul de sud-est al sălii de distracţii şi sprijini de perete o placă de lemn de treizeci de centimetri. O bătu în cuie cu opt lovituri de ciocan. Pe ea erau gravate două şiruri de litere. Pe primul scria STU ELLINGTON. Iar sub el: MAI MARE DRAGOSTE DECÂT ACEASTA NIMENI NU ARE[8].

Pe acelaşi perete mai era o altă placă:

TOSHIRO TANAKA ODIHNEŞTE-TE ÎN PACE, SENSEI

Katya se întoarse în partea din faţă a sălii şi rămase în picioare, alături de Justin.

Aaron Tragon stătea în faţa lor. Purta cămaşă şi pantaloni de culoare închisă. Părul de culoarea inului îi cădea pe umeri. Cuprinse într-o privire chipurile tuturor şi începu să vorbească.

– Majoritatea celor care au îndeplinit o asemenea sarcină înaintea mea, spuse, cu vocea amplificându-i-se şi umplând încăperea, au recomandat elogierea. E bine, au afirmat ei, să rosteşti cuvinte solemne la capul prietenilor căzuţi în luptă. Eu nu sunt de acord. Faptele merită să fie răsplătite cu fapte, nu cu vorbe.

– Amin, zise cineva din spatele Katyei.

---

8 *Ioan* 15:13, *Biblia sau Sfânta Scriptură,* Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1997 (n. tr.).

– Dar nu pot face nimic pe măsura faptei lui Stu Ellington. Aşa că îl rog pe prietenul nostru căzut să mă ierte fiindcă nu-i ofer decât cuvinte. Nu putem înţelege sacrificiul lui luând pur şi simplu în considerare viaţa pe care a salvat-o, sau viaţa pe care a pierdut-o astfel. Trebuie să ne gândim la sacrificiile făcute pentru a cuceri Avalonul, lumea pe care am moştenit-o, cu toate spaimele şi comorile ei. Acum douăzeci de ani, aici au sosit un grup de bărbaţi şi femei de pe Pământ, care visau la destinul omenirii printre stele. Oameni curajoşi, dornici să-şi investească vieţile în visul lor. Iar noi, toţi cei aici de faţă, descindem din acest vis.

Mulţi încuviinţară, dând din cap în tăcere.

– Cei mai mulţi dintre voi aţi venit pe lume din trupurile mamelor voastre, copii ai iubirii. Dar alţii, cum suntem noi - eu, Chaka, Trish, Stu -, am fost copii ai visului însuşi, aduşi pe lume prin puterea minţii şi a voinţei. Mintea şi Inima au moştenit această lume împreună... Lui Stu îi plăceau grădina lui, matematica lui, şi zborul lui. Doamne, ce mult îi plăcea să zboare. Adevărata bogăţie a Avalonului stă în faptul că motivaţia noastră este plăcerea - nu suferinţa din societăţile inferioare. Aici nu avem disciplină - avem sete. Setea de a progresa, de a învăţa, de a împărtăşi. Suntem iubitori ai frumuseţii, ai înţelepciunii şi ai cunoaşterii. Ne deosebim de statele care ne-au precedat pentru că nu îi considerăm pe aceia care se ţin departe de viaţa publică doar „tăcuţi", ci şi nefolositori. Am creat fiecare amănunt al acestei lumi discutând şi acţionând împreună, şi ne putem mândri cu asta. Pentru că suntem, în acelaşi timp, cele mai aventuroase şi cele mai meditative fiinţe umane care au trăit vreodată. Însă bogăţia, oportunităţile şi frumuseţea care ne umplu vieţile au un preţ. Stu l-a

plătit. Îl vor mai plăti şi alţii. Ne putem ruga să fim cruţaţi de acest ceas al amărăciunii, dar nu uitaţi sacrificiul lui şi speraţi că, atunci când va sosi clipa în care va trebui să vă faceţi datoria, veţi izbuti să vă achitaţi cu tot atâta nobleţe. Iar această nobleţe este motivul pentru care nu îl jelesc. Fiindcă ştiu că ne-am născut într-o lume care oferă nenumărate şanse şi că trebuie considerat norocos acela care câştigă cea mai bună viaţă, sau cea mai bună moarte. Acestea două sunt inexorabil legate, sunt una. Aici nu îl comemorăm pe Stu decât cu o placă. Trupul lui aparţine solului, aparţine ciclului vieţii. Întreaga planetă e mormântul unui om curajos, iar povestea lui nu e pur şi simplu gravată pe placa aceasta, ci prinde viaţă în inimile noastre când ne gândim la el, când ne străduim să-i urmăm exemplul. Când încercăm să trăim o viaţă sau să murim de o moarte măcar pe jumătate atât de nobilă ca a lui.

Aaron închise ochii şi îşi aşează mâinile deasupra inimii, una peste alta.

– Adio, Stu, rosti cu voce scăzută.

30

RELAŢII DE FAMILIE

O, tu, cetate a soarelui senină, Copilă a mării, şi mării regină, Sosit-a ziua cea întunecată Când mării pradă o să îi fii dată.

PERCY BYSSHE SHELLY, *Versuri scrise printre dealurile euganee*

Unii simţeau că menirea aşezării Shangri-La era cea declarată în manifestul lor oficial: explorarea şi cucerirea continentului. Pentru alţii, principalul scop era crearea unei lumi separate de a părinţilor lor. Iar câţiva nu intenţionau decât să petreacă.

Căzuseră de acord ca oricine nu-şi îndeplinea îndatoririle sau compromitea securitatea taberei să fie trimis înapoi pe Camelot. La Surferi, atmosfera era mai îngăduitoare. Existaseră două astfel de expulzări, ambele la insistenţa lui Aaron. La Shangri-La nu era loc pentru chiulangii.

Însă copiii îşi doresc respectul părinţilor lor.

În ciuda tuturor celor spuse şi făcute, a tuturor acuzaţiilor şi declaraţiilor solemne de independenţă, se putea observa că străzile erau ceva mai curate şi că lucrurile se mişcau cu mai multă vioiciune şi aveau mai mult lustru în ziua sosirii dirijabilului de pe insulă.

Munca încetase, în cea mai mare parte, cu o oră înainte ca umbra impozantă a lui *Robor* să se aştearnă de-a curmezişul pământului. Platforma, înconjurată de un gard electrificat şi de un alt şanţ, era liberă.

Echipele de asolizare erau pregătite. Toţi şi toate se aflau la locurile lor.

Aaron, Justin, Jessica, Chaka - întregul Consiliu al nativilor stelari era acolo, să-l întâmpine de *Robor.* În ziua aceea aducea vizitatori speciali.

Ţânţarii torceau uşor, împingându-l către destinaţie. Muzica răbufni brusc, zgomotoasă: Orchestra Simfonică Shangri-La era acum formaţia muzicală a oraşului şi Cassandra cânta un marş compus de Derik şi Gloria pe o temă sugerată de Jessica. Melodia mergea de la sunetul ritmic al alămurilor la o cadenţă mult mai subtilă, cu variaţiuni bizare, pe măsură ce dirijabilul aluneca în reţeaua de fixare. Echipa de voluntari de la sol trăgea de cablurile de ancorare, întinzându-le şi fixându-le cu cleme.

– Liber şi sigur! strigă Heather McKennie. Pilotul confirmă şi lăsă în jos rampa de coborâre.

Cadmann Weyland ieşi primul. Îşi flutură mâna către Justin şi Jessica şi străbătu pasarela cu paşi mari. Sylvia îl urmă, apoi apăru silueta încovoiată a Marelui Chaka.

Cadmann şi Jessica se uitară unul la altul. Justin îi urmărea cu atenţie. Se vedeau pentru prima oară, după opt săptămâni. Cea mai lungă perioadă de timp pe care o petrecuseră vreodată departe unul de altul. Relaţia lor primise o lovitură cumplită: cine ştia ce s-ar fi putut întâmpla?

Sylvia se apropie de Justin şi îl îmbrăţişă. El îşi dori să se piardă în braţele mamei sale. Uitase cât de mult îi lipsea, cât de bine era să-şi permită să fie strâns la pieptul ei. Părea uşor obosită, ceva mai îmbătrânită, dar încă frumoasă.

Dar trăgea cu coada ochiului la Jessica şi la tatăl ei, şi nu se simţea dezamăgit.

Jessica făcu pasul care îi despărţea şi întinse mâna. Cadmann i-o luă. I-o reţinu, şi se priviră.

Justin vedea faţa lui Aaron peste umărul Sylviei. În vreme ce Chaka, Jessica şi Justin îşi îmbrăţişau părinţii, Aaron Tragon radia, ca un profesor mândru... ei, nu tocmai aşa.

– Ce face mama? întrebă în cele din urmă Jessica.

– E bine. Fratele tău Mickey are grijă de ea. A vrut să vin să văd cum stau lucrurile cu tine.

– Asta nu mă miră. Ochii ei străluceau.

Pe faţa lui se desluşeau totuşi atât de multe. O privise de atât de multe ori, la fel ochii lui, atât de mulţi ani de-a rândul, şi o văzuse îmbătrânind încet, ca pielea de bună calitate. Era încă acelaşi bărbat pe care îl ştia şi nu se putea hotărî să vorbească despre lucrurile pe care simţea nevoia să le rostească.

– Vino, zise.

Îl luă de mână şi îl conduse departe de ceilalţi. La început, Aaron încercă să ţină pasul cu ei, dar ea îl pironi cu privirea. *Asta e între mine şi tata.* El nu-şi avea într-adevăr locul acolo. Dădu din cap şi îşi îndreptă atenţia spre altceva.

Marele Chaka îşi îmbrăţişă fiul.

– Am văzut scanările creierului de grendel, spuse el. Tonya a fost muşcată acum o lună de un parazit asemănător cu o lipitoare, nu-i aşa? În timp ce înota în amonte...?

Jessica îl conduse pe Cadmann de-a lungul străzilor. Miroseau a fier şi a plastic ars. În acelaşi moment se desfăşurau o mie de proiecte diferite. Nativii stelari îndeplineau eficient o sută de însărcinări vitale.

Micul Carey Lou Davidson trecu în fugă pe lângă ei, cărând o găleată cu dibluri de plastic.

– Bună, Cadmann! strigă, şi dispăru într-o construcţie de lemn pe jumătate înălţată.

Bărbatul îi răspunse cu o fluturare de mână.

– V-aţi descurcat bine, făcu el.

– Probabil ai văzut o mare parte dintre toate astea cu ajutorul Cassandrei.

– Da. Turul virtual al străzilor a fost frumos. Dar pentru mine nu e niciodată cu adevărat real până nu simt atingerea vântului pe piele şi mirosul copacilor.

Traversară întreaga aşezare, până la scările pe piatră săpate în coasta muntelui. Jessica urcă treptele câte două o dată, până când ajunseră deasupra acoperişurilor, de unde puteau cuprinde întreaga colonie într-o singură rotire a privirii. Se aşeză şi îl luă de braţ, sprijinindu-şi capul de umărul lui.

– Voiam să vezi asta, zise ea. Voiam să ştii că n-a fost doar un vis de opioman.

– Ştiam că nu era vorba despre aşa ceva... răspunse el, şi vocea i se stinse.

Privea oraşul de barăci de pe continent. De acolo, fiecare dintre vocile oamenilor era firavă, ca sunetul unui clopoţel de vânt, şi zgomotul muncii industriale pălea, reducându-se la un huruit. În aer plutea ceva nou şi era uşor să-ţi imaginezi că aveai în faţă începutul unei noi lumi. Bineînţeles că, în multe privinţe, chiar aşa era. Nu avea în faţa ochilor numai tabăra. De la înălţimea aceea, privea până dincolo de lunca unui fluviu, zărind întinderea munţilor, învăluită de o ceaţă uşoară. Scena avea ceva mistic. Pământul aştepta. Pământul era viu. Dincolo de ceaţă sălăşluiau aventura şi poveştile romantice.

Norii de la orizont erau o pâclă rarefiată, care îşi schimba alene culoarea de la albastru la alb, pentru a

ajunge din nou la albastrul cerului de deasupra. Tau Ceti o străpungea, croind un tunel galben-portocaliu.

Cadmann respiră adânc. Jessica îl privi în timp ce în el se tensiona şi se relaxa ceva, dar nu-l întrerupse.

La ce te gândeşti, tată? îşi întinse braţul către al lui şi îl simţi luând-o de mână. Avea pielea aspră şi un miros viril, care îţi dăruia o alinare deplină. Chipul lui, atât de marcat de stihiile locului, atât de brăzdat de griji şi de pierderi, i se părea mai colţuros. Nu i se părea bătrân, aşa cum i se păruse adesea. Ci... istoric. Jessica aproape că începu să râdă.

Tăcerea se prelungi, îndelungată şi nefirească. Pe urmă colonelul Cadmann Weyland îi vorbi, în sfârşit:

– Poate că aţi făcut ceea ce trebuia, dar asta nu poate îndrepta modul în care aţi făcut-o. Nimic nu poate.

– Toshiro?

– Mai mult decât atât.

– Ce poate fi... mai mult decât atât?

– Pe atunci aveam încredere în voi. Când am descoperit că nu putem, s-a schimbat totul. Toshiro a murit fiindcă n-am mai ştiut la ce să ne aşteptăm din partea voastră. A oricăruia dintre voi. A lui.

– Dar el n-ar fi... Oh, rosti ea, şi îşi sprijini capul de umărul lui.

– Aş fi vorbit la fel despre tine, zise colonelul. Şi am făcut-o. Toshiro nu l-ar fi omorât pe Carlos. Jessica n-ar fi... Jessica, nu pot suporta să fiu pus în postura unui prost. Oricine trebuie să ia decizii ştie că într-o bună zi i se va întâmpla asta. Dar... tu ai venit în casa noastră şi ai profitat de statutul tău acolo. Ceea ce nu se poate repeta.

Ea simţi un nod în gât.

– Dar trebuie să-ţi mai spun şi altceva, adăugă el, cu vocea surprinzător de blândă. Sunt tot tatăl tău, şi te iubesc.

– Adevărat?

Ea îşi detestă sunetul propriei voci, timbrul de fetiţă, nuanţa care cerea aprobarea tatei. Glasul ei avea ceva pe care nu-l mai auzise de ani de zile, şi nu era sigură că nu-i lipsise.

– Da, răspunse el. O să te vizitez aici, pe continent. Ambele tale mame vor veni să te vadă. Dar nu mai eşti bine-venită pe Faleză. Nu acum. Poate mai târziu, după ce vom vedea cum te achiţi de responsabilităţile tale de aici. Dragostea o primeşti pur şi simplu fiindcă eşti fiica mea. Încrederea trebuie s-o câştigi.

Ea se întinse şi îl sărută pe obraz. Încercă să vorbească.

– Ssst, zise el.

Jessica dădu din cap şi îl privi.

– E totul în ordine aici? continuă el. E ceva care nu merge cum ar trebui?

– Aici nu se întâmplă decât ceea ce vezi, tată. Cadmann dădu din nou din cap, iar ea se întrebă ce anume fusese pe punctul să rostească, despre ce fusese gata să comenteze.

– O parte dintre primi nu vă vor accepta niciodată. Nu vor fi niciodată în stare să accepte că aveţi dreptul să trăiţi vieţile pe care vi le doriţi. Să vă accepte ca parteneri cu drepturi egale în această aventură.

– Ce spun?

– Sugerează că simţiţi nevoia să vă creaţi propria societate pentru că nu vă puteţi încadra. Că simţiţi o nevoie adolescentină de a vă elibera, indiferent de consecinţe. Şi ştii că nu susţin numai ei asta. Sunt

destui şi în Surferi - în ce-a mai rămas din Surferi - care gândesc la fel.

Un pterodon zboară pe lângă ei, atât de aproape încât o piatră bine ţintită i-ar fi retezat o aripă. Cadmann îl privi vreme îndelungată.

– Cuibul, zise Jessica. El încuviinţă din cap.

– Dar asta a fost cu mult timp în urmă. Un zâmbet.

– Tată, eu aş spune acelaşi lucru ca bătrânul Hendrick. L-aş sfătui pe un copil: „Nu atinge ouăle. Nu ştim ce-or să facă pterodonii, dar n-o să le placă."

Cadmann dădu încă o dată din cap şi îşi desprinse privirea de pterodon, să se uite în jos, de-a lungul porţiunilor de stâncă aridă până la apa care curgea dincolo de ele, dincolo de domeniul grendelilor. Cotea pierind din vedere, un fluviu bătrân scurgându-se printr-o vale lungă, aluvionară, o panglică pâcloasă, ca un şarpe.

– Izvoarele sunt acolo, zise Jessica. Fără nici o legătură cu apa curgătoare.

– Aţi ales un loc bun, vorbi, încuviinţând din cap. Aş spune că Shangri-La e sigur. Doar dacă nu cumva...

– Da?

Cadmann clătină din cap.

– În armată numim asta „acceptarea sfaturilor propriilor temeri". E posibil să-ţi faci atât de multe griji pentru ceea ce s-ar putea întâmpla încât nu mai eşti în stare să acţionezi în nici un fel.

– Ce nu-ţi dă pace?

– Să presupunem că un grendel s-ar putea controla. Nu ar intra în *viteză* înainte de a ajunge aici sus. Cred că ar reuşi.

– Grendelii nu fac asta, tată. N-au făcut-o în tabăra grendelilor cercetaşi, şi locul ăla era mult mai prielnic pentru aşa ceva.

– Sper să ai dreptate.

– Dar ne-am gândit şi la asta. Avem detectori de mişcare şi în infraroşii adăugă ea, apoi respiră adânc. Ai spus... că n-am făcut-o cum nu trebuia, dar a fost ceea ce trebuia. Ai vorbit serios?

El râse.

– Cred că e prea al naibii de uşor să uităm de ce am venit încoace. Au fost o mulţime de motive, dar toţi aveam un vis. Credeam că ne putem făuri un viitor.

– Tată...

– Da, ştiu. Şi voi credeţi. Iar cei pe care i-am lăsat în urmă credeau că suntem nebuni, exact aşa cum cred unii acum despre voi. Jess, ce s-a făcut e bun făcut. Sunteţi aici şi aveţi un vis. Trebuie să vi-l urmaţi, exact aşa cum am făcut noi.

– Nu cred că te-am mai auzit vreodată vorbind aşa.

– Bineînţeles că m-ai auzit, dar nu erai pregătită să m-asculţi.

Se uită la piscurile îndepărtate, învăluite în ceaţă, şi se întinse cu mişcări studiate.

– Vrei să le urci?

– Îmi citeşti gândurile, tot fără să ceri voie? Ştii, noi am lăsat multe în urmă, nu ca voi, aici. Noi am plecat *cu adevărat.* N-o să ne întoarcem niciodată acasă şi nu prea sunt şanse să ni se alăture cineva pe care l-am cunoscut vreodată.

– Şi nimeni nu a...

– Şi nimeni nu a, zise Cadmann. Iar noi am vrea să ştim de ce, dar nu ştim. Înţelegi, Jess, unele dintre vorbele de rămas-bun pe care a trebuit să le rostim au fost foarte amare. Dar au fost cuvinte de adio. Odată ce *Geographic* s-a desprins de sol, noi am devenit tot ce era şi tot ce avea să fie. Am fost nevoiţi să ne *încredem* unii într-alţii. Să avem cu adevărat încredere,

să ne punem în mâinile celorlalţi vieţile şi, mai târziu, familiile. Încrederea asta s-a frânt, la un moment dat...

– Ştiu. Zack a crezut că era posibil ca tu să-ţi fi omorât prietenul...

– Nu numai Zack. Toată lumea.

Se opri cu privirea în gol, şi ea ştiu că era din nou legat de masă, sedat şi neajutorat, în timp ce grendelul se juca cu el. Se mai întâmplase şi înainte, de mai multe ori, dar Jessica se simţea acum de parcă tatăl ei ar fi fost un om cu totul străin. Era furios, rănit, dezamăgit... şi totuşi, cumva, sub şi pe lângă toate acestea, existau încă o speranţă profundă şi un grad de încredere pe care nu era sigură că îl merita. O durea să-l privească, aşa că preferă să schimbe subiectul.

– Îţi pare vreodată rău că ai venit încoace? Cadmann clătină încet din cap.

– Mie nu. Nu erau războaie. Eu nu mă pricep la politică. Nu ajungeam nicăieri, în birocraţia din forţele armate ale Naţiunilor Unite.

– Şi căsnicia ta? întrebă ea, cu prudenţă.

Tatăl ei o privi, zâmbi amar şi îşi lăsă ochii în ţărână.

– Sienna a ales. Eu am fost primul care a trişat. Eram însurat cu slujba mea. Mă purta pretutindeni. Nu i-am fost niciodată credincios Siennei. Ea ştia. Eu ştiam. M-am gândit că, într-un fel... O să supravieţuim.

– Ai iubit-o?

– Foarte mult.

– La fel de mult ca pe mama?

Pentru o clipă nu fu sigură că avea să primească răspuns; pe urmă el spuse:

– Da.

– La fel de mult ca pe Sylvia?

Cadmann îi aruncă o privire pătrunzătoare, iar Jessica nu-şi feri ochii. El zâmbi, apoi surâsul pâlpâi şi se stinse.

– Nu, răspunse.

Ea dădu din cap. El o cuprinse cu braţul.

– Şi nici la fel de mult cum te iubesc pe tine. Jessica îşi sprijini capul de el. Vocea îi coborî până la o şoaptă.

– Am greşit, tati? întrebă, ştiind că pentru ea Fortăreaţa era acum o altă planetă.

– Toţi greşim uneori. Dar foarte puţini dintre noi au şansa de a înfăptui ceva măreţ, de a-şi compensa greşeala. Şi voi, copii, o aveţi. Mă aştept să vă văd avântându-vă.

Ea încuviinţă din cap în tăcere. Şi priviră împreună cum se lăsa Tau Ceti în spatele munţilor şi cum se aşternea întunericul.

Bătrâna grendel aştepta, şi îl văzu pe Zeu reîntorcându-se pe platoul de deasupra fluviului. Voia să-l privească de aproape, dar ciudăţeniile erau prea numeroase şi stăteau în alertă. Aveau bariere dintr-o dantelă metalică, încordată. Văzuse animale atingând gardurile acelea şi retrăgându-se de parcă ar fi fost muşcate sau arse. Nu înţelegea astfel de lucruri, dar era pregătită să înveţe repede.

S-ar fi putut apropia de ei prin spate. Şi îşi amintea, nedesluşit, că exista o potecă.

Se furişă de-a-ndăratelea, părăsindu-şi poziţia. Cu grijă. Dacă intra în *viteză,* nu exista destulă apă să-şi răcorească trupul. Şi avea de acoperit un teritoriu întins.

31

POCNITORI

Natura nu e altceva decât numele unui efect
A cărui cauză este Dumnezeu.

WILLIAM COWPER, *Misiunea*

Cadmann se trezi înainte de răsărit. Încăperile din Zona Oaspeţilor erau simple şi sărăcăcios mobilate, paturi de campanie, saci de dormit şi noptiere, camere de baie pe coridor. Când se întoarse de la toaletă nu era somnoros. Rucsacul lui era sprijinit de un perete şi, pentru o clipă, se gândi să-şi scoată maşina de gătit minusculă şi să-şi facă o cafea, dar se hotărî să renunţe. Vâjâitul maşinii ar fi trezit-o pe Sylvia.

Se îmbrăcă în tăcere şi se duse să caute cafea în sala de mese. Încăperea principală avea vedere către est şi el lăsă lumina la un nivel scăzut, apoi privi orizontul, în aşteptarea primelor semne ale zorilor.

– Bună.

Se întoarse să-l salute pe Marele Chaka.

– Nici tu n-ai putut să dormi?

– Ba da, dar m-am culcat devreme.

– Ca noi toţi. Am găsit cu ce să fac cafea. Vrei?

– Te rog.

– Ca pe vremuri. Nu prea mai mergem în excursii.

– Nu, de când au crescut copiii, încuviinţă Chaka. O adiere de vânt coborâtă dinspre munte trecu

nepăsătoare prin spatele lor. Nici caldă, nici rece, doar suficientă ca să vălurească iarba din complexul principal, sub lumina proiectoarelor de siguranţă. Pe cerul dinspre est se întrezărea o scânteiere. Se aşezară în faţa ferestrei imense şi aşteptară să răsară Tau Ceti. În decursul anilor avuseseră parte de multe asemenea momente, în care să stai şi să te gândeşti, să priveşti, să reflectezi. În cele din urmă, prima geană de lumină se ivi deasupra munţilor, ca o îmbujorare aurie. Marele Chaka suspină de plăcere.

– Ei, zise într-un târziu Cadmann. Ce părere ai?

– Copiii s-au descurcat bine. Au construit aici o adevărată comunitate.

– Da. Sunt impresionat.

– Şi cred că nu e nicidecum prea curând. Avalonul n-a început încă să-şi dezvăluie secretele.

În vocea lui Chaka se simţea o mulţumire deplină.

– De asta ai venit aici, nu-i aşa?

– Dacă ai fi exobiolog, ai merge acolo unde e exobiologia, răspunse el, cât se putea de raţional. Ştii, probabil că noi suntem cea mai interesantă formă de viaţă de pe această planetă.

– Cum aşa?

– Chiar ar trebui să ne studiem pe noi înşine. Oricare dintre noi a venit aici fiindcă nu exista nimic - sau nu existau destul de multe care să-l reţină pe Pământ. Găsesc că e cinstit s-o spunem, nu-i aşa?

– Ţi-ai pierdut familia, nu? întrebă Cadmann, cu voce scăzută.

– Da, rosti el, şi desenă alene cu vârful piciorului un cerc pe podeaua de lemn de alături. A fost vina mea. Hrană alterată, pe cursul de mijloc al Amazonului. Eu şi familia mea eram acolo pentru un an, coordonând un studiu referitor la piranha. În sat s-a ţinut o sărbătoare.

Au folosit mâncare conservată, luată de la un comerciant.

Chipul i se crispă, dar vocea îi rămase calmă.

– Jumătate din sat a murit înainte de a putea aduce ajutoare medicale. Soţia şi fiica mea s-au numărat printre morţi.

– Un motiv bun ca să pleci. Chaka luă o altă sorbitură prelungă.

– Cred că noi, toţi, epuizasem aproape tot ce ne putea oferi Pământul. Cred că ne-am spus cu toţii diverse poveşti despre asta, dar au existat şi alte motive. Tu ai fost scos din activitate. Carlos e oaia neagră, exilată din familie, a tuturor timpurilor. Cadmann zâmbi.

– Nu e *ăsta* adevărul? zise, şi păstră tăcerea pentru o clipă. Cum ai ajuns să-l adopţi pe Micul Chaka?

– Nu ştii?

– N-am întrebat niciodată. Într-o bună zi am observat doar că n-a mai plecat, după ce ajunsese în casa ta prin rotaţie.

– Realmente o simplă întâmplare. Am fost pur şi simplu atraşi unul de altul. Ştii... e straniu, dar Micul Chaka s-ar putea să fi fost mult mai potrivit pentru naşterea ectogenică decât oricare dintre ceilalţi.

– De ce?

– Păi, era din stocul din Noua Guinee. O ştiu... am tras cu ochiul. Dar e uriaş, cel puţin în parte, fiindcă părinţii lui au fost foarte bine hrăniţi. Tatăl lui primise o bursă, studia literatura la Harvard. În cadrul unuia dintre programele culturale suplimentare. Mama lui era din Papua - imigrantă din prima generaţie, o alergătoare de calibru naţional. A sprintat către o diplomă în ştiinţe politice. Amândoi descindeau din oameni obişnuiţi cu

creşterea copiilor în grup... spre deosebire de nucleul familial, înţelegi ce vreau să spun?

– Cred că da... făcu meditativ Cadmann.

– Majoritatea copiilor din eprubetă sunt din stocul nord-european. O mie de generaţii de nucleu familial. Care le-a fost refuzat aici, pe Avalon. Iar Micul Chaka, care rezistă cel mai bine la acest gen de singurătate, a primit, în anumite sensuri, cel mai mult sprijin.

– Vrei să spui că e diferit de ceilalţi?

– E posibil. Pare să se fi descurcat foarte bine, nu crezi?

Cadmann se gândi la o întrebare pe care nu o pusese niciodată.

– Care era numele tău înainte de a ţi-l schimba?

– Denzel Washington.

Izbucniră amândoi în râs. Pe urmă se domoliră, în vreme ce primele umbre ale dimineţii brăzdau pământul din afara clădirii.

– Când făceam facultatea, era la modă să-ţi iei un nume african. Cine naiba ştie cine-au fost cu adevărat strămoşii mei? Totul e prea încâlcit. Aşa că am ales un nume zulu şi l-am folosit. Şi eram destul de tânăr ca să aleg numele unui rege războinic.

Cadmann râse, pe deplin satisfăcut.

– Un insular din Noua Guinee şi un exobiolog din Chicago, amândoi purtând numele unei căpetenii războinice a poporului zulu. E copios.

Uşa sălii de mese se deschise şi intrară Aaron şi Chaka. Primul se opri în prag. Cerul era destul de luminos ca să ofere un fundal, şi tânărul părea imens, intimidant de uriaş. Era o iluzie, fără îndoială, dar...

Cadmann se ridică în picioare, stând cu bună ştiinţă cât mai drept. Aaron nu era mai înalt decât el, dar era... mai masiv. Mai plin de viaţă. Cadmann se simţi

bătrân. Acolo se preda o ştafetă, şi era imposibil să te înşeli în privinţa asta, sau să înţelegi greşit implicaţiile.

Jessica intră după Aaron.

– Bună, tată.

– Îţi mulţumim că ne-ai adus cafea, spuse Aaron. A mai rămas în cafetieră?

– Sigur că da, răspunse Cadmann. Care-i programul zilei de azi?

– Ne-am gândit să vă arătăm împrejurimile. În aval, la bifurcaţia fluviului, e un lac de grendel, la vreo treizeci de kilometri sud de aici. Se pare că grendelii cooperează la întreţinerea barajelor. Aşa cum fac castorii pe Pământ.

– Mi-ar plăcea cu siguranţă să văd aşa ceva, zise Marele Chaka. Vreau să vă prezint raportul meu despre grendelii de zăpadă...

– Da, ce-ai aflat? Am plătit scump ţeasta aia.

– Cred că descoperirile mele sunt semnificative. E posibil chiar să fi meritat preţul. Dar aş vrea să văd barajul castorilor înainte de a trage concluziile finale. A luat cineva mostre de apă din lacul lor?

– Nu, ar putea fi periculos, interveni Micul Chaka. E important?

– Este.

– Ei, am putem încerca, zise Micul Chaka. Dar mai întâi trebuie să-i vezi. La ora prânzului sunt mai activi ca oricând. Mergem să aruncăm o privire şi ne poţi face prezentarea la cină.

– Perfect.

– Sylvia s-a plâns azi-noapte de lipsa mişcării, spuse Cadmann. E posibil să nu vrea să-şi petreacă ziua într-un Ţânţar, uitându-se la grendeli.

– E în ordine, interveni Aaron. Sunt o mulţime de lucruri de văzut în împrejurimi. Dar barajul e în ţinutul

grendelilor, regulile cer să luăm doi Ţânţari. Jess, ce-ar fi să mergeţi tu şi Justin, ca întărire pentru cei doi Chaka? Cadmann, dacă Sylvia nu vrea să vină la barajul grendelilor, putem face după-amiază o excursie până la lac.

– Lac? întrebă Cadmann. Cât de departe e lacul ăsta?

– La vreo zece kilometri. Nu vă faceţi griji, nu e un lac de grendel.

– Aşa am crezut şi despre jumătate dintre lacurile de pe insula Camelot, zise Marele Chaka. Dar a existat întotdeauna un grendel. Întotdeauna.

– Nu şi acolo, totuşi. Garantat. Nici un grendel, nici un sonom şi o grămadă de alte forme de viaţă sălbatică în jurul lacului. Râmători. Şi nişte demoni păianjen, spuse Micul Chaka, zâmbind. Ţi-am prins câţiva vii, dar i-ai ucis.

– Că au murit e sigur. Din sistemul ecologic artificial pe care l-am pregătit pentru ei lipsea ceva. Poate nu le-am dat destulă carne, sau nu de soiul potrivit. Va trebui să instalăm camere care să-i ţină sub observaţie în sălbăticie.

– Sigur. Zilele astea.

– Nu pari prea interesat. Micul Chaka ridică din umeri.

– Tată, sunt atât de multe lucruri de învăţat aici, iar ăştia nu sunt decât o ediţie mai mare a speciei Joe-frânghie-de-rufe, pe care o avem în oaza Eden. Pe ăia i-am studiat ani întregi.

– Cei din Eden sunt totuşi interesanţi, interveni Jessica. Ritualurile lor de împerechere sunt oarecum bizare - mă întreb dacă ăştia fac aceleaşi lucruri.

– Joe carnivori? întrebă Cadmann. Cred că n-am urmărit povestea asta.

– Ei, sunt înrudiţi cu Joe, făcu Marele Chaka. Există câteva diferenţe esenţiale, dar, da, sunt Joe.

Jessica dădu din cap.

– Cei din Eden îşi folosesc plasele ca să prindă echivalentele locale ale albinelor şi ale insectelor. Şi păsăruici. I-am văzut prinzând păsăruici.

– Însă ăştia sunt mai mari şi caută prăzi mai serioase, spuse Aaron. Muşcătura lor e otrăvitoare.

– Nu tocmai, zise Marele Chaka. S-a dovedit că e vorba de o bacterie simbiot care trăieşte în gurile lor.

– Mă întreb dacă sunt înrudiţi cu urşii, adăugă Micul Chaka.

– Urşi? Fiule, nu mi-ai povestit despre urşi.

– N-am văzut niciodată unul, tată. Nu de aproape. Cassandra a filmat un grup de cameli lovind cu copitele o creatură cam de un metru şi jumătate lungime, dar asta se petrecea în pădure şi n-am văzut sfârşitul luptei. Cred că au ucis-o.

– Era cam de dimensiunile unui urs negru de pe Pământ, aşa că am numit-o urs, completă Jessica. Dar probabil sunt raritäţi. N-am întâlnit niciodată unul.

– Micuţii Joe erbivori, medită Marele Chaka. Pe Camelot şi pe continent. Pe urmă, în Eden, sunt Joe-sfoară-de-rufe, mai mari, care întind frânghii lipicioase şi prind albine şi păsăruici, cu care se hrănesc. Aici sunt Joe mai mari, diavolii păianjen, care pot mânca un râmător mic. Şi acum există şi un urs? Şi e înrudit cu Joe?

Micul Chaka ridică din umeri.

– Ne lipsesc informaţiile. Uite, avem la dispoziţie două ore până când mergem să ne uităm la castori. Haideţi să v-arătăm împrejurimile după micul dejun.

Bătrâna grendel se apropiase de fericire atât cât era cu putinţă. Poate era mulţumire. Găsise apa pe care o căuta, un iaz alimentat de torentele care se scurgeau

din munţi. Apă rece. Apă venind din pământ. Se afundă şi înotă contra curentului, printr-un tunel a cărui lăţime era exact pe măsura grosimii ei.

Şerpuind prin pasaje subterane, prin locuri în care nu mai fusese de când era înotător, era nevoită să-şi conserve energia. Acolo lipsea lumina, iar căldura era puţină.

Deasupra era primejdia, şi sporea din zi în zi. Simţea mirosul schimbărilor şi, dacă nu le răspundea, era pierdută. Trăise destul de mult ca să dobândească un vag simţ abstract al propriei mortalităţi. În străfundul minţii ei, înţelegea cum ar fi putut împiedica asta.

Numai dacă ar fi reuşit să facă legătura.

Înotă până rămase fără nici un strop de aer în plămâni. Şi continuă, în agonie. Durerea din plămâni i se domoli, preschimbându-se în altceva, într-o senzaţie familiară, percepută de obicei ca furie şi spaimă.

Viteza mai avea şi o altă întrebuinţare, una la care ciudăţeniile nici măcar nu visaseră. Era un oxigenator, trupul ei putea folosi *viteza* în lipsa aerului. Îi îngăduia să stea sub apă mult mai mult decât ar fi crezut ciudăţeniile că era posibil.

Plutea. Nu era lumină, dar simţea mirosurile curenţilor, simţea apa scurgându-se pe deasupra ei şi înainta prin caverne, îndreptându-se spre destinaţie. Piatra o presa când şi când cu putere, dar bătrâna grendel era slabă şi îşi putea contracta trupul, devenind un proiectil compact.

Focul ardea în interiorul ei, o vâlvătaie lentă a epuizării depline. Era deja în apă de peste douăzeci de minute, târându-se şi înotând întruna, urcând fără încetare. Ştia că era posibil să se târască spre propria moarte, dar se simţea îmboldită să afle mai mult. Pericolul în care se punea putea schimba totul. Ciu-

dăţeniile erau intruşi într-o lume neschimbată de la începutul timpului. Trebuia să afle cât mai multe despre ele. Cândva le crezuse o pradă. Poate că mai erau, dar erau, deopotrivă, şi mai mult decât atât.

Spaima începea să i se domolească... şi, când avea să dispară cu totul, avea să fie moartă. Înţelese că se apropia de capătul puterilor, că îi mai rămăseseră doar câteva secunde... şi atunci...

Lumină deasupra. Prinse să se mişte mai repede, agăţându-se de ultimele rămăşiţe firave ale spaimei. Se avântă către lumină, în sus, către ovalul unduitor, prin apă, afară, prin aer, cu plămânii uriaşi preschimbaţi în foaie, sorbind cu sete şi umflându-se. Viaţa îi aparţinea iarăşi şi era posibil s-o fi înşelat încă o dată pe mama cea mare, moartea.

Timpul dădea năvală asupra ei, dar ea nu putea face altceva decât să respire. Nu-i mai rămăsese nici un strop de *viteză.* În clipa aceea nu s-ar fi putut lupta nici măcar cu un râmător.

La puţin timp după răsăritul soarelui, ieşiră din Shangri-La, mergând către nord-vest.

Când se apropiară de fâşia îngustă de pădure, un copac-puf se cutremură violent. Justin se uită să vadă care fusese cauza, dar nu descoperi nimic.

Shangri-La era construită într-o zonă plată. În partea de est, terenul cobora către fluviu şi către ţinutul grendelilor. În nord şi în vest erau munţii. La poalele lor se întindea o fâşie îngustă de pădure. Copacii creşteau ca nişte globuri de puf de diverse mărimi, cu ramurile de forma unor cochilii de scoici şi frunze cu vinişoare portocalii, goale în interior. Erau distanţaţi, lăsând loc suficient pentru ca o vietate de dimensiunile unui om să se strecoare printre ei.

– Fiecare copac e un mic sistem ecologic, spuse Micul Chaka. Fiecare diferă puţin de ceilalţi. E de preferat să ai armură, dar poţi sonda mai întâi cu un băţ, ca să fii sigur că nu eşti muşcat. Există un Joe mic şi rău căruia îi place să stea la pândă acolo, iar unde el nu ajunge - aici tată...

Se aplecă asupra unui dintre copacii mai mici şi îi despărţi crengile cu mâinile. Ţinând gaura deschisă cu umerii, strecură în interior un băţ şi o lanternă, blocând deschiderea cu trupul.

– Nimic, zise.

Katya deschisese un copac mai mare. Era gata să se dea deoparte, dar...

– Nimic mare. Simt că e o creatură cu miros mai puternic decât un Joe. Le-am speriat şi le-am pus pe fugă.

Mica lor plimbare se transformase într-o scenă de masă. Aaron, Carlos, Marele Chaka, Micul Chaka, Jessica, Sylvia, Katya... Ca răspuns la grimasa tatălui său vitreg, Justin zâmbi neajutorat. Orice fiinţă vie ar fi fugit la auzul paşilor lor.

Micul Chaka inspecta un alt copac-puf.

– Voiam să vă spun, continuă el, să nu vă strecuraţi printre doi copaci dacă nu v-aţi uitat în interior. E bine s-o facem oricum. E o simbioză. Fiind distanţaţi astfel, copacii pot sili animalele mai mari să ajungă în raza de acţiune a creaturilor care trăiesc în interior. Am găsit un Joe carnivor şi două soiuri de păsăruici care cuibăresc, ambele agresive... Hei!

Băţul lui se strecură şi sondă ca o sabie interiorul întunecos al copacului-puf. Se retrase şi un crab mare, părând o farfurie zburătoare, ieşi în urma lui bâzâind; apoi încă unul; trei, patru. Le lovea uşurel, dezechilibrându-le când se apropiau, şi păsăruicile

erau furioase. Toate îşi schimbară brusc direcţia şi se îndepărtară în josul pantei.

Marele Chaka se sprijinea de un copac-puf, râzând. Era clar că nu avea putere pentru nimic altceva. Sylvia şi Katya pufneau cu mâna la gură, apoi Cadmann începu brusc să râdă în hohote şi, ce naiba. Ceilalţi se aşezară să facă o pauză.

Mai sus de liziera pădurii de copaci-puf erau stânci şi tufişuri pitice, ca nişte mărăcini. Urcuşul era greu. Cadmann i-ar fi încetinit pe ceilalţi dacă nu i-ar fi încetinit şi mai mult Marele Chaka. Descoperea tot felul de lucruri: flori de câmp, un cuib abandonat de păsăruică, urmele vechi, abia vizibile, ale unei creaturi de dimensiunile unui urs. De când ieşiseră dintre copacii-puf, înaintau cu mai puţin de doi kilometri pe oră.

– Au! făcu Aaron, de la treizeci de metri distanţă.

– Ce s-a-ntâmplat?

– M-a muşcat ceva, zise, şi sări în picioare, plesnindu-se peste piept. Trei creaturi afurisite, adăugă. N-a fost înţepătură, a fost *muşcătură.*

Pe pământ zăcea, zdrobit, ceva care semăna cu un crab minuscul sau cu o muscă mare. O a doua se îndepărta târându-se încet.

Carlos săltă creatura strivită cu capătul unei nuiele de vreo treizeci de centimetri. Măruntaiele îi ieşiseră în afară într-o măsură suficient de mare ca să adere cu uşurinţă la nuia. Era de mărimea degetului mare, cu o pereche de mandibule care păreau foarte ascuţite. Carapacea i se desfăcu brusc şi aripile mototolite prinseră să se agite în aer cu o iuţeală care le făcea neclare.

– Pfui! exclamă el.

Aripile mici băteau cu atâta violenţă încât se cutremura întreaga nuia. Tresăltă şi tremură, apoi se linişti.

Cadmann privi creatura cu mai multă atenţie.

– La naiba, făcu el, dar ştiu că asta s-a mişcat repede.

– Şi energic, spuse doctorul Mubutu. Seamănă foarte bine cu *viteza,* nu-i aşa?

Ceilalţi se strânseră în jurul lor.

– Unde-ai dat peste asta? întrebă Cadmann. Unde stăteai?

Se uitară pe peticul de pământ de lângă picioarele lui Aaron, dar nu mai găsiră nici una dintre micile creaturi.

– Aici, strigă Carlos, de la vreo doi metri distanţă.

Scormoni sub un tufiş punctat de flori de un violet-deschis, oarecum cărnoase, care îl duceau cu gândul la orhidee. Mai multe creaturi asemănătoare cu insectele planau în jurul florilor, ca nişte păsări colibri.

– Nectar? întrebă Katya.

– Nu. Ceva pute.

Dădură florile deoparte şi descoperiră leşul pe jumătate descompus al unui animal cât o marmotă. Mişuna de crabi minusculi.

– Iisuse, mormăi Cadmann. Astea sunt înlocuitoarele locale ale muştelor?

– Muşcă precum o căţea, zise Aaron. Sylvia îşi luă trusa de prim ajutor.

– Dă-mi voie s-arunc o privire.

– Nu e decât...

– Dă-mi voie să mă uit, insistă ea.

– Da, doamnă, încuviinţă el, şi îşi descheie cămaşa. Sylvia curăţă rănile cu un tampon, apoi turnă peroxid. Lichidul spumegă de parcă l-ar fi mistuit de viu.

– Gata. Par curăţate destul de bine, dar... Doctore Mubutu, pot împrumuta unitatea ta portabilă?

Micul Chaka căra bagajele amândurora. Îşi dădu rucsacul jos şi îi desfăcu fermoarul, apoi scoase o şmecherie metalică, un soi de cutie, mare cât mâinile lui laolaltă. Un analizor portabil. Sylvia luă nuiaua de la Cadmann, desprinse gândacul mort de capătul ei şi îl lăsă să cadă în cutie. Apăsă un buton lunguieţ din lateral şi aparatul începu să zumzăie. Gândacul avea să fie incinerat imediat, cât ai clipi, rezultatele fiind trimise în tabăra principală, apoi la Cassandra, prin satelit. Cu puţin noroc, aceasta urma să raporteze apoi că nu existau substanţe toxice...

Bum.

Unitatea miniaturală îi zvâcni în mâini. Îmbinările îi pocniră.

Tresăriră cu toţii. Pe urmă Marele Chaka se aplecă şi trase aerul pe nări. Din analizorul distrus se înălţa un fum negru.

– Doamne Sfinte, făcu Sylvia, cu voce tremurătoare. Ce-a fost *asta?*

Componentele sfărâmate ale aparatului abia se mai ţineau laolaltă.

– Farsorii? zise Carlos.

Pentru o clipă, încordarea din poiană deveni atât de puternică încât părea gata să plesnească.

– Farsori? întrebă Sylvia, încă tremurând. Ce idiot ţi-ar sabota analizorul?

– Calm, făcu el. Îmi pare rău. Am crezut că era evident. Văd că doctorul Mubutu înţelege.

Marele Chaka dădu din cap. Se întoarse spre Cadmann.

– Spune-mi... dacă ai pune o bucăţică... de dimensiunea unei unghii... O bucăţică de *viteză* într-un analizor, ce-ar face?

– *Bang?*

– Trebuie să găsim încă o creatură din asta. Nu le deranjaţi pe cele de pe leş. Nu cred că vrem să le enervăm.

Puseseră gândacul strivit pe capătul unui băţ. Justin şi Katya făcuseră un foc mic şi intens din beţe şi bucăţi de muşchi. Chaka Mubutu ţinu gândacul deasupra flăcărilor. Picioarele i se curbară, carapacea i se desprinse şi...

Bum.

Sunetul ascuţit era tot atât de sonor ca al unei pocnitori, şi explozia cam tot atât de puternică. Capătul băţului se făcu fărâme şi ei se retraseră cu o jumătate de metru dintr-o săritură.

– Să fiu al naibii, zise Cadmann. Doctorul Mubutu li se adresă cu gravitate:

– Scuzaţi-mă, doamnelor şi domnilor, dar cred că putem declara, oficial şi pentru a fi consemnat, că am descoperit a doua formă de viaţă de pe această planetă care foloseşte *viteza.*

– Ce înseamnă asta de fapt? întrebă Sylvia.

– Trebuie să mă gândesc înainte de a răspunde. Marele Chaka părea să fi căzut pe gânduri.

– Sunt multe lucruri despre care trebuie să discutăm deseară, când o să-mi prezint raportul, adăugă el. Însă acum vreau să văd castorii.

Carlos se uită gânditor către est.

– Eu cred c-o să urmăresc albinele astea, spuse. Castorii mi-i poate arăta Katya altă dată.

32.

CASTORII

Albinele nu pot realiza nimic dacă nu lucrează împreună, aşa cum se întâmplă şi în cazul oamenilor.
Elbert Hubbarb

– Aşa, zise Carlos, urcând fără pauză.

Dios mio - se bucura că se dusese cu regularitate la şedinţele de fitness, împreună cu Cadmann. Se simţea de parcă muşchii ar fi fost gata să-i explodeze, desprinzându-se de oase. Tortură!

– Cum merg lucrurile cu tânărul Weyland? Katya râse şi îndepărtă o creangă de tatăl ei. Se opri, în căutarea unei urme. Ridică mâna.

– Stai, şopti. Ascultă.

Vâjâitul vântului printre copaci şi sunetul îndepărtat scos de un animal. Şi încă ceva.

Zgomotul unor insecte. Un zumzet uşor.

– Priveşte.

În faţa lor zăcea un alt animal mort, curăţat de carne până la os. Doi dintre bizarii crabi-albine inspectau oasele.

– Cassandra, şopti ea în guler, avem contact vizual cu albinele. Un leş mic. Şase sau şapte albine.

– Am luat notă.

– Katya îşi şterse fruntea cu basmaua, apoi se sprijini de un copac.

– Bun. Presupun că întrebai despre viaţa mea amoroasă.

– Eram curios, spuse răspicat Carlos. Îmi băgăm nasul.

– Da. Ei, cred că ne înţelegem bine. Aici am avut parte de câteva momente de sinceritate. Îmi place ce se petrece, răspunse, apoi îi zâmbi tatălui ei cu şiretenie. De ce? De ce îţi faci atâtea griji pentru mine? Tu te-ai descurcat foarte bine în toţi anii ăştia şi n-ai avut niciodată o relaţie adevărată.

– Nici una permanentă, dar câteva au fost foarte intense.

– Nici una permanentă. Dar Bobbie? El ridică din umeri.

– Cred că n-am mai ajuns niciodată atât de aproape. O psihanaliză ar putea conduce la concluzia că nu mă consider corespunzător.

– Şi de ce crezi că ar trebui să am eu o asemenea relaţie? Asta nu e un soi de discriminare sexuală?

– Tu corespunzi.

– Păi, ăă, făcu ea, şi roşi.

Privise albinele apropiindu-se şi îndepărtându-se de leş. Acum arătă cu degetul.

– Cuibul trebuie să fie acolo, după culmea aia. Aruncăm o privire?

Cadmann se simţi cel mai bine după ce începu să transpire. Era ca şi cum i-ar fi ieşit rugina din muşchi.

Se urcaseră deasupra pădurii, destul de sus ca să poată privi dincolo de copaci, în jos, spre Shangri-La, văzând şi simţind pulsul vieţii din colonie. Îi amintea de vremurile de demult, când se uitase tot aşa către Avalon. În zilele de început ale oraşului. El era un bărbat mai tânăr. Cu mai puţine dubii şi dureri, îl

însoţeau prietenii lui cei mai buni, Ernst Cohen şi Sylvia Faulkner.

Pe atunci ea era gravidă cu Justin. Se străduia să ţină pasul. Fără să-şi recunoască slăbiciunea şi...

Diferenţele cât se poate de reale dintre bărbaţi şi femei.

El şi Ernst. Cât de mult îl iubise pe Ernst. Şi cât din iubirea aceasta fusese cea pe care o simţi pentru un animal credincios? Unul care nu pune niciodată nimic sub semnul întrebării, nu se revoltă niciodată, te urmează fără comentarii? Doctorul Ernst, cu gheaţă în cap. Doctorul Ernst, cândva cea mai sclipitoare minte a unui om în viaţă, redus la inteligenţa unui copil de doisprezece ani. Dacă mai rămăsese măcar atât.

În ce proporţie se măsoară omenescul din noi în termenii relaţiilor noastre? Oricine se simte mai... uman în prezenţa unui animal credincios. Sau a unui sclav?

Doamne. Detesta gândurile astea. Iar acolo se afla Aaron, semănând atât de mult cu ceea ce fusese cândva Ernst. Puternic. Şi înalt. Şi sclipitor de inteligent. Dar tânărul îşi stăpânea mintea. *Întreaga* sa minte.

Ceea ce îi lipsea, ceea ce nu avusese niciodată cu adevărat, era o familie.

Dacă în capul acela tânăr erau probleme, ei bine, pentru numele lui Dumnezeu! Puştiul nu avea decât nouăsprezece ani! Ce-ar fi făcut dacă s-ar fi aflat pe Pământ? Ar fi fost în al doilea an de facultate? Sau poate ar fi terminat-o? Sau şi-ar fi luat liber un an sau doi, să cutreiere prin Europa cu rucsacul în spate. Sau şi-ar fi petrecut un an pe unul dintre sateliţii energetici, cu o bursă pentru studiul ingineriei?

Poate ar fi câştigat lozul cel mare. Colonia lunară. Sau ar fi urmat chiar drumul ales de Cadmann însuşi, ar fi devenit ofiţer în forţele armate. La nouăsprezece ani, el era la West Point, pregătindu-se pentru prima lui funcţie de comandă.

Dar nici una dintre opţiunile existente pe Pământ nu l-ar fi plasat pe Aaron într-o situaţie de genul celei în care se afla pe Avalon. Acolo, la mii de milioane de kilometri distanţă de leagănul speciei umane, lua decizii care ar fi putut influenţa întregul viitor al omenirii. Prea mult stres. Prea multă izolare. Prea puţin sprijin.

Iar sarcina lui era să-i întindă mâna lui Aaron. Poate nu era prea târziu să devină prieteni. Trebuia să încerce.

Chiar după ora locală a prânzului, Justin şi Jessica zburau la numai treizeci de metri deasupra apei, urmându-i cursul spre sud, către bifurcaţie. Era un fluviu bătrân, cu multe meandre şi coturi, dar pe porţiunea aceea curgea drept, coborând cu patru sute de metri pe o distanţă de numai douăzeci de kilometri. Tau Ceti dogorea, strălucitor, prin stratul subţire de nori înalţi, şi Justin privea umbra Ţânţarului I în timp ce era depăşit de autogirul Micului Chaka. Rezistă impulsului de a transforma excursia într-o întrecere: Marele Chaka era pasager în Ţânţarul IV şi detesta *viteza.*

Staţia radio pârâi.

– Cât de aproape aţi ajuns până acum? întrebă Marele Chaka.

– Am făcut observaţii din aer, de mai multe ori, răspunse Jessica. N-am avut niciodată timp să organizăm o excursie pe jos. Ăsta e ţinutul grendelilor şi

încercăm să-l ocolim, pentru că nu ştim să tratăm cu un grendel decât scoţându-l din ascunziş şi omorându-l!

– Iar asta tinde să distrugă sistemul ecologic, adăugă Justin. Lui Aaron nu-i place.

– Nici nu trebuie să-i placă, zise Chaka.

– Da. Oricum, e o adevărată surpriză avaloniană. Se pare că avem parte de câte una în fiecare săptămână.

Se apropiau de confluenţa celor două ape, care se uneau spre a deveni un singur fluviu lat ce curgea spre sud, trecând pe lângă Trecătoarea Lemn Uscat şi coborând către mare. Virară, urmărind braţul nord-vestic şi, imediat după bifurcaţie, Micul Chaka încetini şi lăsă Ţânţarul să planeze. Erau deasupra unui ochi larg de apă albastră, de formă aproximativ ovală. În capătul opus, din aval, dealurile de pe ambele maluri se uneau, formând un defileu. Acolo, în apă, se găseau un şir de bolovani, în spatele cărora se afla un baraj alcătuit dintr-o încâlceală de trunchiuri şi de crengi. În lac înotau siluete masive, puternice şi întunecate.

Justin îşi ţinu respiraţia. Era ceva pe care nici măcar nu-l înregistraseră ca transmisie video pentru Cassandra. Micul Chaka voia să fie o surpriză pentru tatăl lui. Urmă o pauză îndelungată. Ţânţarul IV plana la numai vreo douăzeci de metri deasupra undelor. Suprafaţa apei clipoci în valuri. O siluetă masivă, puternică, se uită în sus, aruncându-le o privire fioroasă. Trupul ei aplatizat în mod bizar îi aducea aminte lui Justin de un ankylosaur acvatic. Lat, coadă puternică şi cap triunghiular. Se întrebă dacă avea picioare sau înotătoare. Un singur lucru era cert: în ciuda deosebirilor exterioare, se uitau la o varietate de grendel.

– Seamănă cu un baraj construit de castori, spuse într-un târziu Marele Chaka, minunându-se. E superb.

Jessica şi Justin schimbară un zâmbet.

– De fapt, ai *văzut* vreodată unul, doctore Mubutu? întrebă ea.

– Poţi să faci pariu. În Kalamazoo, Michigan, unde am copilărit.

– Şi acolo... Începu Micul Chaka. Ai văzut?

– Eu văd cu siguranţă, fiule.

În vocea lui era o încântare profundă, de parcă ar fi ascultat o nouă compoziţie muzicală, sau ar fi savurat o masă gustoasă.

– Doi grendeli împing buşteanul ăla la locul lui, iar al treilea ne urmăreşte în timp ce îi privim. Du-ne mai aproape de canalul ăla deversor, te rog. Cel din dreapta noastră.

– Sigur...

– Aşa cum mi-am închipuit. Observaţi crengile plasate în canal. Filtrează apa, dar... acum uitaţi-vă la cealaltă zonă de deversare. Construcţia e diferită.

Justin îndreptă Ţânţarul spre capătul din aval al lacului şi plană deasupra barajului.

– N-am remarcat niciodată asta, zise. Dar, uitaţi-vă, acolo filtrează apa, iar aici sunt o serie de bazine. Îmi aduce aminte de... Cassandra, de ce-mi aduce aminte?

– Caut...

– Scările somonilor, răspunse Marele Chaka.

– Scările peştilor, spuse Cassandra, aproape în acelaşi timp. Construcţii care le permit peştilor să înoate în susul barajelor. Folosite într-o foarte mare măsură pe Pământ, pe continentul nord-american.

– Cassandra, măreşte imaginea acestor animale, ceru Micul Chaka.

Jessica se interconectă cu el, astfel încât să primească aceleaşi imagini. În mijlocul parbrizului se deschise o fereastră holografică.

– Superb, repetă Marele Chaka. Exact aşa cum mi-am închipuit.

Nu exista nici un dubiu. În apă erau cel puţin şase siluete. O scală care apărea lângă marginea de jos a ecranului arăta că aveau în jur de doi metri lungime. Două cărau bucăţi dintr-o ramură de copac. Alte două puneau nămol în crăpăturile barajului. Lucrarea unui grendel nu se termină niciodată.

– Cooperare socială, murmură Marele Chaka. Pe vremuri n-am fi crezut una ca asta, dar eu ştiam că era posibil să existe aşa ceva. Acum du-ne în amonte şi coboară cam la un kilometru mai sus de baraj.

Cei doi ţânţari virară către nord.

– Cassandra, rosti Justin, scanare de siguranţă, te rog.

– Nu văd nimic în zona voastră. Grendelii din lac sunt preocupaţi de barajul lor.

– E singurul baraj? se interesă Marele Chaka.

– Negativ, răspunse Cassandra. Înainte de inundaţiile recente, erau şapte de aici până la vărsarea în mare, şi pot identifica alte patru în amonte. În aval, cel mai apropiat se află la cincizeci şi şapte de kilometri spre sud-vest.

– Mulţumesc.

– Să asolizăm? întrebă Justin.

– Nu văd nici un pericol evident, răspunse computerul. Nu pot răspunde la întrebare, în forma în care a fost pusă.

– O anulez. Bun, locul pare sigur. Haidem. Coborâră pe un dâmb de stâncă, la cincizeci de metri distanţă de mal. Jessica ieşi prima, cu arma antigrendeli în poziţie

de tragere. Marele Chaka îşi pusese deja rucsacul. Se îndreptară spre fluviu.

– Am nevoie de mostre de apă.

– Eşti sigur? făcu fiul său, îngrijorat.

– Absolut. Doar nu-ţi imaginezi că aceste creaturi s-ar osteni să construiască un asemenea baraj dacă ar fi în stare să vâneze, nu-i aşa?

– Nu ştiu. Dacă pot coopera între ele, de ce n-ar coopera şi cu vânătorii? întrebă Justin. Oh, bine.

Sări de pe scaunul pilotului şi îşi verifică puşca.

– Cassandra. Ce capacitate de observare ai?

– Satelitul Patru va asigura acoperirea pentru douăsprezece minute, cu rezoluţie de un metru, răspunse computerul. În apă sunt grendeli, la şase sute de metri în aval. Nu detectez nici un animal mare de uscat în apropierea voastră.

– Continuă observarea.

Fluviul părea paşnic. Zăpada încununa culmile muntoase aflate probabil la cincisprezece kilometri spre nord-vest, care se conturau cu o claritate uimitoare. În nord-est era vizibil un alt lanţ muntos, dincolo de care se întindea Stepa Scribului, pe o mie de kilometri către nord şi est.

– Haideţi, strigă Marele Chaka.

Micul Chaka căra un scaner portabil şi de umărul drept îi atârna o puşcă. Justin îi prinse privirea.

– Ăsta e ţelul *vieţii* lui, nu-i aşa?

Scrută fluviul. Capul i se roti încet, de la stânga la dreapta. Ştia, fără să se uite, că Jessica făcea exact acelaşi lucru.

Mâlul din albie era gălbui, ars de soare, cu crăpături prin care curgeau firicele de apă. Copacii încovoiaţi şi răsuciţi de pe maluri sugerau perioade alternative de inundaţii şi de secetă.

– Ce cauţi? întrebă Micul Chaka.

– Mostre, ca de obicei, răspunse tatăl său adoptiv, însă ceva din vocea lui adăuga: *încă nu sunt pregătit să vorbesc despre asta.*

– Are vreo legătură cu autopsia grendelului? se interesă Jessica. Sau cu decesele?

– Tot ce se află pe Avalon are legătură cu grendelii, spuse Marele Chaka, schiţând un zâmbet slab. Poate într-o bună zi n-o să mai fie adevărat. Însă deocamdată...

Ingenunche şi scoase din buzunar un flacon. Puse în el o mică mostră de noroi.

– Aici înota Tonya când a luat parazitul ăla?

– Nu. Sigur că nu, zise Micul Chaka. Nu înotăm aici. Aici sunt grendeli!

– Ah. Bun, asta ar trebui să ajungă, făcu tatăl lui, Tânărul îşi privi scanerul.

– Chiar nu vreau să stăm aici mai mult decât e necesar.

Marele Chaka dădu din cap, încuviinţând cu regret. Se uită către sud. La şase sute de metri distanţă, grendelii acţionau în cadrul unui contract social. Îşi dorea să observe fenomenul, să îl studieze pe îndelete.

– Poate mâine, tată, spuse încet fiul lui. Să plecăm de-aici.

Bătrânul dădu din cap.

– Da, trebuie să mă pregătesc pentru prezentarea de deseară.

– Ai nevoie de noi? întrebă Justin.

– Vă mulţumesc, dar ajutorul fiului meu o să-mi fie mai mult decât suficient.

Justin şi Jessica îi urmară pe cei doi Chaka pe drumul de întoarcere către Shangri-La şi îi priviră asolizând în siguranţă. Razele lui Tau Ceti cădeau asupra lor prin

parbriz. Aerul care dădea năvală prin orificiile de ventilaţie părea să fi trecut mai întâi printr-un furnal. Jessica îşi şterse fruntea cu mâneca.

– A fost politicos, nu? zise ea. Ajutorul fiului meu o să-mi fie mai mult decât suficient... adăugă, şi chicoti.

– Am observat, răspunse Justin. Imaginează-ţi, îi e jenă să spună că vrea să stea mai mult timp singur cu fiul lui. Prin urmare, ce facem acum?

– Am putea merge să-i căutăm pe Carlos şi pe Katya, sugeră Jessica, cu o maliţiozitate amicală.

– Tata şi Sylvia. Aaron îi duce sus, la lac. Viră, înclinând Ţânţarul într-o parte, şi o luă către nord-vest.

– Mă coc, făcu Jessica.

Destupă un termos şi bău apă cu lăcomie, apoi i-l întinse lui. Sorbi cu recunoştinţă. Până şi apa era caldă.

– E destul de încinsă, spuse.

Ea dădu din cap, privind terenul de sub ei. Era presărat cu stânci şi cu copaci şi urca în pantă spre peisajul muntos din vest.

– Ştii ce putem face? întrebă, iar vocea i se însufleţi brusc.

– Ce?

– Hai să mergem la bulboană, să intrăm în apă.

– Dacă o găsim, zise, şi se gândi o clipă. Cassandra, ţi s-a cerut să etichetezi vreun loc de lângă Shangri-La drept bulboană?

– Da. O luncă din pădure, aflată la unsprezece kilometri nord-est faţă de poziţia voastră actuală, a fost denumită „Bulboana Veche".

Pe harta de pe afişajul Ţânţarului apăru un cerc roşu.

– Asta e. Scanează zona...

– Executat. Nu s-a detectat nici un pericol. Locul e considerat sigur în privinţa grendelilor. Reamintiţi-vă să-l scanaţi înainte de asolizare.

– Da, da, făcu Justin.

Lunca era un oval de o sută de metri pe şaizeci. Prin ea curgea un pârâu leneş, adânc cât să treacă peste pantofi, şi chiar în mijloc se afla un iaz rotund, de vreo zece metri în diametru.

Zburară în jurul luncii.

– Aici nu e nimic, zise Justin. Cassandra, eşti de acord?

– Afirmativ.

Coborî Ţânţarul în iarba deasă, la vreo douăzeci de metri de iaz, unica rămăşiţă a lacului din care se formase lunca. Iarba ajungea până la genunchi şi nu era foarte deasă.

– Întrecere!

– Ultimul e o râgâială împuţită de scrib! Justin ajunse lângă bulboană cu numai doi paşi înaintea ei, dar inerţia îl azvârli cu burta în apă.

Se uită în jos, la mâlul care îi picura de pe cămaşă.

– Hait, spuse.

Jessica abia se putea stăpâni şi în cele din urmă se lăsă să cadă pe mal şi râse zgomotos, ţinându-se cu mâinile de burtă.

– Ar trebui... să te vezi, icni ea, roşie la faţă.

– Ha, ha, făcu el.

Începu să-şi scoată hainele. Îşi stoarse cămaşa şi o aruncă pe pământ uscat. Urmată de pantalonii lui scurţi.

– E excelent, strigă. Vino şi tu.

Ea şovăi o clipă, apoi îşi spuse în gând *ce-naiba,* se dezbrăcă şi se afundă în apă.

Justin îşi azvârli un pantof, apoi pe celălalt, apoi lenjeria de corp, strânsă ghem. Un ansamblu frumos.

Jessica înota cu mişcări puternice. Lăţimea bulboanei era de numai zece metri şi cea mai mare adâncime nu

depăşea doi. Apa avea o limpezime de cristal, până la fundul stâncos. Fără surprize urâte pândind în întuneric.

Justin observă, cu un strop stânjenitor de auto-conştientizare, că mişcările ei erau, de fapt, mai masculine decât ale lui. El avea tendinţa să fie mai fluid, aproape elegant. Aaron avea ambele calităţi şi ăsta era unul dintre lucrurile care îi îngăduiau să învârtă totul pe degete...

Fir-ar să fie, refuza să lase lucrurile să se complice. În momentul acela, viaţa era frumoasă. Cerul era foarte albastru şi norii foarte albi. Copacii răsuciţi încadrau bulboana de minune.

– Întrecere, spuse ea. Zece ture.

El oftă, dar strânse din dinţi. Foarte bine. Era mai iute decât ea pe uscat, însă în cazul înotului nimic nu era sigur.

Îşi adună puterile, îşi goli mintea şi începu să taie apa. Captivaţi de efort şi de luptă, amândoi dăduseră uitării orice altceva, şi ziua era superbă. Jessica alunecă pe lângă el prin apă şi îi azvârli un val în faţă. O împroşcă la rândul lui, întrecerea fiind uitată.

În clipa acea se simţeau amândoi pe deplin mulţumiţi.

Înotară de încă două ori şi, la ultima încercare, el o înfrânse. Ea solicită, gâfâind, încă o cursă, dar el refuză. Era complet secătuit. Respira convulsiv, înghiţind aerul cu lăcomie, şi se trase afară din apă, pe un bolovan, de unde se uită în jos, către ea.

Jessica îşi ridică privirea spre el şi râse, dar în ochii ei se schimbă brusc ceva.

– Justin, spuse. Uită-te ce-ai într-o parte. Lângă coastele lui se cuibărise ceva care părea o masă de sânge maleabil. Era palidă, aproape transparentă, dar

era injectată cu structură din nervuri. Acestea pulsau, înghiţind sânge pe măsură ce le privea.

– Iisuse, gemu el. Alte chestii din alea ca meduzele? Ea ieşi din apă.

– Nu te mai văicări. Măcar nu sunt veninoase. Nu vor decât puţin sânge. Eşti copilăros şi-ţi lipseşte ospitalitatea.

– Ha, ha. De ce nu vii să mă ajuţi să fiu şi mai neprimitor?

– La dispoziţia domniei voastre, spuse ea, şi se urcă pe mal.

Creaturile de soiul lipitorilor erau cu desăvârşire inofensive, transparente şi nu cu mult mai groase decât frunzele. Deveneau vizibile numai după ce se ghiftuiau cu sânge. Se găseau în multe râuri şi lacuri - de fapt, întregul continent era generos aprovizionat cu paraziţi -, dar nici una nu transmitea amoeboizi sau alte bacterii. Nu făceau altceva decât să fure sânge.

Jessica se duse la rucsacul ei, îl deschise şi scoase o solniţă. Presără sare pe lipitoare.

Justin nu simţea nici o durere şi avea timp s-o privească. La naiba, îşi dorea ca mintea lui să-l oprească. I se părea, cumva, că faţa ei se schimbase, sau era ca şi cum până atunci n-ar fi privit-o niciodată cu adevărat.

Ea îşi îndoi genunchii şi îi cuprinse cu braţele.

– Acum aşteptăm un minut.

Mai stătuseră de multe ori atât de aproape unul de altul, încă din copilărie. Nuditatea nu era ceva nou sau neobişnuit pentru ei. Dar în clipa aceea...

În clipa aceea, curba spatelui, conturul zâmbetului, chiar şi apa din părul ei păreau atât de îmbietoare încât...

Înainte de a şti prea bine ce făcea, se aplecă şi o sărută. Prelungi sărutul o clipă. Ea făcu ochii foarte mari şi se trase înapoi, uluită.

Îşi îngustă ochii.

– Pentru ce-a fost *asta?*

– Doar aşa, în treacăt.

– Îhî.

Nu era sigur, dar avea impresia că buzele ei, buzele arse de soare, buzele ei ţuguiate a îmbufnare se arcuiseră într-un zâmbet firav.

Tăcerea dintre ei era tot mai încordată. Pe trupul lui, în locurile de unde căzuseră lipitorile, se conturau mai multe pete ca nişte hărţi roşii. Aplicaseră un antiseptic şi acum se simţea perfect. Dar, cumva, nici unul dintre ei nu-şi adusese aminte să se îmbrace.

– Trebuie să-ţi porţi mai bine de grijă, spuse Jessica.

Îşi plimbă degetul de-a lungul muşchilor din partea de sus a braţului lui, reliefaţi ca o potcoavă, apoi, ca şi cum un gând neaşteptat l-ar fi întrerupt pe cel care îl precedase, se lăsă pe spate şi îşi întoarse privirea în altă parte.

Justin se aplecă şi îi sărută umărul. Apoi îşi frecă uşor obrazul de el. Barba lui de o zi îi împrumuta mişcării ceva din asprimea unui şmirghel.

Pe urmă o sărută din nou, şi se retrase.

Ochii li se întâlniră şi clipa deveni una dintre acelea în care restul lumii se micşorează până când nu mai înseamnă nimic, în care toate celelalte imagini, sunete şi mirosuri ale universului dispar pur şi simplu. În întreaga lume nu mai exista altceva în afară de ochii ei, apoi în afară de buzele ei, de gustul proaspăt şi sărat al gurii ei şi de mâinile ei pe umerii lui, catifelate ca o şoaptă.

Era un vârtej. Inocent şi luminos, dar hipnotic. Sărutul dură, poate, douăzeci de secunde; pe urmă ea se retrase, în ochi cu ceva pe care nu-l mai văzuse până atunci. Poate dorinţă. Şi tristeţe. Se aplecă la rândul ei şi îi întoarse sărutul, uşor, apoi cu mai multă insistenţă.

Înfierbântarea tocmai începea să se facă simţită când ea îşi puse palmele deschise pe pieptul lui şi îl îndepărtă, împingându-l cu hotărâre.

Râse, se ridică în picioare, îşi aruncă părul pe spate şi alergă în pădure.

Era o provocare veche de când lumea, tot atât de veche ca legătura bărbat-femeie ce călăuzea întreaga existenţă umană. Nu era o competiţie. Era *competiţia.* Iar marele premiu era...

Sări de la locul lui şi alergă râzând în pădurea de pe coasta muntelui, plină de viţe încâlcite şi înnodate, şi înţelese că o putea prinde. Din trei motive - primul, era ceva mai iute, cu excepţia alergărilor pe distanţe lungi. Al doilea, ea trebuia să-şi croiască drumul. *El* doar îl urma.

Iar al treilea, şi cel mai important, ea voia să câştige el.

O pierdu din vedere pentru o clipă şi... Iat-o acolo, chiar în faţa lui. Îşi întoarse capul să-l privească, scoase un ţipăt scurt şi... Se izbi de un cuib de demoni păianjen.

33.

DRAGOSTE ŞI SPAIMĂ

De moarte, chiar de moartea însăşi, nu ne temem; dar
Ne temem fiindcă und' şi ce vom fi n-avem habar.
JOHN DRYDEN, *Aureng-Zebe*

Traversaseră culmea şi erau din nou în pădure. Sylvia grăbi pasul şi îl depăşi pe Cadmann, care zăbovea ceva mai mult, studiind copacii şi potecile. Îl privi pe Aaron cu atenţie. Era atât de înalt, atât de bine făcut. Muşchii îi alunecau lin sub pielea bronzată şi în mişcările lui era atâta încredere în sine! Aproape ca un soi de maşină, şi ei îi stătu inima, cu gândul la el. Nu-i fusese niciodată ca o mamă, nu-i oferise niciodată o mângâiere care i-ar fi uşurat viaţa. Şi tânjea să facă ceva... Orice... ca să arunce o punte peste distanţa dintre ei.

– Aşadar... vii des aici sus? îl întrebă, poticnindu-se, surprinsă că era capabilă să pronunţe atâtea cuvinte între două respiraţii greoaie.

Tânărul îşi coborî privirea spre ea zâmbind.

– Încerc să mă urc pe dealuri cât mai des cu putinţă. Îmi dă ocazia să simt că mă sincronizez cu pământul.

– E... cu adevărat ceea ce ţi-ai dorit tot timpul. El dădu din cap. Un mic zâmbet cald. Îi încreţi buzele.

– Nu e ceea ce v-aţi dorit şi voi? Cu toţii?

– Cred că da.

Merse o vreme alături de el, întrebându-se cum să aducă în discuţie o întrebare care îi ardea mintea.

– Aaron... noi doi n-am avut niciodată prea mult timp să stăm de vorbă.

– Am luat totuşi de două ori câte o cină minunată împreună, zise el râzând. Încă mai ţin minte meniul: pâine de porumb, napi verzi, antricot de vită.

Ştia că îl invitase la ea acasă, dar nu-şi amintea nici în raptul capului ce vorbiseră, ce mâncaseră sau ce făcuseră. Mare păcat. Era copilul ei, şi nu putea fi cu desăvârşire sigură nici măcar de o singură interacţiune. O izbi un val de remuşcări atât de puternic încât o zgudui.

– Te-a... sâcâit? Faptul că n-ai avut niciodată părinţi?

– Despre ce vorbeşti? făcu el, râzând iarăşi. Toată colonia a fost familia mea, ai uitat?

Următoarea întrebare rămase nerostită. *Ai vrut vreodată să afli cine au fost părinţii tăi? Dacă se află vreunul dintre ei, sau amândoi, aici, pe Avalon? Te-ai uitat vreodată la chipurile nativilor tereştri, întrebându-te dacă era vreunul dintre noi Acela? Te-ai uitat vreodată la mine punându-ţi întrebarea asta, Aaron? Ai plâns în vreo noapte fiindcă nimeni nu-şi asuma o responsabilitate decisivă în privinţa ta? Fiindcă nimănui nu-i păsa cu adevărat?*

Dar n-avea cum să-l întrebe toate astea. Nu încă. Poate mai târziu. Mai târziu, când ar fi avut ocazia să-l prindă singur. Mai târziu, când ar fi reuşit să se îmbete amândoi puţin. La urma urmelor, asta ar fi putut fi cea mai potrivită alegere. Singura.

În locul acela erau mai multe albine.

Cadmann îşi reglă binoclul şi urmări un roi de insecte avaloniene care devorau cadavrul unui soi de marsupial.

– Ce zici? îl chestionă pe Aaron. Crezi că l-au atacat albinele?

– N-am observat niciodată un asemenea comportament la ele, răspunse el, irascibil. Mănâncă resturile, da, de foarte multe ori. Fac pariu că sărmana creatură a căzut din copac şi şi-a frânt gâtul. Leşul a început să se descompună şi mirosul a atras albinele. Nu cred că ele sunt ucigaşii.

Albinele soseau într-un şir neîntrerupt, mâncau, schimbându-şi bâzâind locul între ele după un mic tipar transpus alene în faptă (de parcă ar fi luat parte la un dans al întregii comunităţi, se gândi Cadmann), apoi plecau, pierind în depărtare.

– Cassandra, memorează direcţia în care merg albinele.

– Am notat. Corelând cu informaţiile oferite de Carlos, e rezonabil să tragem concluzia că îşi au cuibul la circa doisprezece kilometri nord-est de locul unde vă aflaţi.

– Cu ce probabilitate? întrebă el din reflex.

– Estimarea numerică e imposibilă.

– Interesant. Programul tău de logică difuză oferea până acum estimări numerice. Ce s-a-ntâmplat?

– Criteriile mele de precizie au fost modificate.

– Oh. Cine le-a modificat?

– Nu ştiu, răspunse Cassandra.

– Edgar, bombăni el. Într-o bună zi o să-l omor, aşa să-mi ajute... Ai spus „informaţii oferite de Carlos". Şi el a găsit albine?

– Afirmativ.

– La ce distanţă de lac ne aflăm acum?

– Cam la încă o oră de mers, răspunse Aaron. Mai ales pe teren plat de aici înainte.

– Şi în josul pantei la întoarcere, zise Cadmann. OK. N-aş vrea să pierd conferinţa lui Chaka. Cred... că ar putea fi important.

– Şi albinele? întrebă Sylvia. Chaka părea foarte interesat de ele.

El dădu din cap.

– Într-adevăr. Dar pot aştepta până mâine. Poftim, ai nevoie de o mână de ajutor ca să treci peste bolovanul ăla?

– Da, mulţumesc. E straniu. E greu de crezut că e acelaşi băiat pe care-l luai în taberele de noapte ale grendelilor cercetaşi. Avea opt ani? Nouă?

– Când asta?

– La concursul de înot. Ţi-aduci aminte?

– Când era cât pe ce să se înece Justin? Ea încuviinţă din cap.

– S-a străduit întotdeauna atât de mult să ţină pasul cu Aaron.

– N-are nevoie de asta. E un băiat independent.

– Dar ca să fie bărbat trebuia să fie ca tatăl lui. Şi, pentru el, tu te apropii cel mai mult de ceea ce înseamnă un tată.

Cadmann ştia că ea voia să ajungă undeva, dar nu-şi dădea seama unde. -Şi?

– Şi... se uita la voi doi, alături. Tu şi Aaron. Aşa cum m-am uitat şi eu. Şi a văzut ce văd şi eu.

– Adică?

– Că sunteţi din acelaşi aluat. Justin vrea să-l iubeşti. Aaron vrea să se *identifice* cu tine. Care dintre ei va dobândi dragostea ta? Şi care îţi va dobândi respectul? Şi ce anume ar prefera un băiat să câştige, dintre acestea două?

Cadmann îndepărtă o mână de crengi din faţa soţiei sale.

– Vrei să spui că mi-ar fi plăcut mai mult să-l am ca fiu pe Aaron decât pe Justin?

– Nu. Nu m-aş aventura să susţin asta. Dar poate Justin *crede* că l-ai fi preferat pe Aaron în locul lui. Şi uneori nu e nevoie de mai mult.

Era adevărat? În adâncul sinelui lui Cadmann exista un loc unde ar fi preferat ca Aaron să fie unul dintre moştenitorii săi? Chiar şi în clipa aceea? Mai degrabă decât Justin sau...

Sau Mickey? Carne din carnea lui şi sânge din sângele lui. Doamne. Nu-şi petrecuse niciodată timpul alături de băiatul ăla. Iar acum băiatul şi-l petrecea pe al lui mai ales sus la mină, unde făcea Marele Chaka studii biologice şi unde reconstruia Stevens instalaţiile miniere. Înainte de moartea Lindei, Mickey coborâse ultima oară din proprie iniţiativă ca să-l vadă pe Stevens făcut zob de Aaron în timpul unei dezbateri.

Grozav.

Cadmann Weyland, Tatăl Anului.

Era probabil prea târziu să mai repare lucrurile în privinţa asta. În ce măsură purta vina competiţiei dintre Justin şi Aaron?

Nu ştia. Chiar nu ştia. Şi tot ce putea face era o încercare de a astupa fisura, dacă putea. Cât mai putea. Şi îşi făgădui să o facă.

Sylvia se uita la Aaron. Era atât de puternic, atât de frumos, cu atât de multe calităţi de conducător înnăscut. Felul în care îşi legăna braţele, felul în care îi striga îi aminteau atât de mult de Cadmann. Ştia, instinctiv, că, indiferent cine ar fi fost acel Koskov, bărbatul care contribuise cu jumătate din materialul genetic al lui Aaron, l-ar fi găsit pe placul ei.

Îşi îngădui o fantezie de moment. Cum ar fi fost să accepte acel material genetic într-un mod mult mai convenţional...?

Însă exista o foarte mare probabilitate de vătămare, Aaron ar fi putut avea defecte pe care ei îi era imposibil să le vadă, slăbiciuni ale spiritului, cu mult dincolo de orice putea atinge ea, Şi, dacă acesta era adevărul, cine purta vina?

Nimeni.

Atât de puternic, cu atât de multe calităţi de conducător înnăscut, atât de frumos şi, poate, vătămat. Ce fel de mamă ar fi fost ea? întrebarea aduse la suprafaţă atât de multă durere în clocot! Durere şi gânduri foarte diferite de justificările intelectuale cu care se serviseră unii pe alţii în privinţa copiilor. L-ar fi hrănit în trupul ei. L-ar fi lăsat să-i simtă dragostea, spaima, dorurile. Acestea sunt ritmurile vieţii umane. Acele schimbări de dispoziţie ale gravidelor, dintr-o extremă în alta - într-un anume fel, nu antrenează copiii? Comunicarea hormonală, spunând: *Asta e viaţa, fătul meu. Aceste emoţii, urcuşurile şi coborâşurile. Soarbe prelung din toate, dar, indiferent ce ai simţi tu, în mijloc se află... dragostea, acceptarea ta deplină înlăuntrul trupului meu.*

Asemenea experienţe îi fuseseră refuzate lui Aaron.

Şi cu asta trebuia să trăiască ea acum. Dar poate, poate, mai era timp să acţioneze cumva în privinţa asta. Şi, dacă era, avea s-o facă.

– Bogăţia aceasta de pretutindeni, rosti Cadmann. Totul depinde de toate celelalte. Marele Chaka mi-a arătat douăzeci de paraziţi şi de simbioţi trăind numai pe seama diavolilor păianjen.

– Şi sonomii, adăugă Aaron zâmbind. Fiecare e o colonie.

– Şi aceşti arbori coamă-de-cal par să poarte câte o lume în ei înşişi. Saa-lut!

Cei trei copaci păreau fagi dezgoliţi de iarnă. Coamele lor zăceau sfărâmate pe trei şiruri paralele. Probabil căzuseră fiind întregi şi se rupseseră la impact. Le creşteau coame noi, părând să nu fie nimic mai mult decât o blană verde.

Iar Aaron râdea.

– Surpriză avaloniană! E ciudat, nu, cum capătă totul sens după ce *ştii.* Adevărul e că specia aceasta îşi leapădă din când în când întreaga coamă. Împiedică proliferarea paraziţilor. Pe urmă trebuie să supravieţuiască în timp ce îi creşte o coamă nouă, aşa că depozitează o grămadă de zahăr. Noi am concentrat seva prin evaporare în vid. Cadmann, Sylvia, să-mi spuneţi părerea voastră: voi ştiţi ce gust are siropul de arţar.

– Nu poate fi la fel. Nu pregătit aşa, spuse Sylvia. Dacă nu caramelizezi siropul de arţar, are gust de apă cu zahăr. Îl arzi pe jumătate şi asta îi dă savoarea.

Cadmann se uita în jur cu alţi ochi.

– Sunt o mulţime la fel. Unul din patru are coamă nouă, în creştere. De ce n-am mai văzut aşa ceva până acum? De ce procedează aşa?

– Chaka zice că e vorba de o expunere mai puternică la soare. Mai multă lumină înseamnă mai mult zahăr, ceea ce înseamnă mai mulţi gândaci, mai mulţi Joe, mai mult din orice altceva trăieşte într-un copac coamă-de-cal. Când ajunge să susţină prea mulţi intruşi, copacul le azvârle casa cu totul.

– Vreau să mă opresc când ajungem la bolovanii ăia. Am o pietricică în gheată, spuse Sylvia.

Cadmann o privi o clipă.

– Atunci eu o s-o iau înainte. Aaron, n-aş face aşa ceva pe un teritoriu necunoscut.

Tânărul înţelese aluzia.

– În ultimele şase luni, am aruncat *viteză* în lacul ăla o dată pe săptămână. N-are nici un canal de scurgere, Cadmann. Acolo nu sunt grendeli. Speram totuşi c-o să găsim un urs pentru tine.

– Ai amintit asta la micul dejun.

– Acum doi ani, când am făcut cercetările preliminare, aici era ceva care semăna a urs. Părea de vreo trei sute de kilograme. Poate un Joe supra-dezvoltat. Acum nu i se vede nici urma.

– Poate hibernează?

– Nu e iarnă, - Atunci vărează.

Sylvia se opri să-şi aranjeze bocancul. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Cadmann pentru o clipă. El zâmbi şi îşi continuă drumul, lăsând-o cu Aaron.

Sylvia aproape că îi pusese lui Aaron întrebarea crucială, de o duzină de ori şi într-o duzină de moduri diferite. *Ştii că eşti fiul meu? Are vreo importanţă pentru tine?* Oare pentru el era bine să afle? Conta?

Şi, pentru că nici una dintre întrebările ei nu avea răspunsuri, voia să absoarbă interesul lui, să-i captiveze mintea. Voia să ştie cine era bărbatul acela tânăr, în spatele înfăţişării lui desăvârşite, al feţei frumoase şi al ochilor pătrunzători.

– Cum a fost pentru voi? rupse el într-un târziu tăcerea. În primele zile?

Se întrerupse, apoi zâmbi, aproape timid.

– Nu. Asta nu e adevărata întrebare pe care voiam s-o pun.

– Dar care e?

– În realitate, voiam să ştiu de ce aţi venit, de fapt, într-un alt sistem stelar?

– Nu înţeleg.

– Cunosc răspunsurile oficiale: explorare, aventură... dar de ce voi? De ce tocmai această aventură? Voi toţi.

Toţi nativii tereştri au o doză de conservatorism care pare cu totul diferită de firea aventurierilor hei-rup sosiţi aici iniţial. Prin urmare... care e adevărul pur?

Sylvia era oarecum uimită de întrebare, dar înţelese aproape imediat ce se ascundea în spatele ei.

Îşi spuseseră că veniseră să cucerească şi să îmblânzească o lume nouă. Coloniştii se confruntaseră dintotdeauna cu asemenea emoţii - şi cu pierderi de genul celor suferite de nativii tereştri.

Îşi spuseseră că deveniseră mai conservatori, mai temători, fiindcă nu ştiau dacă de pe Pământ avea să li se mai alăture vreodată cineva. Sau, mai mult decât atât, fiindcă nu ştiau dacă pe Pământ nu se întâmplase ceva, ceva cumplit, care împiedica pe oricine altcineva să îi urmeze printre stele.

Totuşi, poate...

– Păstrezi tăcerea, zise el.

– Mă gândeam. E o întrebare bună. Cred că, dacă trebuie să răspund în ceea ce mă priveşte - şi e sigur că nu pot vorbi în numele nimănui altcuiva -, aş spune că l-am avut pe soţul meu, iar el a avut un vis. I-am împărtăşit visul. Poate nu în măsura în care îl nutrea el.

– Ce-ai pierdut plecând?

– Aveam familie. Prieteni.

– Şi cariera?

– Nu! Avalonul e foarte potrivit pentru cariera mea. Dar cred că, la un anumit nivel profund, soţul meu m-a scos din mediul meu academic.

– Şi apoi l-ai cunoscut pe Cadmann? se interesă el, zâmbind.

– Pe navă. Ştii foarte multe despre zilele acelea de la început.

– Sunt o mulţime de însemnări şi de jurnale pentru acces public. Şi în ele sunt spaţii albe interesante. O

mulţime de înregistrări video accesibile tuturor. E uşor să-ţi dai seama că ai fost atrasă de Cadmann încă de când erai măritată.

– Era impetuos, făcu ea, oftând. Şi cred că nu mai întâlnisem niciodată pe cineva ca el. Şi... cred că totul era oarecum copleşitor. O lume nouă, privelişti şi mirosuri noi. Cred că în fiecare femeie există ceva care doreşte să i se alăture celui mai puternic şi mai violent dintre bărbaţii pe care îi poate găsi, să stea în spatele lui sau lângă el şi să îi poarte copiii.

– Dar n-ai făcut nimic în privinţa asta?

– Nu, nu înainte de a muri Terry.

– Dar te-ai gândit.

Ea nu putu să nu zâmbească.

– Da, m-am gândit. Acum ajunge cu întrebările, fir-ar să fie.

Nu-ţi mai băga nasul în treburile mamei tale...

Zâmbetul lui era discret, dar cald, şi croi o potecă pentru ea, pas cu pas, fiul ei netezind calea mamei pe care nu şi-o cunoştea.

Era ceea ce numesc alpiniştii un „lac suspendat", săpat într-o terasă de stâncă. Terenul urca în pantă abruptă către sud şi către vest, aşa că în partea aceea peste apă cădeau umbre prelungi, cu mult înainte ca oriunde altundeva să fi coborât înserarea. Umbrele acelea se întindeau acum de-a curmezişul lacului, creând impresia falsă a unui amurg. Lui Cadmann i se părea că aude în apropiere bâzâitul unor albine, dar nu le mai putea vedea.

Ochelarii lui de război erau setaţi pe modul termic.

Umbrele deveniră portocalii. Copacii din jurul lacului pluteau într-o ceaţă fantomatică. Erau puţine lucruri pe

care nu le-ar fi putut vedea la lumina zilei. Totul era tăcut şi calm.

O mişcare neaşteptată din spatele unui pâlc de copaci îi atrase atenţia instantaneu. Ce naiba...?

O siluetă măruntă ieşi agitată din tufişuri. Un râmător, una dintre creaturile asemănătoare cu porcii, care erau o prezenţă obişnuită în ţinuturile joase şi se întâlneau într-un număr rezonabil pe platourile înalte. Îl văzu pe Cadmann la douăzeci de metri distanţă, scoase un ţipăt ascuţit şi dădu să se-ntoarcă.

Ceva dădu buzna din pădure, ca o pată difuză în mişcare, şi se prăvăli peste râmător cu o asemenea repeziciune încât Cadmann nici măcar n-avu timp să-şi contureze vreun gând. Privi fascinat monstrul ivit pe neaşteptate ridicându-şi capul şi suflând *flăcări* în aerul nopţii.

Îşi simţi ceafa rece şi umedă.

Un grendel.

Dumnezeule. Ce făcea *acolo?*

Ei, întrebarea era oarecum prostească. În momentul acela se ospăta. Îşi desprinse puşca de pe umăr şi se pregăti să tragă. Grendelul se opri.

Şi se uită în sus.

Drept către el. Degetul lui Cadmann era pe trăgaci. Îl simţi încordându-se, simţi trăgaciul ajungând în punctul de declanşare şi ştiu că adăugând un singur gram forţei de apăsare ar fi lansat săgeata cu moarte electrică.

Ochii grendelului. Îl *vedeau.* Şi, pentru prima, pentru absolut prima oară, nu simţi că acolo era un gol. Nu era moarte şi distrugere.

Era... altceva. Ceva şi mai răscolitor.

Aşteptă atacul grendelului. De ce? Voia să-i dea o şansă? Era ceva de genul crezului de doi bani al unui

pistolar dintr-un western, al şerifului unui orăşel dintr-un film prost de serie B? *E mutarea ta, Ringo...*

Nu ştia de ce, dar nu se putea convinge să apese pe afurisitul de trăgaci. Stătea locului, uitându-se la creatura cu dinţii murdari de sânge, cu trompa mânjită de negreală, cu trupul râmătorului încă zvâcnindu-i în faţă. Pur şi simplu, nu se putea convinge să-şi clintească degetul.

Auzi o mişcare în spatele lui. Sylvia şi Aaron. Tânărul îşi dăduse puşca jos din spate şi o ţinea în poziţie de tragere...

Cadmann îşi flutură violent mâna. NU! Aaron se opri.

Grendelul biciui aerul rotindu-şi coada şi plesni leşul. Îl trase în tufişuri şi dispăru. Cadmann îşi coborî arma, - Ala era un grendel! exclamă Sylvia. El dădu din cap.

Sylvia îl privi ciudat, - N-ai tras. Nu l-ai lăsat pe Aaron să tragă.

– Nu eram în pericol, răspunse Cadmann. N-avea de gând să ne atace. Era doar flămând.

– Da, dar... un grendel? se minună ea, şi se întoarse spre Aaron, cu ochii în flăcări. Ai spus că lacul ăsta e un loc sigur!

– Era. Nu ne îndoiam că e sigur! Un grendel nu poate ajunge aici în nici un fel...

– Numai că ăsta a ajuns, zise Cadmann. Iar eu cred că, pentru o singură zi, am avut parte de suficiente senzaţii tari. Să chemăm Ţânţarii să ne ducă înapoi.

Aaron încuviinţă din cap.

– Aşa e. Iar eu vreau să-i pun câteva întrebări lui Chaka...

Bătrâna grendel fugi.

Pieri din văzul ciudăţeniilor într-o clipă. Şi nu încetini. Intră în tunelurile din stâncă înainte de a-şi da ele

seama unde dispăruse. Era sub apă şi înota, cu mult înainte ca *viteza* să-i iasă din sânge. Dacă se răzgândea Cea Mai Puternică, dacă aducea alte ciudăţenii care s-o ucidă, n-aveau s-o găsească.

Viaţa ei atârnase de o gheară ruptă. Dar învăţase! *Aceea* nu o ucisese. *Cealaltă* avusese de gând s-o ucidă, dar *aceea* îi făcuse semn să se oprească. *Aceea* era Cea Mai Puternică şi era dornică să trateze cu bătrâna grendel!

Aveau să se reîntâlnească. Dar nu acolo. Începu să se pregătească pentru lungul drum de întoarcere înot în fluviu.

34

CÂNTECUL DEMONILOR

Se întretaie-n unghiuri fel de fel, Ca liniile, iubirile oblice; Amorul meu cu-al tău e paralel, Nu se-ntâlnesc, degeaba veşnice.
Andrew Maxwell, *Definiţia iubirii*

Carlos se opri în capătul opus al vâlcelei. Albinele dispăruseră în copaci şi nu era nimic de făcut până când mai vedeau una.

Katya îi dădu să bea din bidonul ei. Se rezemară împreună de un copac.

– Să ne odihnim aici un minut. O să prindem următoarea albină care apare.

– Ştii, spuse cu prudenţă Carlos, chiar n-am fost surprins că ai vrut să vii încoace. Luând în considerare faptul că domnul Justin se afla aici.

Ea râse.

– Da. La asta m-am gândit.

Carlos se întrerupse o clipă şi Katya se grăbi să umple golul.

– Ştii, Justin e minunat, dar lipseşte ceva.

– Şi ce e acest ceva?

– Nu sunt sigură, făcu ea, ridicând din umeri. Dar uneori mă gândesc că toată libertatea pe care o avem ne-a făcut prea blazaţi. Nu... zise, şi clătină din cap. Nu vreau să par prea retro.

Ochii căprui ai lui Carlos se îndulciră.

– Ştii, uneori uit că eşti femeie.
– Ei, multe mulţumiri.
– Nu. Adică uit c-ai crescut. E imposibil să uite cineva vreodată că tu aparţii neamului femeiesc.
Ea îşi trecu mâna prin păr, scuturându-şi superba coamă leonină.
– Serios?
Părea să-şi exprime încântarea cu prudenţă.
– Îţi dai seama că niciodată nu ne-am mai despărţit pentru o perioadă atât de lungă de timp?
Ea dădu din cap.
– M-am schimbat mult?
– Nu. Nu tocmai. Dar când mă gândesc la tine îmi apare în faţa ochilor o fetiţă care mă urmăreşte peste tot, încercând să-mi atragă atenţia. Dacă te văd în fiecare zi, falsitatea imaginii nu mă izbeşte cu adevărat. Însă după câteva luni... ei bine, contrastul mă şochează puţin.
– Sper că îţi place.
– Îl ador. Te ador pe tine. Eşti tot ce aş spera de la o fiică.
– Te sâcâie ceva? îl întrebă, luându-i mâna.
– Nu ştiu, zise el cu un oftat. Poate, pe măsură ce îmbătrânesc, devin mai conservator. Am fost întotdeauna desfrânatul coloniei. Mi-am ales femeile indiferent dacă erau măritate sau nu.
– Sunt şocată.
– Normal. Nu e decât unul dintre acele lucruri adevărate - femeile nu mi s-au părut niciodată dificile. Sexul mi s-a părut întotdeauna firesc şi reconfortant. Nu i-am ataşat niciodată o încărcătură morală sau spirituală.
– O simplă funcţie a organismului uman? Aşa m-ai învăţat întotdeauna.

– Dar, înţelegi - noi provenim dintr-o cultură în care oamenii şi-au limitat manifestările sexuale vreme de mii de ani. Consecinţele unei epidemii cumplite, transmise pe cale sexuală, au lăsat în urmă un Pământ şi mai conservator. Şi, când am depăşit în sfârşit perioada aceea, a fost o sărbătoare generală, o respingere a multor lucruri care funcţionaseră înainte.

– Seamănă mult cu Avalonul.

– Nu. N-a fost aşa. Nu trebuie să uiţi că eşafodajul culturii europene era o viziune încărcată de vinovăţia sexualităţii. Poate în secolul al douăzeci şi doilea hedonismul a fost o reacţie sănătoasă faţă de conservatorism - dar adevărul se află undeva, între cele două extreme.

– Adică?

– S-ar putea să se fi pierdut ceva când s-au abandonat toate constrângerile.

– Suntem moralizatori? îl tachină ea. Carlos? însuşi Marele Seducător?

– Nu vorbesc despre greşit sau corect. Mă întreb *ce funcţionează mai bine.* Oamenii sunt singuri, scumpa mea. Şi înspăimântaţi. Şi ar face orice ca să umple golul acestei singurătăţi - pentru un minut, pentru o oră, pentru o viaţă. Sexul e probabil cea mai bună metodă de a simţi... cum aţi spune voi... că nu eşti singur.

– Uneori, admise ea. Dar alteori poate înrăutăţi lucrurile.

El încuviinţă cu o înclinare a capului.

– Am avut mult timp la dispoziţie ca să mă gândesc la asta. Cred că în fiecare etapă a unei relaţii există un nivel diferit de comunicare. La început, cei doi iubiţi sunt prudenţi şi învaţă treptat unul despre altul. Îşi împărtăşesc amintirile, fiecare îl duce pe celălalt în

locurile lui preferate şi încep încet să se atingă. Pe măsură ce ajung mai intimi, comunică mai repede şi mai intens.

– Sexul e probabil punctul suprem, zise Katya. Toate simţurile sunt angrenate în acelaşi timp...

– Dacă îl faci cum trebuie.

– Sunt fiica ta. Te aştepţi la mai puţin decât atât?

– Punct lovit. Vreau să spun că doi oameni care iau cina împreună pot să nu facă, practic, nici un schimb de informaţii şi să aibă impresia că interacţiunea lor a fost completă. Comunicare în bandă îngustă. Dar sexul e atât de intens încât se pare că *trebuie* să însemne ceva. Ai senzaţia că tocmai ai aflat lucruri profunde şi complexe despre omul pe care-l iubeşti.

Ea dădu din cap.

– Ne minţim pe noi înşine spunându-ne cât de bine ne cunoaştem unul pe altul.

– Mult prea des, încercăm cu disperare să ne convingem că omul de alături e partea care lipseşte din noi înşine - fie şi numai pentru o singură noapte. Poate nu e dragoste, dar... ce-ai zice de prietenie? Grijă? Compasiune?

– Să zicem că sunt de acord cu tine. Încă nu sunt sigură unde vrei s-ajungi.

– Cred că am ştiut dintotdeauna că idealul castităţii sexuale e pur şi simplu absurd. Pare împotriva firii. De ce să-i oferi unui bărbat tânăr cel mai puternic imbold sexual la cincisprezece ani şi să-i spui că nu se poate delecta înainte de a împlini douăzeci? E clar că e nefiresc - ca şi cum ai înhăma un armăsar la plug. Pe de altă parte, nici nu te poţi împerechea după bunul plac. Pe Pământ, asta a condus la atât de multe sarcini nedorite, boli şi distrugeri, încât s-a potrivit cu imaginea unui păcat mortal.

– Femeile nu sunt bărbaţi. Noi vedem, simţim lucrurile altfel. Şi ne dorim mai mult. Aici, pe Avalon, suntem libere să facem tot ce vrem...

– E suficient?

– Nu ştiu. Noi aşa am crezut, dar... El dădu din cap.

– V-aţi dori un ritual de curtare mai îndelungat?

– Ceva de genul ăsta. Toată lumea ştie cum arată trupul oricui altcuiva. Toată lumea povesteşte cum e oricine altcineva în pat. S-ar putea să existe sentimentul anticipării, dar nu mai e prea mult mister.

– Şi ţi-ai dori să fie?

– O parte din mine şi-o doreşte. Cred că e numai o parte, dar partea aceea e flămândă.

– Cum ţi-ai dori să fie cu Justin?

– Ştii, *e* ceva, dar nu prea găsesc cuvinte prin care să-l descriu. Ne cunoaştem dintotdeauna. Uneori am fost amanţi, alteori nu. Uneori n-am fost nici măcar prieteni...

– Şi acum?

– Nu ştiu. Poate e vorba numai despre descoperirea unui nou Pământ, şi atâta tot. Dar nu-l putem lua în stăpânire decât cu ajutorul copiilor.

– Aşa am simţit şi noi, cu mult timp în urmă. Însă cred că sentimentul a pălit oarecum când ne-am dat seama că rata naşterilor avea să fie suficientă. Dar... Într-un loc ca ăsta, atât de larg, de întins, nu mă surprinde.

– Ceva din interiorul meu a decis că Justin e alesul. Carlos îi lăsă Katyei tot timpul de care avea nevoie să-şi poată găsi cuvintele.

– Un buton minuscul s-a răsucit singur, continuă ea. Credeam că am tot ce-mi doresc, atât libertate, cat şi siguranţă. Dar se dovedeşte că vreau altceva. Vreau pe cineva care să-mi aparţină.

Îşi ridică privirea cu sfială.

– Asta înseamnă egoism? Meschinărie? Carlos o strânse de mână.

– Nu. Cândva era ceea ce îşi dorea toată lumea. Pe urmă ne-am convins să renunţăm. Poate că tocmai suntem pe punctul de a redescoperi în ce măsură ţine asta de esenţa naturii noastre. Eu nu m-am împotrivit niciodată propriilor mele impulsuri. Nici tu n-ar trebui.

Ea zâmbi larg şi îl strânse de mână. Îşi roti brusc capul, cu o smucitură, părând să urmărească din priviri ceva invizibil.

– Ce e? întrebă el.

– Două albine. Zburând ca două gloanţe. Carlos îşi reglă ochelarii de luptă până când zări două străfulgerări.

– Traversează valea aia. Şi trec dincolo de următoarea culme, spuse, apoi aprecie distanţa. E prea departe pentru astăzi. Să ne-ntoarcem. Putem începe urmărirea mâine dimineaţă.

– Îl chem pe Justin să ne ia, zise Katya. Îşi atinse comcardul cu degetul mare. Justin...

Îi răspunse computerul.

– Justin şi Jessica au aterizat într-o luncă şi sunt deconectaţi temporar de la sistemul de comunicare.

– Sunt în siguranţă?

– N-am detectat nici un motiv de alarmă, răspunse afectată Cassandra.

Jessica se lăsă pe spate, încercând să se smulgă din plasa în care se încurcase.

Pădurea era cufundată într-o umbră deasă, cu lujeri şi ramuri împletite atârnând printre copacii coamă-de-cal. Justin desluşi, în întunecimea de deasupra lui, un chip ca de maimuţă arătându-şi colţii,

apoi un trup compact şi membre lungi, lungi. Creatura nu se clintea. Cânta.

Îşi lăsase jos rucsacul şi, odată cu el, localizatorul, cuţitul şi toate armele. Avea nevoie de un minut să le aducă şi, într-un minut, jivinele ar fi sărit pe ea.

Faţa Jessicăi nu era lipită de plasă şi reuşi cumva să folosească efectul de pârghie, întorcându-şi capul spre el.

– Justin! Văd patru. Nu sunt decât nişte Joe mai mari...

Vocea i se frânse.

Feţe mici, cu colţii la vedere. Cântau cu gurile deschise... cântau din fundul gâtlejurilor. Marele Chaka examinase mai multe leşuri de demoni păianjen. Melodia lor ar fi fost perfectă pentru un dans lent. Justin desluşea umbre hidoase ocupându-şi locurile în jurul Jessicăi. Una se trase de-a lungul plasei, târându-se spre ea.

Luă în mâini două pietre. Prima îşi rată ţinta cu desăvârşire. A doua lovi una dintre creaturi, azvârlind-o înapoi printre copaci. Dar alţi doi demoni coborau încet, verificând la fiecare pas locul unde îşi puneau piciorul.

La naiba, la naiba, la naiba. El şi Jessica erau probabil mai mari decât orice altceva vânau de obicei creaturile-Joe, dar numai dimensiunea în sine era oare de-ajuns ca să le ţină la distanţă?

Jessica ţipă la ele. Se retraseră pentru o clipă, apoi prinseră să coboare iarăşi pe lujeri.

– Justin, spuse ea, cu voce extrem de calmă. Nu le e frică de noi. Se întorc. În privinţa asta nu există absolut nici un dubiu.

El trase de o creangă din apropiere. La dracu', era mai mult lujer decât creangă şi mult prea flexibilă.

Smuci de ea, dar nu reuşi decât s-o încovoaie. I-ar fi susţinut greutatea.

Era disperat. Pământul de sub tălpi era gros şi moale; frunzele căzute de-a lungul anilor putreziseră, formând un compost bogat. Acolo nu era nimic pe care să-l poată folosi drept armă. Şi era în pielea goală, fir-ar să fie.

Îngheţar-ar iadul! Se lăsase copleşit de dorinţă pentru prima oară în viaţa lui şi se întâmplase una ca *asta?*

Se îndreptă spre Jessica şi văzu că reuşise să-şi îndepărteze faţa cu vreo câţiva centimetri de plasă.

– Cred, zise ea. Cred că ar fi posibil să ies din chestia asta.

Justin smulse o piatră de jos şi: o lipi de plasă. Trase. Mucilagiul era înfiorător de puternic. Diavolii păianjen se mai apropiaseră cu câţiva centimetri şi cântecul lor îl liniştea împotriva voinţei lui. Dacă ar fi avut aparatul de radio, doar *aparatul de radio,* l-ar fi deschis la maximum şi le-ar fi pus nişte cântece vechi, riot rap...

– Ascultă-mă, făcu ea, cu voce aspră, aproape ca o lovitură de bici. Trebuie să te duci după puşca antigrendeli. Pot să-i ţin la distanţă până atunci.

El avu viziunea bruscă şi cumplită a porcuşorului, a creaturilor păianjen care îi injectau veninul lor, pentru a-l sfâşia apoi în bucăţi.

– Mă duc pe naiba.

– Justin!

– În clipa în care o să plec, vor sări pe tine. Abia dacă-i putem ţine amândoi la distanţă.

Iar cântecul fără cuvinte îl împingea către o deznădejde fatalistă.

Ea începuse să respire mai greu.

– Păi - e singura noastră şansă. Nu mă pot desprinde de clei.

– Cântă! ordonă Justin.

– Să cânt? Ce să cânt?

– Orice. *Pentru a pământului splendoare, pentru minunatul nostru cer.*

Era un cântec pentru copii pe care-l învăţaseră la şcoală[9]. Jessica i se alătură.

– *Pentru dragostea din jur, cea care ne-a fost mereu şi ne-a rămas străjer...*

Cântecul de leagăn şovăi, începu să sune fals şi se poticni. Demonii păianjen care dăduseră năvală se retraseră. Era ceva nou.

– Merge, îi pot ţine la distanţă, zise Jessica. Adu armele!

– N-o să-i oprească. *Creator a toate, te slăvim, recunoscători îţi mulţumim...*

Mintea lui Justin lucra cu fervoare.

– Stai o clipă. Să aşteptăm un minut. Uită-te la chestia asta. Îşi aminteşti ce-a explicat Chaka? Nu e făcută din secreţiile trupului lor. E o amestecătură şi frunzele sunt materialul de bază. Frunze mestecate. Întind mucilagiul ăsta deasupra. Şi tot ce prind înăuntru se zbate, aşa că trebuie să-şi tot cârpească plasa.

– Şi ce dacă?

– Chaka spunea că depind de rezistenţa materialelor de construcţie. Plasa nu e mai rezistentă decât planta pe care se bazează.

– Cum ne ajută asta... nu contează. Dacă ai o idee, ar fi bine s-o foloseşti cât mai repede. *Şi pentru-ai clipei minunaţi fiori, ce zi şi noapte viaţa ne-o încântă, pentru coline, văi, copaci şi flori, stele şi soare, pentru luna blândă...*

---

9 *For tbe Beauty of the Earth (Pentru frumuseţea pământului),* imn creştin scris de poetul englez Folliott S. Pierpoint (1835-1917) (n. tr.).

Demonii păianjen se târâră spre ea. Zumzăitul lor se schimbase.

– Intră în armonie cu noi, strigă Jessica.

– Schimbă melodia! *E acas' cavalerul, din lume sosit, mânjit de noroi şi de supărare, cu scutul stâlcit, cu coiful strivit, el însuşi olog, şi steag nu mai are.*[10]

– Asta chiar că-i veselă!

– La naiba, cântă! *Aceasta mi-e lancea, e de îndreptat! Şi e de ucis trăpaşu-mi rănit! Puternici au fost şi mult ne-am luptat. Pe cât m-au lovit, pe-atât i-am izbit!*

Justin smuci de lujer.

– Nu-mi amintesc versurile!

– *De rănile mele străinii vorbesc. Ei poartă toţi mantii, şi-au răni dedesubt. La spada mea frântă toţi ochii privesc, dar nimeni nu vede câte am rupt!*

Justin se întoarse cu lujerul pe care nu reuşise să-l frângă şi îl studie cu sânge rece.

– Sper până la Dumnezeu că eşti atât de rezistent cum pari, zise.

Era de cinci ori mai gros decât lujerii care alcătuiau plasa. Cât de vechi erau fibrele care susţineau capcana demonilor? De când se aflau acolo? Care erau, în medie, dimensiunile şi greutatea animalelor pe care le atacau creaturile alea?

Îşi înfăşură ambele braţe în jurul lujerului şi-şi folosi greutatea, trăgându-l către plasă.

Demonii păianjen îşi schimbară din nou melodia.

– Grăbeşte-te! ţipă ea.

Îşi scuturară violent tot trupul şi demonii păianjen se grăbiră să fugă înapoi în întuneric.

---

10 *The Quest (Aventura cavalerului),* poem de Rudyard Kipling (1865-1936) (n. tr.).

– *Aceasta mi-e lancea, e de-ndreptat! Şi e de ucis trăpaşu-mi rănit! Puternici au fost şi mult ne-am luptat. Pe cât m-au lovit, pe-atât i-am izbit!*

Se răsuci cu un efort care îi îndureră şira spinării şi îl văzu pe Justin trăgând creanga după el şi sforţându-se să o încovoaie cu câţiva centimetri o dată. Adeziunea solului era redusă, solicitându-i până la punctul de rupere trupul subţire şi vânos, cu muşchi noduroşi. Mârâi şi trase, pământul îi fugi de sub picioare, trase din nou şi nu reuşi să o întindă.

Jessica suspină.

– Nu merge! Adu...

Apoi, într-un moment de demenţă, Justin se sprijini pe un picior şi îşi ridică talpa stângă, îndesând-o între lujerii plasei.

– Eşti nebun??!

– La naiba, da, icni el.

Folosindu-şi ca sprijin piciorul stâng, înţepenit în reţea, sări, săltându-l şi pe cel drept şi îndesându-şi-l de asemenea în plasă. Acum era suspendat, aproape paralel cu solul, ţinându-se de lujeri cu braţele şi cu picioarele încâlcite în plasă.

– Gândeşte-te, spuse, cu răsuflarea tăiată. Probabil c-am solicitat plasa asta cu o forţă de cinci ori mai mare decât e făcută să suporte. Luptă-te, ce naiba! O putem rupe!

Jessica era sigură că el îşi pierduse minţile. Dar n-avea nimic altceva de făcut decât să intre în jocul nebuniei lui.

– *Mi-s bucătar şi căpitan viteaz, pe bricul* Nancy *mi-s şi ofiţer...*[11]

11 *The Yarn of the* Nancy Bell *(Istorisirea bricului* Nancy Bell), aparţinând autorului englez William Schwenck Gilbert (1836-1911) (n. tr.).

– *Mi-s şi nostrom şi mi-s şi mus, şi pe şalupa căpitanului năier!* continuă Justin.

Piciorul ei. Avea un picior afară din plasă - fiindcă nu se atinsese cu el. Se trase înapoi şi întreaga masă a reţelei improvizate se clinti. Ignoră larma din copaci. Ceva coborî în grabă, repezindu-se la ea cu fălcile căscate. Jessica se legănă violent şi cutremură plasa. Demonul păianjen se dădu înapoi vreo jumătate de metru.

– *Despre oceane, mări şi marinari, eu, moşule, prea multe n-am cum şti, însă mă jur că nu pricep nici mort cum naiba ai putea să fii...*

Îşi întinse piciorul cu disperare, sperând să ajungă la lujerul lui Justin. Văzu prea târziu un al doilea demon păianjen. Se tara în jos, apropiindu-se din lateral de Justin, pe care îl muşcă de coapsă.

El ţipă, înjură şi se zbătu cu atâta violenţă încât ea crezu, pentru o clipă, că avea să rupă plasa, eliberându-se. Nu avură norocul ăsta, dar monstrul fugi în grabă înapoi la adăpost.

Gemu şi i se dădură ochii peste cap. Faţa i se înnegrise de efort şi sângele îi picura din rana din picior.

– Justin, ţipă Jessica, dar atenţia îi fu distrasă de o durere în mână.

O muşcătură şi un demon păianjen dispărând în umbră. În braţ i se răspândi o arsură atroce.

Durerea şi teama de moarte îi oferiră ceea ce nu-i putuse da forţa muşchilor. Sau poate strădaniile lui Justin aduseseră în sfârşit creanga mai aproape. Jessica se răsuci şi îşi trecu piciorul peste ea, ca pe un cârlig.

Traseră amândoi, împreună. Privirea lui înnebunită o întâlni pe a ei, şi el înghiţi în sec.

– Haide, Jessica. Unu, doi, trei - trage! *Dragul meu James, zice el, tu ştii că prost ai fi să mă omori făr de folos, căci nu mă poţi găti! Dar eu pot, ştii - şi o s-o fac - şi o să fii gustos!*

Traseră folosindu-şi fiecare dram de putere şi urlând versuri ca să-i trimită pe demonii păianjen în mare grabă înapoi în copaci - pe moment. Însă între timp se trezise întregul cuib. Alţi patru curioşi, sau poate îngrijoraţi, ieşiră târâş din întuneric.

Începură să coboare cu delicateţe pe lujerii cleioşi. Prinseseră deja melodia *Poveştii lui* Nancy Bell.

– *Pentru a iubirii încântare, care leagă fraţi, părinţi, copii, prieteni din întreaga lumii zare, pentru gânduri dulci şi bucurii...*[12]

– *Creator a toate...*

Jessica încetă să mai cânte când demonii i se alăturară, păstrând armonia.

Justin ţipă, muşcat de un alt monstru, iar ea abia dacă tresări, retrăgându-şi capul, când clănţăni o pereche de fălci, închizându-se la doi centimetri de obrazul ei.

– Trage! ţipă, şi asta făcură amândoi, apoi scârţâiră lujerul, spinările lor şi plasa...

Care se sfâşie. Traseră de lujer şi o mare parte din ea se prăbuşi. De undeva, de deasupra, căzură oase vechi.

– *Te slăvim, recunoscători îţi mulţumim! Hâââş.* Demonii păianjen scoaseră ţipete ascuţite şi se căţărară unii peste alţii ca să se-ntoarcă în copaci. Plasa pocnea acum cu repeziciune. Mai mulţi lujeri începură să se rupă. Nu-i mai susţinea decât mucilagiul, care nu era destul de rezistent. Justin se izbi cu tâmpla de pământ. Jessica se smulse,

12 *For the Beauty of the Earth (Pentru frumuseţea pământului).*

desprinzându-se pe jumătate, şi râse isteric când o bucată zdravănă de plasă se desprinse odată cu ea. Un braţ şi ambele picioare îi erau libere şi reuşi să-şi folosească trupul ca pe o pârghie, smulgându-şi celălalt braţ din partea principală a împletiturii. Încă mai era acoperită de un petic uriaş de lujeri cleioşi. Se răsuci şi trase de picioarele lui Justin până când i le eliberă, apoi îl târî, îndepărtându-l de plasă. Picioarele lui se umflau, negre şi roşii. Şi ea avea braţul umflat şi amorţit.

– Justin, te simţi bine?

– Cred că pot să merg.

Se împletici pe o jumătate de metru, şi Jessica îl cuprinse cu braţele, ajutându-l să se întoarcă lângă apă. Înşfăcă imediat comcardurile.

– Cassandra, strigă ea. Am fost muşcaţi de demoni păianjen. Avem urgent nevoie de îngrijire medicală.

Justin îşi puse cămaşa cu mâini tremurânde. Încercă să-şi îmbrace şi pantalonii. Urlă când îşi atinse cu palmele carnea învineţită de pe coapse şi fu nevoit să renunţe.

Jessica îi examină ochii. Nici o dilatare. Umflăturile nu păreau să se înrăutăţească, dar asta îi spunea prea puţin.

– *Suntem la vreo zece minute distanţa, se auzi vocea Micului Chaka. Păianjenii au fost de tipul celor capturaţi pe drum?*

– Se pare că da, răspunse ea.

– *Atunci n-ar trebui să fie probleme Folosiţi pastă antibiotică. Muşcăturile nu sunt letale. Nici efectul paralizant nu e chiar atât de puternic. E nevoie de o colonie întreagă ca să vină de hac unui animal cam de două ori cât ei. Câte muşcături?*

– Justin are două, poate chiar trei.

– *Bun. Ţine la căldură. Ajungem acolo cât ai clipi.* Jessica derulă o pătură din rucsacul ei şi o înfăşură în jurul lui Justin, căruia îi clănţăneau dinţii.

– N-o să mor, nu?

– Numai dacă mai faci altă tâmpenie ca asta.

– Tu cum te simţi? Jessica îi luă faţa în mâini.

– Ti-am spus vreodată că te iubesc? îl întrebă, şi îl sărută foarte uşor.

Pe urmă veninul îşi făcu efectul şi începu şi ea să tremure. Se desprinse de Justin înainte de a apuca el să-şi dea seama.

35

AUTOPSIA

Deducţia este, sau ar trebui să fie, o ştiinţă exactă şi ar trebui tratată în aceeaşi manieră obiectivă şi detaşată.
Arthur Conan Doyle, *Semnul celor patru*

Justin intră şchiopătând în sala de distracţii şi primi o scurtă rundă de aplauze şi un sărut din partea Jessicăi. Un sărut frăţesc, fără nici o asemănare cu acela pe care-l schimbaseră cu trei ore în urmă, dar scânteierea ochilor ei îi spuse că nu-l uitase.

Katya îl luă de braţ şi îl îmbrăţişă.

– Sper că fesele tale se vindecă.

– Ai vreun plan în legătură cu asta?

– Într-adevăr.

Katya *nu* se uită la Jessica.

– Ce s-a întâmplat de fapt? întrebă Cadmann. Cum aţi fost prinşi de demonii păianjen fără nici un mijloc de comunicare?

Justin clătină din cap.

– Din prostie. Am înotat, ne-am luat la întrecere şi nu ne-am uitat pe unde mergem. Am zburdat.

– Nu pe teritoriul grendelilor, preciza Jessica. E o zonă sigură...

– Nu mai e, zise Aaron. Chaka, am văzut un grendel la lacul din nord. Un *grendel.*

Micul Chaka păru uimit.

– Cum a ajuns acolo?

– Bine că mă-ntrebi, făcu el, cu o voce dojenitoare glacială. Din câte-mi aduc aminte, tu eşti cel care ne-a asigurat că în lacul ăla nu poate ajunge niciodată un grendel.

– Aşa e, recunoscu el. Şi tot nu-mi dau seama cum a ajuns. Ce s-a-ntâmplat?

Aaron începu să le povestească. În jurul lui se lăsă tăcerea. În timp ce gesticula, cu glasul înălţându-se şi coborând, Justin se pomeni zâmbind. Cadmann Weyland faţă în faţă cu un grendel... Însă pericolul nu însemna nimic pe lângă senzaţia de *imensă* jenă a lui Aaron.

Acesta se întrerupse.

– Ei, indiferent cum o fi ajuns acolo, întreaga zonă trebuie reclasificată, considerată ţinut al grendelilor. Reguli în privinţa vizitării locului. Care intră în vigoare acum. E toată lumea de acord?

Se auzi un murmur de aprobare.

– S-ar putea să nu fie singura surpriză a zilei de azi, spuse Marele Chaka.

Cadmann se întoarse spre el cu o cută între sprâncene.

– Veşti bune sau rele?

– Ascultaţi şi hotărâţi singuri, făcu el enigmatic.

– Da, bun, ar trebui să-ncepem, zise Aaron. O grămadă de lucruri despre aceşti demoni păianjen, Justin. O grămadă de lucruri.

Expresia lui era impenetrabilă.

Cadmann îi îmbrăţişă pe Justin şi pe Jessica şi se aşezară împreună, toţi cinci: Cadmann, Sylvia, Jessica... din nou ca o familie... dar Aaron stătea de partea cealaltă a Jessicăi.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-ar fi întrerupt plasa? Ce-şi *dorise* el să se întâmple?

– Doctore Chaka, poţi începe oricând, noi suntem gata, spuse Aaron.

În încăpere se lăsă tăcerea. Justin zâmbi când observă o altă masă. Marele Chaka, Micul Chaka, Trish Chance, Edgar Sikes, Ruth Moskowitz. Un grupaj familial interesant *acolo* - şi Marele Chaka se urcă pe holoscenă.

Începu să vorbească (cu voce rezonantă şi muzicală, în maniera unui profesor).

– Avem de acoperit multe subiecte, dar să începem cu grendelii. Aţi văzut cu toţii că cei de pe acest continent, şi în special din această zonă, nu se comportă aşa cum se comportau cei de pe Camelot. Astăzi a avut loc un incident, Aaron, unul n-a atacat la vederea voastră. Există constructori de baraje care cooperează cu siguranţă. La fel grendelii de zăpadă, care par să vâneze în haite. Şi celelalte rapoarte trimise de voi. Am studiat toate observaţiile asupra grendelilor de pe continent pe care le deţine Cassandra şi nu pot decât să trag concluzia că aceştia nu sunt nişte ucigaşi fără minte, aşa cum sugera experienţa noastră de pe Camelot. Cei de aici - cel puţin unii dintre ei - cooperează la construcţia barajelor şi vânează în grup. Dau dovadă de un simţ rudimentar al planificării. Şi e posibil să existe legătura în timp - ceea ce înseamnă că transmit cunoştinţele lor noii generaţii. Concluzia evidentă este că grendelii de pe continent sunt mult mai inteligenţi decât erau cei de pe insulă. Dacă grendelii „normali" de pe Camelot aveau inteligenţa unor tigri tereştri, cred că cei de aici sunt tigri cu inteligenţa unui urangutan.

Aaron dădu încet din cap.

– Înfricoşător, dar nimic în plus faţă de concluziile la care am ajuns noi, nu?

Îşi roti privirea prin încăpere şi mulţi dintre secunzi îi răspunseră dând aprobator din cap.

– Dragoni, murmură Sylvia Weyland.

– Dragoni, repetă Cadmann. Chaka, un grendel inteligent e cel mai rău lucru la care mă pot gândi.

– Poate că nu, răspunse acesta. Mai întâi, totuşi, o teorie. Iată un grendel de Camelot. Cassandra, fişierul meu, te rog. Clasa a Opta Test Douăzeci şi Patru.

Printre secunzi trecu o undă de râs. Fişierul Clasa a Opta Test Douăzeci şi Patru din cursul de biologie al lui Chaka le era extrem de familiar. Animalul pluti în faţa lor, un amestec al numeroaselor exemplare pe care le examinaseră primii după ce-i făcuseră bucăţi, îi carbonizaseră sau îi mutilaseră în alte feluri. Nu era imaginea holografică a unui animal mort, ci un simplu desen animat.

Mâinile lui Chaka se mişcau şi tot aşa se mişca şi un vârf de săgeată care plutea în aer: cursorul. Grendelul de Camelot se deschise asemenea unei cutii cu surprize. Imaginea se mări în zona capului mare şi bont al creaturii. Capul se deschise.

Sinusurile erau foarte largi: ţeasta unui grendel era pe jumătate goală. Circumvoluţiunile creierului erau mai puţin adânci decât ale unui creier omenesc. Nu exista un corp calos care să facă legătura între lobul stâng şi lobul drept; de fapt, creierul *nu avea* lobi. Semăna mai degrabă cu un covrig şi trompa trecea chiar prin el, străbătându-şi lejer propriul canal.

– Acum un grendel continental. Cassandra, fişierul meu de disecţie, Compus Unu. Aici sunt reprezentate caracteristicile comune ale grendelilor de zăpadă pe care i-am examinat.

Cassandra colorase anumite părţi ale leşului, dându-le o tentă liliachie.

– Datorită vătămărilor produse de uciderea lor, am fost nevoiţi să deducem o parte dintre caracteristici. Dar e suficient.

Grendelul de zăpadă era mai lung decât cel de Camelot şi cam tot atât de gros. Ghearele erau mai mari, dar existau două mai scurte, orientate în faţă. Chaka le arătă folosind cursorul.

– Frâne.

Arătă coada şi cârligele ei întoarse spre interior.

– Alte frâne. Dacă alergi pe gheaţă cu două sute de kilometri pe oră, ai nevoie de ele. E un amănunt banal, dar uitaţi-vă la suprafaţa ventrală. Pântecul e aproape lipsit de platoşă. N-au rămas decât aceste creste care se întind de la cap la coadă, fiind mai degrabă piele decât un mijloc de protecţie.

Aaron îl întrerupse: elevul îşi declara independenţa.

– Am înţeles. Creatura trebuie să se ghemuiască în zăpadă, pierzând căldura prin zona abdomenului.

– Asta e părerea noastră, dar observaţi că nu se poate ridica pe picioarele din spate în timpul luptei. Trebuie să atace precum un tanc, cu capul aplecat, *bont.* Cursorul evidenţie capul hidos. O platoşă în plus. Ca un berbece. Ar fi ieşit mai bine dacă n-ar fi fost capul deformat.

Craniul nu era un desen animat. Era hologramа capului unui grendel mort.

– Chaka, toţi au fost stâlciţi aşa? se interesă Cadmann.

– Ţinând cont de felul în care i-au lovit copiii noştri, suntem norocoşi că am putut obţine un răspuns. Fiul meu a fost foarte jenat.

– Am recuperat o serie de părţi din ţeastă, spuse Micul Chaka, dar nu sunt destul de mari ca să ne putem da seama. Poate sunt şi ele deformate...

– Dar a fost suficient, zise tatăl lui. Pe de-a-ntregul suficient.

Craniul se deschise: o cutie cu surprize însângerată.

Capul era pe jumătate gol. Asemenea grendelului de Camelot. Partea din dreapta a creierului era umflată grosolan. În partea aceea, sinusurile erau îngustate şi încreţite, iar ţeasta umflată. Pe osul masiv se vedeau pete minuscule.

Lângă rădăcina creierului, pe partea dreaptă, masa spiralată de ţesut cenuşiu era o încâlceală de... viermi.

De neconfundat.

– Paraziţi, murmură Justin. Gălbează.

– Am identificat deja şase tipuri de paraziţi. Patru infestează şi sonomii. Le sunt familiari grendelilor cercetaşi, spuse Micul Chaka. Tată...

– Da. Ăsta e cel interesant. A produs umflăturile din zonă şi o serie de modificări ale chimiei creierului, încă îl studiem. Am stabilit deja că există niveluri anormale ale unei substanţe care reprezintă, în cazul grendelilor, echivalentul acetilcolinei. Cursorul luminos oscilă într-o zonă opusă viermilor. Observaţi structura dendritică de aici. E foarte densă. La grendelii neinfestaţi nu găsiţi aşa ceva. Şi aici. Iată un grendel neinfestat, pentru comparaţie.

Contrastul era spectaculos. Acolo unde primul creier de grendel avea o reţea complexă de ţesuturi conectate la diferite părţi ale sale, celălalt cap era gol.

– Doamne Sfinte, zise Sylvia. Ar fi trebuit să-mi dau seama - uitaţi-vă la cel gol, de acolo. Nu arată ca o structură special concepută pentru a se înfăşură ceva în jurul ei? Chaka, e cu putinţă?

– O coevoluţie? Desigur. Katya chicoti.

– Ghemul ăla de viermi n-ar putea să fie, ei bine, un *ghem de noroc?*

– Ar putea, dar mă îndoiesc. Am examinat alţi trei grendeli infestaţi şi am descoperit schimbări similare.

– Şi aceştia sunt cei cu un comportament anormal? întrebă Cadmann.

Chaka dădu din cap.

– Suntem de părere că parazitul interacţionează în maniera unui simbiot, stimulând dezvoltarea creierului şi contribuind la atingerea unui nivel mai înalt de inteligenţă. Însă nu e o binecuvântare în stare pură. Unul dintre grendelii ăştia trebuie să fi fost pe moarte. Cutia craniană era plină şi ţeasta era gata să plesnească din cauza presiunii interne.

– Deci trebuie să fie infestaţi în tinereţe?

– Exact, când craniul e încă moale, încă în creştere.

– Coevoluţie, spuse Sylvia. Zeci de mii de ani...

– Sau mai mult.

– Sau mai mult. N-am găsit niciodată vreun asemenea tip de vierme la grendelii insulari. Nu-i aşa? Cassandra, istoria grendelilor. Caracteristici anatomice vizibile cu ochiul liber. Anormalităţi în structura craniană a grendelilor insulari?

– Una singură, care părea o tumoare canceroasă. Nimic altceva, răspunse computerul.

– Prin urmare, nu există paraziţi pe Camelot, conchise Sylvia. Aici sunt ceva obişnuit?

Marele Chaka îşi flutură din nou mâna, şi în faţa ochilor le apăru, în relief, bifurcaţia fluviului.

– Aici, zise el, cu voce fermă, în ciuda vârstei, trăiesc grendelii castori. Nu sunt vânători. Sunt pescari. Şi cooperează, sunt mult mai inteligenţi decât erau cei de pe Camelot.

Se întrerupse şi zâmbi subţire.

– În după-amiaza asta am găsit aceiaşi paraziţi în apele lor.

Afişă imaginea. Viermii erau nişte ovale aplatizate, ceva asemănător cu teniile. Alături de unul dintre ei apăru o scală: zece centimetri.

– Apele din nord sunt pline de aşa ceva. Nu ştim ce înseamnă asta. Poate e foarte rău. Sau poate e bine. Un grendel inteligent ar putea învăţa că atacul asupra omului înseamnă moarte. O serie de creaturi pot primi lecţii. Un grendel inteligent poate totodată să se îndepărteze de apele în care trăieşte, fără să moară prăjit.

– După ploaie şi furtună, vine iară vreme bună... spuse cineva.

– O să continuăm cercetările după evaluarea noilor informaţii.

– Dar cum rămâne cu albinele? strigă Aaron. Astăzi, ceva mai devreme, ai zis că ar putea fi implicate în toate astea. Mă întreb cum.

– Răbdare, răspunse Chaka. Abia am început să formulez o teorie. Luaţi notă că avem un grendel anormal. Am crezut că înţelegem cum stau lucrurile cu grendelii, dar acum s-a dovedit că nu e aşa.

Cursorul clipi şi grendelul disecat dispăru. Acum se uitau la un crab cu aripi delta, de două ori cât un pepene verde: o „albină avaloniană" mărită.

– Ei, albinele sunt o problemă de o cu totul altă natură. Bineînţeles că, de fapt, nu sunt albine. Sunt o versiune zburătoare a crabilor avalonieni. Sunt foarte bine organizate. Unele subspecii sunt carnivore.

– Oh, să nu ne spui că au şi ele paraziţi! exclamă Sylvia.

Chaka senior zâmbi subţire.

– Nu, n-o să afirm aşa ceva. Dar ating, cu siguranţă, un nivel de organizare care ar face de ruşine un roi de albine terestre. Ceea ce poate fi suficient. Inteligenţa

nu trebuie să fie produsul unui singur creier. O colonie poate avea un comportament inteligent. Se întrerupse o clipă.

– Într-adevăr, în multe sensuri, noi suntem, cu toţii, colonii de celule de tipuri diferite, iar... minţile noastre ar putea fi produsul unui număr de actori independenţi. Aşa pot sta lucrurile şi cu grendelii infestaţi - şi cu coloniile de albine.

– Minsky, murmură Chaka. O societate a minţilor.

– Ai afirmat că e o problemă de altă natură, interveni Cadmann. La ce te refereai?

– Cred că e clar acum: aceste creaturi i-au ucis pe Joe şi pe Linda Sikes.

Se stârni un murmur general şi Justin îl văzu pe Edgar Sikes înălţându-şi capul. Probabil că unghiile lui găuriseră tăblia de lemn a mesei.

– Explică-ne, te rog, ceru Cadmann.

– Uitaţi-vă la asta, spuse Chaka, şi cursorul dansă deasupra imaginii.

Nu semăna deloc cu o albină terestră.

– O carapace dură, din care cresc aripi fixe, pentru planare. Aripi motoare în partea din spate. Membrele anterioare modificate, sub formă de gheare. Cheia a fost o acţiune înregistrată de fiul meu.

Cursorul se mişcă din nou şi apărură hologramele animate ale unui roi de creaturi gen albină, care mâncau un grendel mort. Avându-l pe acesta din urmă pentru crearea perspectivei, îşi dădeau seama că „albinele" erau de fapt de dimensiunea palmei Sylviei, cât o prună mare, cu diametrul de cinci până la şapte centimetri: mult mai mari decât tăietorii de frunze din jurul Paradisului.

– Mănâncă grendeli morţi.

– Şi?

– Şi... dacă un grendel moare, arzându-se complet din cauza *vitezei,* oxidantul nu se epuizează cu desăvârşire. Necrofagul care mănâncă grendeli va trebui să-şi creeze un mecanism de metabolizare a *vitezei.*

– Doamne Sfinte, făcu Sylvia.

Marele Chaka îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu grijă.

– Noi credem că albinele... sau oricum altcumva vom hotărî să le numim... sunt un ordin de pseudo-crustacee zburătoare necrofage. Le place să mănânce grendeli şi fie îi găsesc morţi, fie încolţesc şi ucid unul care nu poate ajunge în apă. În plus, cred că fac asta de milioane de ani, timp suficient să fi evoluat astfel încât fie să poată produce ele însele *viteza,* fie să o poată stoca. Să o stocheze şi să o folosească.

– Albine în *viteză,* murmură Cadmann. Albine *carnivore* în *viteză.* Dumnezeule!

– Ce naiba e o albină? întrebă Hal Preston.

– Ei, haide, ştii, spuse Katya. Sunt stupi la fermele de fructe de pădure. Albine care zboară şi te înţeapă dacă te apropii prea mult de stup? E nevoie de ele pentru polenizarea pomilor fructiferi...

– Uite aici! o întrerupse nerăbdător Edgar Sikes. Printre hologramele din jurul Marelui Chaka apăru o alta: o insectă zburătoare terestră, mare cât un câine.

– Doctore Mubutu, probabil ai avut un *anumit* motiv să le numeşti *albine,* nu? Şi sigur n-a fost modul în care sunt construite.

– Nu, a fost modul în care *construiesc.* Albinele terestre îşi fac cuiburi complicate. Colectează nectarul plantelor din zonă şi îl folosesc să fabrice o substanţă pe care o pot înmagazina. Au o organizare stratificată, în caste, cu o regină care depune ouă, cu trântori care le fertilizează şi cu zeci de mii de lucrători. Ei bine,

ştim că şi aceste albine avaloniene sunt stratificate, cu toate că nu avem încă detalii. Nu le-am studiat decât pe cele care mănâncă frunze, însă cuiburile lor seamănă cu nişte oraşe subterane. Edgar, folosesc până şi acelaşi truc ca albinele, apelând la antibiotice. Îţi aduci aminte?

Trish atinse cotul lui Edgar; el îşi înghiţi răspunsul răutăcios.

– Mă tem că nu, doctore.

– Mierea s-ar strica dacă albinele nu ar amesteca-o cu un antibiotic. Unele albine terestre îşi fabrică mierea chiar din stârvuri. Cele mai multe dintre albinele avaloniene îşi fac mierea din frunze, dar au propriul lor antibiotic şi îl pot folosi, de asemenea, pentru conservarea cărnii.

Edgar se aşeză brusc. Era cenuşiu la faţă. Vedea, probabil, aceleaşi imagini care se derulau în spatele ochilor lui Justin. *Linda Weyland şi Joe Sikes zbătându-se într-o ceaţă întunecată; oase roşii-şi-albe căzând la pământ; un bâzâit de fierăstrău din ce în ce mai slab pe măsură ce se spulberă ceaţa neagră. Zece mii de bucăţi de carne de om zburând către sol, pentru a se preschimba în bălţi întunecate de lichid vâscos, care nu putrezeşte..*

În jurul lui se auzea zumzetul unor conversaţii şoptite. Justin observă că Jessica privea fix hologramele, încruntându-se la auzul explicaţiilor. Pe urmă ridică mâna încet, într-o doară.

– Chaka. Dacă presupunem că albinele sunt aici de, să zicem, un milion de ani... asta n-ar explica şi ce s-a întâmplat cu instalaţiile noastre de minerit?

În încăpere se lăsă o tăcere de moarte. Aaron vorbi primul.

– Să-ngheţ de viu! Ai pus punctul pe i! Albine fosilizate în cărbune? În asemenea circumstanţe, *viteza* ar acţiona ca nişte particule de dinamită...

Zgomotul conversaţiilor cuprinse vibrant întreaga încăpere. Aaron stătea în picioare, în mijlocul ei.

– Cred că avem ce sărbători, spuse el.

– Ce anume? Albinele astea...

– Nu vă daţi seama? Cred că avem dreptul să primim scuze. În întreaga colonie a planat, luni de zile, o întrebare urâtă: Cine a sabotat minele? Şi a fost şi o a doua: Cine sau ce i-a ucis pe Linda şi pe Joe? Acum avem răspunsuri pentru amândouă. Albinele au străbătut trecătoarea - Cassandra, care au fost condiţiile meteorologice din pasul Lemn Uscat în ziua uciderii Lindei şi a lui Joe?

– Un vânt uscat, sirocco, venind din zona înaltă a deşertului vestic.

– Bineînţeles. Ăsta a fost motivul. Vântul a luat un roi şi l-a purtat prin deşert şi prin trecătoare. Linda şi Joe au avut ghinionul să se afle în calea lui. Au fost devoraţi până la os de albine necrofage, flămânde şi dezorientate.

Sylvia părea devastată.

– Am avut atât de multă grijă!

– Am avut grijă mai degrabă să evităm sistemul ecologic al Avalonului decât să-l înţelegem, spuse Cadmann. Şi povestea asta cade exact în seama mea. Am crezut că ne puteam descurca. Am crezut că Trecătoarea Lemn Uscat e un loc sigur. Oh, Doamne!

– Ce e?

– Oaza Eden. Dintr-un simplu noroc n-a bătut vântul într-acolo când era plină cu grendeli cercetaşi! Şi, mai rău decât orice, eu am ştiut tot timpul că adevărata

siguranţă constă în a şti cu ce te confrunţi, dar n-am făcut nimic în privinţa asta.

– Eu n-am vrut să fii ucis de dragon, şopti Sylvia.

– Am crezut cu toţii acelaşi lucru, *amigo,* zise Carlos.

– Aşa e, încuviinţă el, apoi arătă spre Aaron şi spre ceilalţi. Ei au avut o altă viziune.

– Dar vedeţi pericolul? întrebă cu grijă Marele Chaka.

Aaron dădu din cap.

– E un pericol real, dar să fii mâncat de albine nu e cu nimic mai rău decât să fii înţepat de moarte de un roi de pe pământ. Ca indivizi, sunt probabil destul de inofensive, şi stau în general în ţinuturile joase, unde noi nu mergem. În anumite circumstanţe, pe care nu le înţelegem întru totul, pot roi, ajungând în zone înalte, cum e Trecătoarea Lemn Uscat. Bun. O să le studiem, o să fim conştienţi de existenţa lor. Putem construi adăposturi. Iar acum, mai presus de orice, trebuie să aflăm de ce a supravieţuit Cadzie Weyland.

Se stârni zumzetul speculaţiilor. Marele Chaka îşi drese glasul.

– Trebuie să aflăm mai multe despre albine.

– Atunci să mergem la vânătoare de albine! strigă Carlos. Eu şi Katya ştim de unde să începem mâine dimineaţă.

– Însă nu singuri, sublinie Aaron.

– N-o să ieşim din zona sigură…

– Mă tem că nu există nici o zonă sigură. Nu după ce am văzut grendelul în după-amiaza asta. Chaka, cum de-a putut un grendel să se afle acolo?

Micul Chaka clătină din cap.

– N-am idee. Aş fi fost în stare să afirm, sub cel mai cumplit jurământ, că în locul acela nu e nici unul, că nu poate fi.

– Surpriză avaloniană, zise Sylvia.

36.

VÂNĂTOAREA DE ALBINE

Linnaeus, Carolus, 1707-1778, botanist şi taxonomist suedez, considerat fondatorul nomenclaturii binare şi creatorul clasificării ştiinţifice moderne a plantelor şi animalelor. Şi-a prezentat sistemul de clasificare, considerat fundamentul taxonomiei moderne, în lucrările *Systema naturae* (1735) şi *Genera plantarum* (1737). Dintre cele peste o sută optzeci de lucrări ale sale fac parte, de asemenea, *Species plantarum* (1753), volume despre flora din provincia finlandeză Lapland şi din Suedia, şi *Genera morborum* (1763), o clasificare a bolilor.
The Concise Columbia Encyclopedia

Cadmann privi Ţânţarii decolând, apoi se întoarse în sala de mese şi i se realătură Sylviei.

– Albine, spuse el. Nu pot să trec peste asta. Am fost atât de al naibii de prudenţi! Am deviat cursurile de apă, am construit adăposturi sigure împotriva grendelilor. Am făcut observaţii din satelit. Nimic nu putea ajunge în Trecătoarea Lemn Uscat - cum să ştim că pe-acolo o să zboare un roi de albine avaloniene?

Ea se întinse peste masă şi îi luă mâna.

– N-a fost vina ta, să ştii.

– Pe naiba nu. Am avut toate indiciile, au fost exploziile din mine şi, în loc să venim aici şi să căutăm

adevărata cauză, ne-am întrebat cum ar fi putut s-o facă Farsorii.

– Atunci e mai mult vina mea decât a ta. Eu sunt biologul. Şi n-am bănuit niciodată. Cadmann, încetează să te mai învinuieşti.

– Sigur.

Comcardul ţârâi.

– Aici Cadmann.

– *Amigo,* îl avem.

– Cuibul?

– Un cuib, bineînţeles.

– Cât de mare e? Cât de aproape vă aflaţi?

– Mă uit într-o vale lungă, zise Carlos. Aş putea să văd mai multe de pe un pisc - Cassandra, piscul *ăla.* Cad, valea se întinde dinspre noi către nord-vest, cu o pajişte în centru. Piscul, să-i spunem, ca referinţă, Dealul Binoclului, e în capătul din sud-est, la patruzeci şi trei de kilometri de Shangri-La, azimut doi-şaizeci şi cinci grade. E o vale lungă, plată, adăpostită între creste. Se vede un pârâu puţin adânc. Nimic nu indică prezenţa grendelilor. Dă-mi voie să repet, nu există nici un indiciu al prezenţei grendelilor.

– Nici sus, la lac, nu era nici un indiciu, bombăni Cadmann.

– N-am uitat. Cuibul se află sub pisc. E de dimensiunile unei coline, o colină plină de bulgări, fără nici o muchie ascuţită, cu înălţimea maximă de zece metri. E mare, apreciez că are nouăzeci de metri pe o sută optzeci. O să mă urc pe Dealul Binoclului ca să obţin o evaluare mai bună, dar e mare. Cad, s-ar putea să nu fie singurul cuib. Ne-am întâlnit cu toţii în valea asta, şase grupuri care am urmărit albinele, şi am ajuns cu toţii aici.

– *Compadre,* asta înseamnă o grămadă de albine.

– Tu ştii mai bine, colonele.

– OK, venim să aruncăm o privire.

Se uită la Aaron... dar tânărul nu încercă să-l întrerupă, iar acela nu avea să fie primul asediu condus de Cadmann Weyland.

– Avem nevoie de gaz otrăvitor... n-ar fi frumos dacă ar exista o tonă de cianură într-un depozit?

– N-avem cianură, dar avem nişte insecticide eficiente. Tu ai insistat. Îţi aminteşti? Crezi c-o să fie necesare?

– Probabil că nu. Carlos, nu vă apropiaţi prea mult de cuibul ăla. Albinele îşi apără stupii, iar albinele avaloniene au un stil de viaţă similar.

– E foarte posibil să se întâmple aşa, zise Sylvia. Evoluţia implică o presiune puternică în acest sens. Carlos, are dreptate, fiţi prudenţi.

– Voi ştiţi mai bine.

– Aici, strigă Carlos. Urmăriţi mirosul de cafea. Făcuse un foc de tabără care ardea din plin, cu beţe lungi întinzându-se în afara lui, iar pe ele se sprijinea o oală cu cafea.

– M-am gândit, spuse el, turnând licoarea, că s-ar putea să am nevoie de o torţă la-ndemână. Albinele astea sunt ca nişte pocnitori zburătoare, nu credeţi? Poporul vostru serba aşa ziua de 4 Iulie, înainte ca legile verzi să devină atât de anal-retentive.

Cadmann sorbi din cafea privind prin ochelarii de luptă.

Albinele erau destul de mari ca să fie deosebite ca indivizi, chiar şi de acolo, de la o sută douăzeci de metri distanţă şi din susul pantei. Erau cu miile. Cât despre cuib... greu de spus unde se termina; marginile

se pierdeau în tufişuri joase şi în iarba înaltă din mlaştină.

Măreşte imaginea

– Sunt mai multe varietăţi, vorbi el. Cele mai multe au sub zece centimetri grosime, dar sunt şi mai mari.

– Probabil albine luptătoare, zise Sylvia. Furnicile şi termitele terestre capătă mai multe forme diferite. N-am auzit asta despre albine, dar presupun că nu există nimic care să le împiedice.

Se ridică, venind alături de el, şi îşi reglă ochelarii de luptă. Apoi se cutremură.

– Nu par periculoase.

– Chiar şi aşa, nu mi-aş dori să cobor acolo şi să sap în cuib, spuse Carlos.

Cadmann continuă să studieze valea.

– Acolo jos nu pare să fie cine ştie ce mişcare. Cu excepţia albinelor.

Aaron îşi scoase comcardul.

– Aici Aaron. Cine e de gardă?

– *Trish Chance.*

– Trish, lucrurile trebuie să meargă repede.

- Am înţeles.

– Aici sunt o grămadă de creaturi din astea. Nu par periculoase, dar cum să fim siguri? Uită-te în arsenal. Trebuie încărcate aruncătoarele de flăcări. Gândeşte-te ce altceva am mai putea folosi. Şi ce Ţânţari avem?

– III *e încărcat.* I *e descărcat. E noros, şi bateriile...*

– Corect. OK, ocupă-te de I pentru echipament. Cassandra, ce plase dese sunt disponibile?

– Patru de câte douăzeci de metri, una stricată. Celelalte nu ar reţine o creatură de dimensiunile descrise.

– Mulţumesc. Trish, găseşte pe cineva care să aducă plasele. Cassandra, te rog să ne ţii în permanenţă la

dispoziţie afişajul amplasării cuiburilor, pe măsură ce sunt raportate.

– Desigur. Cereţi HARTA-CUIBURILOR.

– Harta-cuiburilor, te rog, spuse Cadmann. Ochelarii lui de luptă se întunecară şi, când privi spaţiul din faţa lui, văzu o proiecţie a văii. O reţea de linii strălucitoare clipea în jurul unei mase de formă neregulată, care semăna vag cu furnicarul termitelor africane. Linii mai palide indicau zonele unde se bănuia că existau alte cuiburi.

– Mulţumesc. E suficient.

Imaginea păli. Aaron continua să pună întrebări şi să dea ordine. *Se descurcă la fel de bine ca mine, şi el ştie ce e aici. Ar fi fost un ofiţer bun pe vremea când aveam războaie.*

Din Shangri-La decolară trei Ţânţari. Al patrulea, încă neimplicat, urma să plece imediat ce diversele facţiuni aveau să cadă de acord asupra încărcăturii.

– Vreau să mă asigur că aflăm tot ce se poate afla stând aici, zise Cadmann.

– Tot va trebui să mergem la albine la un moment dat, spuse Aaron.

– Ştiu. Cassandra, există vreo cale de a primi o hartă ultrasonică a interiorului acelui obiect? înainte de a-l deschide?

– Cad, vorbi Carlos, dacă-mi dai ochelarii de război, m-aş putea duce în josul pantei să-i ofer Cassandrei o vedere dintr-o altă direcţie.

Cadmann îşi scoase ochelarii de la ochii obosiţi şi îi întinse.

– Ai o lanternă?

– Am eu, zise Katya.

– Vreţi un însoţitor? întrebă Sylvia. Da, Cad, am lanternă.

– Probabil îi plictiseşte chestia asta, rosti Aaron, în timp ce se îndepărtau cei trei.

Nu le plac disputele, se gândi Cadmann.

– Mie îmi place grozav. Planificarea unui asediu. Aaron...

– Eu m-aş duce acum înăuntru.

– Eu nici măcar n-aş încerca să iau în stăpânire un *cuib de viespi* noaptea.

– Vor fi toropite.

– O s-aşteptăm.

În vale se aşternură umbre schimbătoare. În ochii obosiţi ai lui Cadmann, albinele nu mai apăreau ca albine, ci ca vârtejuri în mişcare. Acum erau mai multe, scurgându-se către cuib.

Pterodonii, mult mai mari, continuau să se rotească în lumina soarelui.

– Probabil că ăştia nu se lasă dezlipiţi de înaltul cerului, speculă Aaron.

– Şi cad în mijlocul albinelor când sunt bătrâni şi bolnavi, spuse Sylvia.

Tremura. Cadmann scoase un hanorac din rucsacul lui şi o ajută să-l îmbrace.

Deasupra continuau să se adune pterodoni şi mai mari. Nu mai văzuseră niciodată Ţânţari şi apariţia lor îi neliniştea. Un aerogir îşi schimbă direcţia şi începu să înconjoare valea. Alte trei coborâră unul după altul pe Piscul Stupului.

Descărcară corturi şi domuri de siguranţă, lăzi cu echipament electronic şi rezervoare cu insecticid. Cadmann privi un băiat zâmbitor, de cincisprezece ani, târând o ladă cu grenade de termit.

Era oarecum alarmat să vadă pe cineva aşa de tânăr cum era Carey Lou atât de aproape de pericol, dar

păstră tăcerea. Nu putea decât să-ncerce să se asigure că riscurile erau menţinute la minimum.

– Fiecare să aibă la el un sac de siguranţă! strigă, şi nimeni nu se opuse.

Îi va tăbăci pielea lui Carey Lou dacă se dezlipea de-al lui măcar o clipă!

Comcardul lui vorbea: Trish.

– *La naiba, eu zic să atacăm la noapte. Nu vor fi atât de active.*

– L-ai auzit pe colonelul Weyland, zise Carlos. Nu putem vedea bine şi nu ştim cu ce ne confruntăm. E o nebunie să nu aşteptăm să se lumineze...

– Perfect. Să spunem că aşteptăm să se facă ziuă, interveni Evan Castaneda, cu un aer înţelept. Şi apoi? Nu avem destulă otravă ca să distrugem o chestie din asta. Cred că ar trebui să amânăm toată povestea, să ne întoarcem şi să pregătim vreo patru sute de litri de gaz paralizant...

– Trebuie să le studiem...

– O să le studiem stârvurile! Creaturile astea au ucis-o pe Linda! Şi pe Joe...

– A, eu cred... Încercă Aaron să vorbească. Carey Lou îl întrerupse, cu vocea lui subţire şi stridentă plină de neastâmpăr.

– Staţi o clipă. Am învăţat la şcoală că în urmă cu douăzeci de ani s-a folosit gaz foo împotriva unui grendel. E ca napalmul, nu? Putem să le atacăm cu chestia asta, ca în filmul *Them.* Le mânăm în cuib, pompăm mai mult deasupra şi le *prăjim* pe târfe!

Grupul amuţi, copleşit de puritatea setei de sânge a celui mai tânăr dintre ei. Chipul lui Aaron se întunecase.

– Îţi apreciem sentimentele, spuse rezonabil Cadmann. Dar încearcă să-ţi controlezi limbajul.

– Oh, da, făcu el, ruşinat. Îmi cer scuze. Ultimul Ţânţar cobori alături de ceilalţi. Micul Chaka se lăsă să alunece afară, apoi se întoarse să-l ajute pe Marele Chaka.

– Mai există cu siguranţă un alt cuib, rosti acesta din urmă, în capătul de nord al văii. S-ar putea să fie trei sau patru.

– La naiba, zise Cadmann. Cassandra, colaborează cu cei doi Chaka şi întocmeşte hărţi. Nu vrem să înfuriem mai mult de un cuib o dată. Trish, eşti acolo? Cât mai durează până primim plasele alea? Vreau să le verific.

– Ascultaţi-mă, începu Marele Chaka. În legătură cu atacul vostru. Aţi luat în considerare...

– Opreşte-te! Ia în considerare *asta,* mârâi Aaron. Fixă în arma lui antigrendeli grenada de termit pe care o ţinea în mână.

– Ei, puştiule... făcu colonelul. Aaron trase în josul pantei.

Ochelarii de luptă îi vorbiră lui Carlos cu vocea lui Cadmann.

– *Carlos! Katya! Întoarceţi-vă repede! Veniţi la Ţânţari!*

– Aproape că am ajuns. Ce...?

Privind în jos, la colină, Katyei îi căzu falca şi rămase cu gura căscată.

– *Aaron a tras o grenadă incendiară în cuib!*

– Cum? De ce?

Nu primi nici un răspuns. Era genul de întrebare care poate provoca un atac de apoplexie.

Vârful stupului erupse ca un vulcan. Mai întâi trâmbe de foc, apoi un roi de puncte. Mii de puncte de foc înşiruindu-se unul după altul, ca nişte gloanţe trasoare

lansate cu foc automat, şi explodând ca nişte fulgere minuscule.

O altă parte a colinei erupse de asemenea. Katya o rupsese la fugă, dar Carlos nu putea să alerge şi să privească în acelaşi timp. Înregistrările Cassandrei depindeau de ochelarii lui. Vârful stupului se afla la o sută douăzeci de metri depărtare, însă existau mai multe ieşiri, în fiecare secundă apăreau altele, ca nişte mingi de foc urmate de roiul de trasoare. O sursă se afla chiar la cincizeci de metri în josul pantei, iar următoarea şi mai aproape.

Carlos îşi dădu seama că nu albinele în flăcări erau înfricoşătoare. Ofereau un spectacol luminos infernal, murind ca răzbunare pentru Linda Weyland şi Joe Sikes. Îşi comută ochelarii de luptă în infraroşu.

Trâmbele de foc erau aproape orbitoare. Însă acolo erau şi ele, albinele care nu ardeau, zburând în toate direcţiile, zeci de mii de muşcături de şrapnel încins la roşu, în căutarea oricărui soi de duşman. O mie converseră brusc în aer, ca o explozie derulată înapoi, şi dintr-un biet pterodon însângerat nu mai atinseră pământul decât oasele. Carlos o rupse la fugă privindu-şi picioarele, la naiba cu Cassandra, erau camere de luat vederi pe Ţânţari.

Aaron rânjea ca un grendel.

– N-avea rost toată vorbăria aia savantă! Nu e nevoie decât de un singur proiectil incendiar pentru fiecare stup! Petarde zburătoare, a spus Carlos...

Cadmann o săltă pe Sylvia într-un Ţânţar şi se trase în sus, în urma ei.

– Porneşte motorul în ralanti.

– Trish, vreo problemă?

Aaron râse în comcardul care îi bâzâia, în timp ce ea încerca să-l dojenească.

– Sigur. Cadmann, vine un timp când pur şi simplu *trebuie făcut ceva.* S-a confirmat existenţa unui alt cuib, corect? Aşa că mâine, când mergem să-l distrugem pe ăla, o să ştim mult mai multe despre stupi decât acum zece minute. Vine Katya.

O însoţeau cei doi Chaka, al naibii de furioşi. Optimismul lui începu să se dezumfle.. Vocea Marelui Chaka era încordată de mânie.

– Ce dracu' a fost asta?

– I-am răzbunat pe Linda şi pe Joe, îi explică el, şi am ucis vreo zece mii de animale periculoase. Iar mâine am de gând să omor alte cincizeci de mii, nu-i aşa, Cadmann?

Acesta îi privea pe cei doi Chaka.

– Nu cred că ei sunt de acord.

Micul Chaka se uită la Aaron fără să-şi ascundă iritarea.

– Dacă planeta asta ne-a învăţat ceva, atunci ne-a arătat că dezechilibrarea nechibzuită a unui sistem ecologic e periculoasă. În condiţii normale, creaturile astea nu le fac nici un rău fiinţelor omeneşti. Dar, ia ghiceşte! La doi kilometri faţă de capătul nordic al acestei văi e un fluviu. Iar pe o distanţă de douăzeci de kilometri spre est şi vest am văzut neobişnuit de puţini grendeli. Asta nu-ţi sugerează nimic?

Aaron arăta de parcă ar fi fost gata să se sufoce.

– *Ce* să-mi sugereze?

Vocea Micului Chaka era exasperant de moderată.

– Cred că spectacolul s-a terminat pentru seara asta. Să ne întoarcem la Shangri-La. Putem vâna din nou albine mâine, dar, de data asta, să ne lămurim întâi cum stau lucrurile. Le putem ucide oricând.

– Ele sunt duşmanul, făcu Aaron.

– Ar putea fi, ripostă Marele Chaka. Dar sunt şi un duşman aproape necunoscut.

– Tata vrea să spună, continuă Micul Chaka, că nu ştim destul, aşa că, până când vom ştii, *lasă albinele în pace.*

Aaron întâlni privirea Micului Chaka preţ de zece secunde usturătoare; pe urmă ceva se schimbă între ei şi el fu cel care dădu din cap, consimţind.

– Bine, zise în cele din urmă. Bine.

37

TUNETUL

Ei, dintre oamenii cei mai buni, nu pot sta-n calea sorţii.
Cei răi trăiesc câte un veac, cei buni iute-s daţi morţii.
Daniel Defoe

Edgar îşi ridică ochii de pe ecranul computerului şi o văzu pe Trish, care îl privea cu asprime.

– Înţeleg că ai primit biletul meu, spuse.

– Bilet. Da, bilet. Am primit afurisitul tău de bilet.

– Am înţeles! Hei, n-am avut de gând să te înfurii în *halul* ăsta. Trebuie să mă întorc pe insulă. Au nevoie de mine. Ruth are nevoie de mine.

– Ruth Moscowitz e *jalnică.* Ce are ea, ca să-ţi poată reţine măcar atenţia?

– Trish, gândeşte-te la un nume. Pygmalion. Fata sorbi de lângă spuma albă din ceaşca ei. Toshiro o învăţase să fie calmă.

– Cine-a fost Pygmalion?

– Un sculptor grec. A sculptat o femeie, apoi s-a îndrăgostit de ea. Zeii au însufleţit-o ca să pună capăt văicărelilor lui. Trish, tu ce-ai văzut la cineva jalnic, aşa ca mine?

– Putere, fir-ar să fie, Edgar! Te-am văzut fabricând un uragan!

– Te culcaseşi deja cu mine.

– Da. Bine. Aaron a avut nevoie de tine. Nu numai pentru uragan, ci şi ca să pui capăt discuţiilor despre starea din ce în ce mai rea a vremii. Altfel nativii tereştri ar fi aşteptat să treacă perioada asta înainte de a veni aici. Aşa că mi-a cerut să te zăpăcesc.

– Să mă zăpăceşti.

– Ei, nu te gândi că el... ha. M-a părăsit pentru Jessica, dar nu încetează niciodată să se culce cu vreo femeie. Eram furioasă. *Modul* în care te-am zăpăcit a fost *ultimul* lucru la care s-ar fi aşteptat. După moartea lui Toshiro, mi-a dat cumva de înţeles că aş putea, ca să zic aşa, să te las în pace.

Edgar zâmbi.

– Vrei să spui că, într-un fel, noi doi l-am înşelat pe Aaron?

– Da. Pygmalion, nu?

– Da. Tu m-ai modelat, Trish. Pe urmă, într-un fel, ţi-ai pierdut interesul, pentru că nu mai aveam chiar atât de multă nevoie de tine...

– ...Şi tu o s-o laşi baltă pe Ruth! zise, şi îi cuprinse încheietura mâinii în palmă când el dădu să spună ceva. Când o s-o readuci într-adevăr pe linia de plutire, o să ştii. Şi o să-ţi pierzi interesul. Pe urmă o să vii la mine să te lauzi, Pufosule. Eu o să sculptez nişte cercetaşi între timp, dar un fanfaron e întotdeauna bine-venit.

Probabil că, înaintea lor, drumul fusese parcurs de o duzină de perechi de picioare de om: nu destul de multe să croiască într-adevăr o potecă, dar suficiente pentru ca ramurile rupte şi pământul răscolit să indice cu uşurinţă traseul. Aaron sau Micul Chaka mergeau în frunte, Cadmann fiind în mijloc sau încheind coloana.

Ceea ce era, din nou, dezorientant. De câte ori croise el poteca pentru băieţii aceia, în timp ce ei mergeau loiali în urma lui? De prea multe să poată socoti.

Se uită la Chaka. Umeri largi, şolduri late, în mişcare uniformă în timp ce urcau. Se simţea pe deplin liniştit în prezenţa lui. Îl văzuse furios, trist, fericit... afişând întregul spectru al emoţiilor umane.

La Aaron se uită cu mai multă atenţie. Mai multă ca oricând. Tânărul obţinea tot ce-şi dorea.

Era adevărat că asta costase viaţa lui Toshiro şi că aproape sfâşiase colonia în două, dar căpătase ceea ce voise. Avea ceva care sugera o automulţumire şi o relaxare nesfârşite, similare cu atitudinea unui bărbat care tocmai a savurat o partidă de sex cu adevărat extraordinară. Şi probabil că pentru el analogia nu era pe de-a-ntregul nelalocul ei.

Mergea în frunte, fluierând fals. Avea ceva, ceva nu tocmai... conectat la pământul pe care păşea. *Mai presus de toate.* Ăsta era Aaron. *Mai presus de toate.*

Şi, în momentul acela, din motive de care nu era pe deplin sigur, Cadmann ştia că el văzuse într-adevăr toate aspectele incidentului cu *Robor* înainte de a se petrece. Ştia că Aaron îşi dăduse seama că moartea avea să se numere printre urmările probabile. Nu avea cum s-o dovedească, dar se folosise de ei toţi, de toate tensiunile, de toate disputele, de toate strădaniile.

De la bun început nu contase ce întorsătură aveau să ia lucrurile. Aaron Tragon urma să câştige, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

În cele din urmă, voinţa lui şi cele mai ascunse dintre planurile lui aveau să controleze colonia. La baza Camelotului stăteau eforturile unui grup de o sută şaptezeci de oameni, cu respectarea principiilor votate

şi concepute chiar înainte de a părăsi Pământul. Dar aici...

Fie că le plăcea sau nu, întreaga colonie urma să fie excrescenţa personalităţii unui singur om. Un om din ce în ce mai neliniştitor.

Îl urmări cu privirea. Pas după pas. Perfect ca o maşină. Trup desăvârşit. Minte la fel de distantă şi de inaccesibilă precum cele mai îndepărtate dintre piscurile ceţoase ale A valonului.

În momentul când se opriră pentru masa de prânz, furia lui Cadmann - dacă asta fusese - se evaporase odată cu ceaţa dimineţii.

Se aşezară pe o ieşitură de stâncă, privind spre Shangri-La, aflată cu trei sute de metri mai jos şi la douăzeci de kilometri distanţă. Domurile şi dreptunghiurile taberei se întindeau sub el.

– O para pentru gândurile tale, spuse Aaron, simţindu-se în largul lui.

– Mă gândeam la zilele începutului, răspunse Cadmann. Doamne, pare să fi trecut atât de mult timp de atunci.

În depărtare, un pterodon se năpusti asupra unei păsăruici. Se ştia că păsăruicile invadau teritoriul pterodonilor. Erau erbivore, iar pterodonii, carnivori, dar păsăruicile le stricau vânătoarea, speriind prada. Aşa că perechile de pterodoni se repezeau şi ţipau, câştigând altitudine, şi izgoneau gândacii uriaşi căzând asupra lor ca nişte proiectile teleghidate. Eficienţa eforturilor nu depăşea niciodată o zi sau două. Păsăruicile erau perseverente.

Aaron îl privi cu o tristeţe de nedescris în ochi.

– Ce s-a întâmplat, Cadmann? rosti el, în cele din urmă. Îmi aduc aminte de tine, din zilele de demult.

Erai plin de foc. Nu eşti bătrân. Dar ai început să te gândeşti că eşti.

– Sunt mai bătrân decât crezi, băiete, zise râzând. Aaron avea dreptate. În atitudinea lui se schimbase ceva. Se gândea la toate cele din trecut. Privea în urmă ca... un moşneag, Hristoase! Când se întâmplase *asta?*

– A fost *Robor,* spuse, în cele din urmă. Faptul că am ajuns acolo prea târziu. Uciderea lui Toshiro.

Chaka încercă să-l întrerupă, dar îl reduse la tăcere cu un *sst.*

– Nu mă interesează detaliile. N-ar fi trebuit să se întâmple. Mai e şi durerea fizică. M-am rănit acolo sus. Încă mai simt rana. Nu mai sunt bărbatul de odinioară.

Aaron îl privi şi, pentru o clipă... numai pentru o clipă, Cadmann avu, pentru prima oară în viaţa de adult a celuilalt, impresia distinctă că înlăuntrul tânărului se mişcase ceva. Că îl atinsese ceva, trezindu-i o emoţie. Pe chipul lui Aaron nu era nici urmă de bucurie sau de triumf.

– Îmi pare rău, spuse el. N-am vrut niciodată să se întâmple.

Poate c-am vrut să rup colonia în două. Poate c-am vrut să fur o parte nepreţuită a proprietăţii comune. Poate că nu mi-a păsat dacă moare vreunul dintre prietenii mei - sau dacă mori tu, Cadmann.

Dar nu mi-am dorit niciodată să te transform într-o ruină. N-aş fi făcut una ca asta niciodată.

Era bizară claritatea cu care răsuna vocea aceea în capul bărbatului. Era bizară certitudinea că mesajul trecuse din mintea lui Aaron într-a lui. Bizar. Era un soi de scuză. Şi, mai ciudat, înţelese că o accepta.

Se mai studiară unul pe altul preţ de încă un minut, apoi, ezitant, aproape timid, tânărul zâmbi. Pe urmă se ridică şi îi întinse mâna lui Cadmann.

– Haide. Să mergem mai departe.

– Dacă n-o fac, o să-nţepenesc, zise, şi îşi scutură pantalonii de praf. Să nu-mbătrâneşti niciodată, Aaron. Nu e amuzant.

– O să ţin minte, răspunse el, şi râseră din nou amândoi.

Discuţia încetă în timp ce urcau cu greu pe culmea unui munte. Cadmann începea să se simtă mulţumit de sine însuşi. Puştanii erau mai puternici, condiţia lor fizică era mai bună, dar el ştia cum să se folosească de ceea ce avea. Ştia cum să se relaxeze între paşi, cum să-şi economisească resursele.

Rămaseră pe creastă câteva minute, luând câteva guri de apă şi răsuflând greu, şi se uitară în jos de parcă ar fi fost nişte titani, călărind lumea. Sub ei părea să se întindă întregul Avalon. Era ca şi cum şi-ar fi ţinut echilibrul între două lumi. În est, ţinutul grendelilor, pădurile şi savanele ce aveau să fie în final traversate de drumurile şi de oraşele unui imperiu omenesc în expansiune. În vest, deşert şi *terra incognita.*

Cine ştia ce ar fi putut exista acolo? Poate viermi de nisip în *viteză.*

Bifurcaţia unui curs de apă se încolăcea acum chiar sub ei, o panglică albastră la baza munţilor.

– Mergem într-o vale mică, pe care am observat-o de pe *Geographic* şi am explorat-o cu Ţânţarii, spuse Chaka. Nimeni n-a ajuns acolo pe jos, trebuie să ne uităm bine în jur. Există o apă curgătoare, dar n-o să ne apropiem prea mult de ea.

– Grendeli?

– Poţi să faci pariu. O grămadă de sonomi. Ultima dată când am străbătut-o, ne-am *descurcat* foarte bine cu ei. Cred că o să fie la fel acum.

– Sunt al naibii de bucuros că afurisita voastră de tabără de bază nu e lângă nici o apă curgătoare.

– Nu e, făcu Aaron, chicotind. Nu ne-aţi fi permis. Primii ne-au lăsat să plecăm oriunde, atâta vreme cât cărăm după noi grămezile alea mari şi urât mirositoare de pături albastru-Cadzie; dar nu să facem asta. Şi, chiar dacă se schimbă clima şi se revarsă râurile, tot e puţin probabil să dăm peste grendeli. Suntem prea departe de apă.

– Bineînţeles că, dacă plouă tare, se vor răcori şi ei.

– E adevărat, admise Chaka, dar avem sisteme de apărare şi adăposturi. Şi nimic nu garantează ce-o să se-ntâmple şi ce nu.

– Da, aşa e. Nici măcar nu sunt sigur că mi-aş fi dorit să existe vreo garanţie.

Coborâră de pe culme, croindu-şi drum către şes. Acum era vizibilă o vale mică, o cută înverzită. Pe drum, Chaka alese subiectul discuţiei.

Arătă către orizontul dinspre est.

– Nori de furtună?

El şi Aaron îi studiară. Se îndreptau spre sud şi era puţin probabil să aducă ploaie sau vreo supărare la Shangri-La. Dar în ultima lună fuseseră, aproape fără întrerupere, furtuni de proporţii reduse şi perturbaţii atmosferice minore. Ceea ce se apropia o făcea cu repeziciune, cel puţin atâta lucru era sigur.

– Vremea n-a mai fost niciodată aşa, spuse Cadmann.

– În cele din urmă am ajuns la Surferi, zise Aaron. Valurile au distrus aşezarea în întregime. Au fost nevoiţi să mute toţi puştanii înapoi în colonie. Cea mai

mare parte a caselor de pe plajă au dispărut. Şi a mea. N-au mai rămas decât temeliile.

Coborâră spre un luminiş, vorbind timp de o oră în linii mari şi prieteneşte despre vreme şi condiţiile atmosferice, despre climă şi starea recoltelor, despre cerul senin şi ploile cu grindină. Chaka arătă spre o movilă veche, năpădită de vegetaţie.

– Am văzut-o din Ţânţar. Cadmann se apropie cu prudenţă.

– Stup de albine?

– Da. Din aer n-am fost sigur, dar pare abandonat. Distrus de intemperii. Poate au migrat. Poate au prădat tot ce se găsea în zonă, apoi au murit şi ele. Nu ştiu.

Aaron lovi stupul cu vârful piciorului, dus pe gânduri. Turnul din pământ mucilaginos se surpă puţin. Împinse cu mai multă putere şi îl nărui ceva mai mult, iar o bucată se desprinse.

– E fragil. Dar rezistă totuşi, aproape pe orice vreme.

– De când a fost abandonat? întrebă Cadmann.

– De un an sau doi, spuse Aaron.

– Uitaţi-vă! Un morman de oase de Joe. Chaka se urcase într-un copac şi cerceta terenul din jur.

Cadmann gemu şi îşi lăsă rucsacul jos, apoi se urcă în pom, până la vreo trei sau patru metri în susul trunchiului, alarmat fiindcă se simţea atât de greoi şi de stângaci.

Îl întâmpină un trio de schelete de Joe. Erau instalaţi confortabil între creangă şi trunchi, morţi chiar în culcuşul lor.

– Asta e cu siguranţă ţara albinelor, zise Cadmann, sobru.

Îşi continuară drumul, remarcând mai mulţi stupi abandonaţi şi mai multe ascunzători cu schelete vechi. Unele oase zăceau de parcă ar fi fost aranjate cu

migală de un zoolog chiţibuşar. Albinele lăsau prea puţină carne pe ele ca să-şi piardă vreun necrofag timpul târându-le în altă parte.

Ajunseră pe un prag mai jos de stâncă, şi mai bogat în copaci, tufişuri şi iarbă. Pe urmă coborâră o altă pantă abruptă şi ajunseră pe un alt prag.

Şi la alte oase.

Cadmann spuse cel dintâi că toate zgomotele făcute de animale încetaseră.

– Ai observat şi tu? întrebă Chaka. Nu ştiam dacă nu e cumva doar imaginaţia mea morbidă.

– Nu, nu este.

Cadmann se uită în spate, la Aaron, care îi urma mergând uşor în stânga lor, cu o expresie meditativă. Indiferent ce gânduri i-ar fi trecut prin minte, le păstra pentru el.

Terenul părea din ce în ce mai... ei bine, curăţat bucată cu bucată. Nici un pterodon. Nici o păsăruică. Nici un Joe. Nimic. Cadmann simţea furnicături pe ceafă.

– Uitaţi-vă, rosti grav Chaka.

Le arătă un schelet de dimensiunile unei căprioare mici, cu picioarele din faţă scurte. Ieşea din pământ. Chaka îngenunche şi săpă cu grijă, folosindu-şi cuţitul, până dezgropă restul. Cadmann îşi întoarse capul în altă parte.

Creatura murise săpând. Capul şi umeri îi rămăseseră întregi, aducea a un soi de maimuţă, cu labe ascuţite. Încercarea de a-şi croi drum în pământ eşuase. Mumia avea obrajii supţi şi gura încă deschisă, plină cu bulgări de pământ. Avea ochii deschişi. Se holba la propriul mormânt.

Chaka scoase un soi de fluierat şi se ridică, ştergându-şi mâinile de pantaloni. Se puse în mişcare,

descriind o spirală tot mai largă, şi descoperi alte două schelete, ale unor creaturi similare, care îşi săpaseră vizuina cu mai puţin succes.

– Nu e bine, făcu el.

Se îndreptă spre marginea pragului. Sub ei era o altă zonă plană, apoi o stâncă. În depărtare se auzea curgând o apă.

– Cam lovecraftian. Ce crezi? îl întrebă Cadmann.

– Nu e bine.

Chaka alergă în josul râpei, înfigându-şi călcâiele în pământ. Îl zări pe Aaron alunecând în urma lui. Avea o expresie încordată, bine ţinută sub control, pe care Cadmann nu i-o mai văzuse până atunci. Acolo se desfăşura un joc, iar el era cu un pas în urma celorlalţi jucători.

Coborî următoarea pantă pe brânci, folosindu-se de rădăcini şi de pietre ca să-şi încetinească alunecarea. Din ce în ce mai răvăşit, îl urmări pe Chaka scotocind prin jur. Locul era împădurit din abundenţă, înconjurat de copaci, de tufişuri şi de ierburi. Se vedea că vegetaţia fusese şi mai bogată, dar o parte părea să fi fost rumegată într-o foarte mare măsură.

Cu excepţia ţipătului de *jale* al unui pterodon îndepărtat, era prea al naibii de linişte.

Găsiră oase. Ale unor creaturi de mărimea şoarecilor şi a iepurilor, şi ale uneia cât un lup.

Chaka îşi scoase cuţitul de la cingătoare şi spintecă osul piciorului din spate al celei din urmă. Se uită în interiorul întunecat.

– Până când găsim un cuvânt mai bun, putem numi chestia asta măduvă. E încă umedă. Cred că toate animalele de aici au murit în ultimele şaptezeci şi două de ore.

Se ridică în picioare şi se apropie de marginea stâncii, cuprinzând cu privirea valea de dedesubt. Pe faţă i se citea o nelinişte profundă.

– Vremea se înrăutăţeşte, murmură el, atât de încet încât Cadmann aproape că nu reuşi să-l audă.

Aaron îl auzise.

– E destul de adevărat.

– În mod obişnuit, cuiburile albinelor rezistă, iar ele nimicesc o zonă timp de un deceniu, poate, după care pleacă mai departe. Probabil că în fiecare stup se nasc o duzină de regine, sau se întâmplă orice altceva care rezolvă problema. Dar în vremuri ca astea...

– Ce se-ntâmplă? întrebă Cadmann.

Se temea că răspunsul n-avea să-i placă. Chaka se uită la Aaron, care stătea la numai vreo doi metri în spatele lui, şi ridică din umeri.

– Câmpiile vor fi inundate. Apa va pătrunde în toate cuiburile - nu, nu va pătrunde. Albinele şi-au construit cu siguranţă sifoane de scurgere. Şi, imediat ce se retrage apa, vor migra. Masiv. Unele încep deja să-şi extindă teritoriul către vest. Vedeţi? Animalele astea de aici n-au evoluat niciodată ca să se confrunte astfel cu albinele. Câţiva Joe sunt una - dar aici vorbim despre anihilarea formelor sălbatice de viaţă de pe mai mulţi kilometri pătraţi. Domnilor, au trecut două ore de când am văzut ultimul animal viu. Norii aceia de ploaie? Nu reprezintă decât începutul. Iar albinele revendică ţinuturile înalte. Probabil că, din cincizeci în cincizeci de ani, toată zona asta le aparţine. După care, sub presiunea creşterii populaţiei, se întorc în ţinuturile joase. Dar, când încep ploile...

– Atunci ce? se interesă Aaron, cu voce platâ.

– Albinele se împrăştie pretutindeni, aducând pe lume hoarde întregi de regine pe care le lasă în voia

vântului. Speciile de aici n-au evoluat niciodată pentru a se feri de albine, fiindcă acestea n-au fost niciodată aici. Grendelii - am dedus treaba asta. Există atât de multe alte animale care se înmulţesc nebuneşte, încât ei nu mai mănâncă nici un sonom de-al lor, aşa că *toţi* se transformă în grendeli. Edgar vorbeşte întruna despre vremea ciudată. Noi am văzut ce se-ntâmplă. Albinele astea se pregătesc, în aşteptarea vânturilor care să le poarte pretutindeni!

Cadmann dădu din cap.

– Pare logic.

Micul Chaka vorbea cu atenţie.

– Trebuie să-i povestesc tatei. Vă daţi seama că va trebui să evacuăm continentul? Şi vreau să spun că trebuie s-o facem *imediat...*

Cadmann prinse o mişcare cu coada ochiului şi, înainte de a-şi da seama ce se petrece, se scurse o jumătate de secundă fatală. Incredibil, Aaron îşi dădea arma jos de pe umăr. Chaka îşi ţinea puşca în mâini. O ridică, exact în clipa când Cadmann îşi simţi gura deschizându-se:

– Nu!

Chaka era mai aproape de Aaron, şi acesta îl împuşcă mai întâi pe el. Biologul abia începuse să reacţioneze când îl lovi glonţul, dându-i capul pe spate. Tot trupul i se îmbăţoşă. Căzu peste marginea stâncii, cu întreaga jumătate din stânga a capului o ruină roşie, umedă, Cadmann îşi ridicase deja arma antigrendeli când îi izbi timpanele zgomotul primei detunături. Chaka încă nu căzuse. Când trase, Aaron se lăsă într-un genunchi. Încărcătura puştii îi trecu pe deasupra capului. Îşi corectă tirul şi trase iarăşi.

Ţintise în centrul masei corporale, care, în cazul lui Aaron Tragon, era acoperit de puşcă. Tânărul zbură

înapoi, şocul electric azvârlindu-i braţele în lături şi răsfirându-i părul. Gura i se deschise într-un „O" larg când săgeata îşi descărcă încărcătura. Căzu în fund, la un metru distanţă. Se scutură ca un câine mare, bolnav.

Degetele lui Cadmann potriveau o altă săgeată în gaura ţevii când îşi dădu seama că avea nevoie de cinci secunde pentru reîncărcare. Puştile antigrendeli erau arme de susţinere, utilizate ca parte a unui efort colectiv.

Peste cinci secunde avea să fie prea târziu.

Arma lui Chaka. Plonja spre ea, dar Aaron era mai aproape. Tânărul ţipă, se săltă în picioare şi se aruncă, iar ambele perechi de mâini se strânseră pe armă în acelaşi timp.

Pentru o clipă smuciră de ea, cu feţele la numai câţiva centimetri distanţă. Pe urmă Cadmann îi dădu drumul şi îşi repezi pumnul drept, izbindu-l pe celălalt în falcă, exact sub ureche. Capul lui Aaron zvâcni spre ceafă şi strânsoarea în care ţinea arma slăbi, dar se retrase rotindu-şi fulgerător piciorul drept, a cărui labă nimeri faţa bărbatului. Acesta pierdu controlul asupra armei şi se rostogoli pe spate, urlând când izbi pământul cu umărul. Cu umărul *vătămat.* Se ridică în picioare tremurând, în acelaşi timp cu Aaron.

Braţele tânărului erau curbate lejer, îndepărtate unul de altul cu distanţa dintre umeri. Gata să despice, să dea cu pumnul, să înşface. Stătea cu umărul drept înainte şi cu o treime din greutatea corpului sprijinită pe piciorul din faţă.

Cadmann se simţi cuprins de tristeţe, obosit şi bătrân. Hristoase. Fireşte. Aaron învăţase karate de la Toshiro. Fusese probabil cel mai bun dintre elevii lui, excelând în lupta corp la corp, aşa cum excela la orice altceva.

Şi era probabil mai puternic decât el, mai rapid şi mai odihnit. L-ar fi ucis cam în douăzeci de secunde.

Îşi duse mâna la teaca de la centură şi îşi scoase cuţitul Gerber Australian Bowie. Douăzeci şi cinci de centimetri de oţel. Îl purta asupra lui de când fusese în Africa, un cadou de la unul dintre agenţii sub acoperire pe care îi pierduse în Mozambic. Îl simţi greu în mână.

– Haide, băiete. Să terminăm cu asta.

Aaron se uită la cuţit, la faţa lui Cadmann, din nou la cuţit. Îşi lăsă mâinile să cadă. - - Nu... nu mă pot lupta cu tine.

– Aici n-ai prea multe de ales, şuieră bărbatul, şi se apropie puţin, pe nesimţite. De ce-ai făcut asta, Aaron?

– Toţi te-ar fi *ascultat* pe tine.

Îşi ridică antebraţele, cu încheieturile mâinilor alături. Băiatul se preda! Ce naiba trebuia să facă el?

– S-ar fi întors pe insulă. S-ar fi terminat totul.

– Asta nu-i un motiv să ucizi.

Dar, în străfundul minţii, auzi o voce şoptind: *Poate pentru Aaron Tragon este.*

– Îngenunchează, spuse Cadmann.

Aaron se supuse. Buza de jos îi tremura. Pe obraz i se scurgea o singură lacrimă.

– Încrucişează-ţi gleznele şi aşază-te pe ele.

Era o poziţie satisfăcătoare, te împiedica să te ridici repede.

– Scoate-ţi cureaua.

Mâinile tânărului se duseră la curea, o traseră afară din găici.

– Fă-i un laţ la capăt şi trece-ţi încheieturile prin el. Strânge-l cu dinţii.

Aaron o făcu, apoi, fără să i se ceară, înfăşură cureaua încă o dată. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Îşi ridică ochii spre Cadmann, cu expresia feţei îndulcită.

La naiba, semăna prea mult cu băiatul pe care-l învăţase să înoate, pe care-l dusese în excursii.

Doamne. Cum de o luase totul razna atât de repede? îşi mută cuţitul în mâna stângă şi se întinse să ridice puşca.

Palmele lui Aaron lipite de pământ. Trupul lui se întinse, se răsuci. Picioarele lui loviră ca un bici, nimerindu-l pe Cadmann în coaste. Cuţitul îi sări din mână. Aaron se apropie, izbind brusc cu piciorul. Bărbatul abia reuşi să-şi ridice mâinile la timp, primind lovitura în umăr şi în falcă. Durere. Întuneric şi gust de sânge în gură.

Colonelul şarjă ca un taur. Nu-i păsa de loviturile biciuitoare de picior, nici de mâinile legate ale lui Aaron căzând ca un topor peste gâtul lui îndoit. Îi întoarse loviturile, izbindu-l cu ambele mâini. Nu karate. Nu judo. Doar croşee scurte, devastatoare, nimerind trupul celuilalt, încercând să-l frângă în două, un-doi, un-doi, un-doi.

Îl înşfăcă de curea. Se învârti, se răsuci, îl azvârli ţinându-l de încheieturile legate. Efect de pârghie şi sincronizare perfecte. Aaron se roti prin aer, izbi cu putere pământul, se rostogoli ameţit şi mâinile lui...

Găsiră puşca lui Chaka. Îi sprijini patul în piept. Degetele descoperiră trăgaciul. Cadmann înlemni locului.

Suferinţa schimonosi faţa lui Aaron. Un singur cuvânt chinuit:

– *Tată.*

Apoi un tunet.

38.

ÎNAINTE DE FURTUNĂ

Dar răul este făurit şi de aceea ce-ai gândit,
Nu doar de voia inimii.
Thomas Hood, *Visul doamnei*

Edgar şi Trish erau singuri în centrul de comunicaţii. Fiindcă el alesese momentul acela s-o înveţe cum să creeze modele matematice pentru aprecierea evoluţiei condiţiilor meteorologice, auziră primii cuvintele sugrumate, înnebunite:

– Ajutor... Ajutor...

De neconfundat, vocea lui Aaron Tragon. Vocea unui om la limita puterilor.

Edgar era curios mai presus de orice. Se aplecă spre Trish.

– Aaron nu plecase împreună cu Cadmann şi cu Micul Chaka?

– Din câte ştiu eu, răspunse ea, şi străpunse butoanele virtuale cu un singur deget. Spune, Aaron. Te auzim.

– În Ţânţarul XII. Trec acum peste creastă. Doamne. Grendeli. Grendeli peste tot.

Edgar sări brusc în picioare.

– *Cum?*

Deschise circuitul de alarmă generală şi în întreaga tabără începură să sune claxoane.

Justin auzi alarma şi îi aruncă o privire Jessicăi, care îşi miji ochii. Erau o succesiune de perechi de sunete electronice, nu unicul şi înfiorătorul ţipăt plângăreţ care indica o apariţie în câmpul vizual al paznicilor de la periferie. Însă era suficient ca să ţi se ridice părul pe ceafă.

Puştile antigrendeli, niciodată prea departe, erau înşfăcate de mâini înverşunate. Toată suflarea din Shangri-La se revărsă în piaţă. Ochi în alertă, capete răsucindu-se, voci înălţându-se alarmate.

Trish apăru în uşa barăcii centrului de comunicaţii şi cercetă mulţimea din ochi până când o descoperi pe Jessica. Se duse drept la prietena ei. Justin le văzu discutând. Când Jessica se răsuci, văzu că îi pierise sângele din obraji.

Justin îi trecu în grabă în revistă pe toţi cei prezenţi. Sylvia Weyland nu se vedea nicăieri. Îşi aminti că era sus, la mină, unde superviza activităţile.

Bâzâitul slab al Ţânţarului îşi făcu loc în zona conştientă a minţii sale. Înainte de a reuşi să-l înregistreze pe deplin, Jessica se întoarse spre el, făcu un pas şovăielnic, apoi încremeni. Capul i se aplecă spre pământ. Şi-l ridică din nou. Din ochi îi şiroiau lacrimi.

Se întâlniră în mijlocul mulţimii şi ea îi căzu plângând în braţe.

Ţânţarul XII asoliză patru minute mai târziu. Patru duzini de nativi stelari îngrijoraţi înconjurară platforma, aşteptând tăcuţi în timp ce îşi făcea apariţia Aaron Tragon.

Era plin de nămol şi de vânătăi, şi sângera. Avea cămaşa sfâşiată aproape în întregime. Arăta ca un om cu desăvârşire rătăcit.

Justin ajunse primul lângă el.

– Povesteşte-mi, îi ceru. Aaron îl privi.

– Am încercat. Am încercat, Justin. El îl înşfăcă de umăr.

– Povesteşte-mi, fir-ar să fie!

Rotoarele autogirului îşi încetiniră mişcarea, apoi se opriră. Aaron se rezemă de cabină.

– Ne întorceam de-a lungul culmii doisprezece. Norii arătau urât şi voiam s-ajungem mai repede. Acolo e o stâncă deasupra fluviului. Chaka s-a oprit şi ne-a spus să ne uităm în jos. Doamne, făcu el, şi îşi şterse fruntea cutremurându-se. Grendelii se transformau. Sonomi. Clocoteau în fluviu. Era... era spectaculos. Atât de departe jos, încât am crezut că eram în siguranţă. Pe urmă pragul de stâncă a cedat sub greutatea noastră. Eu şi Cadmann am sărit înapoi la timp, însă el a căzut.

Se întrerupse şi, în timpul acelei pauze, Marele Chaka îşi făcu loc prin mulţime şi veni să se aşeze în faţa lui, uitându-se în sus la el cu o expresie pe care Justin o găsi indescifrabilă. Dădu să spună ceva, dar Marele Chaka îi puse mâna pe braţ, implorându-l să tacă.

– A alunecat pe jumătate din distanţă înainte de a se opri. S-a prins brusc de ceva. Era prea aproape de fluviu. Eu şi Cadmann ne-am dus după el. Din pământ ieşeau rădăcini. Ne-am folosit de ele. Acolo plouase. Malul era nesigur. Cadmann a ajuns la Chaka, l-a ajutat să urce. Au alunecat. Cadmann a oprit alunecarea şi eu m-am apropiat. Atunci ne-au văzut grendelii.

– Grendeli, făcu Marele Chaka.

Aaron dădu din cap cu un regret neţărmurit.

– Se agitau, au ieşit din apă. Şase, şapte, opt. Mici, dar un adevărat *potop,* odată ce şi-au dat seama că acolo era mâncare. Cadmann a ţipat la mine să mă-ntorc. Nu l-am luat în seamă şi am încercat s-ajung la ei. Nu aveai de ce să te-agăţi. Am omorât unul cu

puşca antigrendeli. Cadmann a împuşcat doi cu a lui, şi apoi unul cu pistolul. Au ajuns mai întâi la Chaka...

Îşi îngropă faţa în mâini.

– Au ţipat. Au ţipat. Oh, Doamne, nu vreau să mai aud vreodată aşa ceva. Urlau înjurături şi împuşcau grendeli. Pentru fiecare grendel ucis apăreau alţi doi. Şi au alunecat amândoi în râu, pe urmă n-a mai fost nimic, decât sânge. Nu ştiu cât timp am stat agăţat acolo, uitându-mă la apă. Pe urmă m-am urcat înapoi. Eram amorţit.

Îşi ridică mâinile. Erau pline de tăieturi şi însângerate.

– Am alunecat de câteva ori, dar am reuşit să ajung jos, înapoi. Îmi... Îmi sfâşiasem cămaşa. Îmi pierdusem comcardul. Când am ajuns la Ţânţar, s-a stricat vremea. Am cerut ajutor. Nu mai puteam gândi logic. Am zburat înapoi.

Întâlni ochii Jessicăi. Apoi pe ai lui Justin. Apoi pe ai Marelui Chaka. Jessica se apropie să-l ia în braţe.

Grupul era tăcut. Justin tremura.

Marele Chaka îşi înălţă privirea spre cer. Era plin de nori negri, de furtună.

– Cât mai e până începe ploaia?

Aproape ca un răspuns, începură să cadă picături de apă.

El îşi lăsă capul să atârne.

– Când se termină, trebuie să mergem acolo, să vedem ce putem recupera din fiul meu.

Se uită din nou la Aaron. Ceva - nici furie, nici durere - i se furişă de-a lungul feţei întunecate, apoi dispăru.

Durere. Durere de spate, durere de cap, o imensă sfâşiere, o suferinţă arzătoare care ameninţa să-i devoreze toate gândurile, toată viaţa. Era pur şi simplu prea amplă, mai puternică decât orice altceva i se mai

întâmplase, pe toată durata existenţei lui. Mai puternică decât toate durerile pe care le simţise vreodată, luate laolaltă.

Era frig. Era ud. În jurul lui era apă. Alături de el. Curgând peste el.

Micul Chaka se trezi.

Am spatele rupt? Era o întrebare firească, la care nu putea răspunde atunci. În întreg universul lui nu exista decât suferinţă. Asemenea întrebări puteau veni mai târziu - dacă avea să existe un mai târziu.

Nu reuşea să-şi focalizeze privirea. Nu vedea decât jocuri de umbre şi lumini.

Ce trebuia să-şi amintească? Ce se întâmplase? îşi aduse aminte...

Îşi aminti.

Aaron. Oh, Doamne. Aaron îl împuşcase. Oare amintirea era corectă? Şi, dacă era, de ce nu murise?

Se strădui să se mişte. Ce se mişca? îşi aduse aminte de o străfulgerare de lumină, de străduania de a-şi îndrepta arma către ţintă, de puşca lui Aaron înălţându-se.

Nu, acum gândurile i se derulau înapoi. De la ultimul lucru pe care şi-l amintea către început.

Calm. Încearcă să-ţi aduci aminte. Aaron îl împuşcase. Şi apoi? Apoi Cadmann trebuie să îl fi împuşcat pe Aaron. Gândul ăsta îl linişti pe de-a-ntregul. El ar fi putut fi mort. Oare murise deja? Asta era moartea? Pur şi simplu o afundare lentă în pământ? însemna durere şi umezeală? Fusese împuşcat în cap, cu siguranţă. În momentul acela era mort, cu siguranţă.

Nu spera nicidecum că ar fi fost într-adevăr posibil să fie viu... nu-i aşa?

Dar ştia că fusese răzbunat. De fapt, dacă Aaron fusese ucis de Cadmann, iar el, Chaka, mai era în viaţă

(şi începea să aibă bănuiala că, de fapt, ar fi fost cu putinţă), atunci avea o şansă să fie salvat. Colonelul avea să ardă în iad înainte de a permite ca unul dintre ai lui...

I se limpezi în sfârşit vederea.

Reuşi să-şi oprească scâncetul înainte de a-i scăpa printre buze, dar asta nu transforma lumea într-un loc mai bun.

Acolo, în apa din faţa lui, se afla Cadmann.

Arăta la fel ca întotdeauna, numai că faţa lui bronzată era palidă. Ochii lui albastru-verzui se holbau la el, aproape ca şi cum ar fi fost gata să-i vorbească. Aproape. Gaura din gâtul lui spunea că n-avea să mai rostească niciodată vreun alt cuvânt. Chaka închise ochii şi îi strânse cu putere. Avu nevoie de toată forţa, dar trebuia să o facă. Nu avea de ales. Nu putea face faţă unui *asemenea fapt.* Era mai rău decât moartea.

Deschise ochii din nou, rugându-se să fi fost o halucinaţie. Ar fi fost cu putinţă, nu-i aşa? Totul avea să se schimbe când îşi redeschidea ochii, aşa cum se schimbă lucrurile dintr-un vis când îţi reîntorci privirea către ele după ce te-ai uitat în altă parte.

Însă Cadmann continua să plutească în acelaşi loc. Apa curgea peste ochii lui holbaţi. Buzele erau întredeschise, ca şi cum ar fi fost surprins în mijlocul unui cuvânt. Încercând să vorbească, să mai spună încă o vorbă, doar încă una, înainte ca liniştea să cadă asupra lui pentru veşnicie.

Chaka plânse.

Întunecimea veni după el.

Nu ştia cât timp fusese inconştient. Se trezi într-un coşmar. Simţi *creatura* mişcându-se prin apă. Nu se putu convinge să deschidă ochii.

Era acolo, în apă, alături de el.

Un grendel. Simţea căldura care îi ieşea din trup, auzea zgomotul modulat al apei împroşcate. Părea mare cât o casă.

Recăpătarea cunoştinţei însemna întoarcerea pe tărâmul durerii. Chaka tânjea după moarte. Aceea era trecerea. Trecerea către lumea cealaltă, o lume fără durere. O lume unde îl aştepta Cadmann, care îl privea de acolo. *Fii curajos, prietene. Nu te teme de întuneric...*

Auzea răsuflarea, apoi nici o răsuflare, doar o bolboroseală şuierătoare. Deschise ochii. Nici urmă de grendel.

Propria uimire îl surprinse, la început, chiar şi pe el. Ce naiba se petrecea? Pe urmă văzu trompa.

De un albastru-Cadzie, abia dacă despica suprafaţa apei. Grendelul era o umbră sub suprafaţă. Cu atât de puţin sub suprafaţă. Urmărindu-l pe el.

Chiar şi în mijlocul unui coşmar, biologul din Micul Chaka era uluit. Era prima trompă de grendel pe care o vedea cineva pe continent. Apa era atât de puţin adâncă. Aşa că, de ce se obosea nemernica? Dumnezeu ştia că n-avea de ce să se *ascundă* de el. Şi atunci, ce naiba...?

O împroşcătură chiar alături de ea, şi între dinţii ei fâlfâi brusc ceva. Doamne. Un sonom. Capul ei se ivi puţin deasupra luciului şi Chaka văzu că picioarele sonomului erau mult prea bine conturate. Aproape că sosise *timpuL* Odată ce deveni conştient de asta, îşi dădu seama că apa era plină de asemenea creaturi. Zeci... sute de sonomi.

De ce nu-l mânca, pur şi simplu? Îl păstra pentru progeniturile ei? Era o căţea bătrână, prea bine

căptuşită cu grăsime, care dorea o trataţie specială pentru scump...

O durere neaşteptată îi arse piciorul drept. Întinzându-şi gâtul cu un rest de putere, văzu ieşind din apă capul unei forme negre, cu gheare, şi o privi răsucindu-se în timp ce îi asalta coapsa cu sălbăticie.

Crezuse că nu-i mai rămăsese nici un strop de teamă. Se înşelase.

Încercă să ţipe. Ideea de a fi devorat de o hoardă de pui era, cumva, infinit mai înspăimântătoare decât colţii unui singur grendel. Această... *ciugulire* ar fi durat mult şi bine.

Strigătul lui sună ca plânsetul unei păpuşi.

Apa zvâcni şi jumătate de sonom ajunse pe neaşteptate în aer, în gura grendelului, muşcată - şi scuipată.

Se uită la el încă o dată. Ce naiba era?

Trei ciudăţenii. Una moartă, una fugită, una pe moarte.

Ciudăţenia care cruţase viaţa bătrânei grendel... ce răsplată aştepta sau accepta Cea Puternică? Cea care ar fi trebuit s-o înveţe cum să dea formă vrăjii care ar fi ţinut universul prizonier, cum să-l înrobească pe Zeu şi pe fiicele lui... aceea zăcea moartă în apă, cu sângele vieţii răspândindu-i-se în lac, ca o invitaţie pentru fiicele bătrânei grendel.

Ciudăţenia care o ucisese pe Cea Puternică, *aceea era* Cea Puternică acum. Dacă bătrâna grendel ar fi ajuns la ea când fugea... ce-ar fi făcut? Şi-ar fi revărsat furia asupra ciudăţeniei care îi zădărnicise toate ambiţiile? Sau ar fi silit-o s-o slujească, s-o înveţe? N-avea importanţă. N-avea cum să ajungă la ea.

A treia zăcea neajutorată, rănită. Copiii ei aveau să o mănânce în câteva minute. Trebuia să ia o hotărâre, şi încă repede.

Îşi ridică privirea spre cerul care se întuneca. Simţi stropii mari împroşcând-o când se loveau de ea. Lumea se îneca. Vântul Morţii avea să ia în stăpânire ţinutul şi nu mai era timp.

Se întoarse cu spatele către om. Îşi azvârli coada şi îl agăţă cu grijă de stratul exterior de piele, pielea desprinsă, pe jumătate lepădată, care părea să le placă tuturor ciudăţeniilor. Iar aceasta se zvârcoli şi se împotrivi, iar ea se gândi, pentru o clipă: *Ce e de făcut?*

Da. Acum ştia.

Se scufundă sub apă, trăgând ciudăţenia după ea.

Rachel Moskowitz nu se întoarse când intră soţul ei în sala principală de mese şi o cuprinse cu braţul de mijloc. Nici unul dintre primi nu vorbea. Noutăţile de pe continent, vestea despre cumplita moarte neaşteptată, fuseseră o lovitură puternică pentru toţi.

Iar acum asta: *Geographic* le reda, pe ecranul comun, imaginea furtunii coborâte asupra taberei Shangri-La. Camelotul fusese biciuit de ploi aproape o săptămână, însă aceea nu era decât zona periferică a furtunii care avea să traverseze Shangri-La.

– Cum a primit vestea? întrebă Rachel. Ce face Mary Ann?

– I-a spus chiar Mickey, şopti el, apăsându-şi buzele pe urechea ei.

Rachel dădu din cap.

– Probabil c-aşa a fost cel mai bine.

– Mickey zice că ea e bine. Bine şi atât. Vrea să-şi aibă toţi copiii alături.

– Ruth, murmură Rachel. Doamne. Trebuie să luăm legătura cu Ruth.

Zack se crispă uşor. Ruth îi trădase. Dar... dar era singurul lor copil şi venise timpul să dea uitării astfel de lucruri.

– O să stabilim contactul. Cel mai important lucru e *Robor,* care se află în siguranţă la mină. Putem fi siguri. Cadmann s-a asigurat.

Păstrară o clipă tăcerea, uitându-se la vârtejul colorat care reprezenta mase colosale de aer cald şi rece înfruntându-se deasupra continentului.

Ruth clătină încet din cap.

– Cadmann. Cumva... am crezut întotdeauna că era nemuritor.

– El n-a crezut niciodată. E o greşeală pe care n-a făcut-o nicicând.

39.

ALBINELE

Să se facă dreptate, chiar dacă vine sfârşitul lumii!
Împăratul Ferdinand I

Micul Chaka se trezi din visul în care se înecase vomitând apă. Senzaţiile lui se reduceau la confuzie şi la durere, şi la certitudinea nemiloasă că trecuse dincolo de agonie, ajungând în moarte, şi apoi dincolo de moarte, în iad.

După ce scăpă de greaţă, se rostogoli pe-o parte, fără să deschidă ochii. Nu-şi putea trezi dorinţa de a privi împrejurimile. Sub el era o stâncă, nu mâlul şi aluviunile din albia fluviului. Din depărtare se auzea apa picurând în apă. Mai de departe venea un alt sunet, o vibraţie neîntreruptă, ca o bătaie de tobă.

Deschise ochii. Nu era nimic de văzut. Nu era sigur că-i deschisese.

Dar se mişcase, îşi putea mişca piciorul şi braţul stâng. Îşi impuse, foarte ferm, să *nu-şi* întindă mâna ca să-şi atingă capul. Îşi trase sub el cotul, apoi genunchiul, apoi celălalt genunchi, pe care îl simţea flasc şi amorţit. Alunecă şi aproape căzu în apă, peste marginea unui prag de stâncă.

Iar apă? Unde naiba se afla? Mâna stângă atinse ceva rece, solzos. Îl pipăi şi ştiu imediat ce era. Un sonom mort. Îi simţea solzii, aripioarele acum transformate pe de-a-ntregul în picioare. Dinţii. Ţepii mărunţi, în

devenire, de pe coadă. Ceva muşcase din el, avea carnea sfâşiată şi...

Ceva.

Se opri, nemişcat, şi ascultă din nou. Departe, în apă. Ceva se mişca. Se auzea un sunet. Nu al apei picurând de pe stânci. Nici bătăile inimii lui, nici tunetul propriei respiraţii.

Grendelul. Animalul care îl adusese acolo, nevătămat. Care îi lăsase un sonom mort.

Mâncare?

Ce naiba?

Era atât de slăbit. Atât de slăbit. Era imposibil, dar întunericul se învârtea. Nu putea să gândească, nu putea să se mişte. În beznă apărură lumini şi apoi leşină, întrebându-se abia în ultima clipă dacă avea să se mai trezească vreodată.

Cerul se deschise, revărsându-şi ploaia şi fulgerele de parcă le-ar fi păstrat încă din primele zile ale existenţei Avalonului. Pe Camelot, valurile izbiră deja inundatul Surferi, dărâmându-l, lovind în stâlpi până îi transformară în aşchii şi schimbând însăşi forma terenului.

Furtuna traversă continentul ca un monstru amiboid ostil. Izbi Shangri-La ca o bombă. Secunzii acoperiră cu prelate clădirile neterminate care reprezentau jumătate din tabără, ferind hrana neambalată de sălbăticia ploii torenţiale. Apoi intrară în adăposturi, se ghemuiră unii lângă alţii şi ascultară răpăitul. Se gândiră la râurile umflate. Grendelii aveau să iasă în noaptea aceea, dar pe o asemenea ploaie nu se simţea nici un miros. Aşa că erau în siguranţă.

Dar tăceau. Jalea lor se infiltrase în înseşi rădăcinile coloniei. Nu mai trecuseră niciodată prin clipe atât de întunecate.

Aaron stătea lângă şemineul din sala principală, cu braţele lui lungi înfăşurate în jurul genunchilor. Privea ploaia de afară şi vorbea foarte puţin, ca şi cum cuvintele i-ar fi depreciat cumva nefericirea. Avea ochii înroşiţi.

Ploaia îi bombarda deja de douăzeci şi patru de ore, cu sălbăticia unei grindine cu bile de rulment.

Ceilalţi veneau şi plecau, dar el rămânea în acelaşi loc. Jessica îi stătea de obicei alături. Simţea nevoia să-l atingă în aceeaşi măsură în care o simţea şi el, dar trecură câteva ore înainte să accepte un gest de mângâiere. Când îşi rezemă într-un târziu capul mare de pieptul ei, şi o luă în braţe şi adormi în cele din urmă, Jessica îşi simţi în sfârşit propria durere. Se întrebă, deprimată, cum avea fie când va simţi din plin impactul celor petrecute. Pentru că în clipa aceea era ploaia, şi paza împotriva grendelilor din ploaie. Îl lăsă pe Aaron adormit şi se uită pe fereastră, către sala de mese. Ştia că Justin era acolo şi nevoia de a vorbi cu el era mai puternică decât ar fi putut spune.

Tresări când simţi atingerea unei mâini pe umăr, dar nu era decât Trish.

– Du-te, îi zise ea, cu voce scăzută. Rămân eu aici de veghe.

Jessica îi mulţumi prietenei sale cu o înclinare a capului şi o îmbrăţişă. Oare Trish îi *era* prietenă? Doamne, ce idee. Ce *era* totul, ce naiba însemna totul? Toshiro mort. Joe şi Linda morţi. Stu mort. Iar acum Chaka şi tatăl ei morţi. De ce? Pentru că Aaron voise să...

Nu. Nu-şi putea permite să se poticnească. Aaron i-ar fi salvat, dacă ar fi putut. Lui îi părea mai rău decât oricui pentru cele întâmplate. Şi-ar fi dat viaţa să-l salveze pe Cadmann, sau pe Chaka. Nu spusese chiar el? Nu ştia chiar ea?

Atunci de ce îşi dorea să moară?

Îşi acoperi capul şi ieşi în furtună.

În aval de tabără, grendelii castori intraseră în panică. Fluviul se umflase, dublându-şi debitul, şi îi lovea ca un ciocan, se năpustea asupra cuiburilor şi a barajelor lor cu o sălbăticie pe care nu o mai întâlniseră niciodată... dar pe care ceva din adâncul lor o recunoştea.

Ceva de dincolo de raţiunea lor neclară.

Acum a sosit timpul.. acum a sosit timpul...

Aşa că se străduiră să repare şi eşuară. Şi, când cedară barajele, apa îi luă pe câţiva şi îi izbi de stânci. Alţii ieşiră orbeşte din lacurile care se umflaseră cu atâta furie, din lacurile zbuciumate de furtună, căutând să se ferească din calea trunchiurilor de copaci şi a bucăţilor zimţate de grohotiş care îi doborâseră. Bucăţi din barajele verilor lor, aflaţi departe, în nord, bucăţi din propriile lor baraje. Se luptară orbeşte, dar era în zadar. Pe măsură ce se înteţea ploaia, pe măsură ce, în timpul nopţii şi în ziua următoare, furtuna deveni tot mai puternică, apa mătură şi lucrările la care trudiseră ei şi strămoşii lor vreme de decenii.

Jessica îl găsi pe Justin în sala de mese, uitându-se pe fereastră. Katya era alături de el. Jessica simţi o împunsătură, dar nu era nimic de făcut. Ea alesese, cu mult timp în urmă.

Katya îl trase pe Justin de braţ când o văzu intrând. El se ridică şi îi sărută mâna, apoi traversă încăperea către Jessica, pe care o îmbrăţişă.

Doamne, era bine. Îmbrăţişarea era ca o hrană fizică. Nu-şi dorea decât să rămână în braţele lui, să-şi simtă inima bătând lângă a ei, să simtă că viaţa ei nu se dezmembra cu desăvârşire, că lacrimile care îi şiroiau pe faţă aveau să se oprească într-o bună zi. Că în întreaga lume exista suficientă dragoste pentru ca totul să fie bine.

– Ai vorbit cu Mary Ann? întrebă el. Ea clătină din cap.

– Nu pot. Nu încă. Am vorbit cu Mickey - el e cel care i-a dat vestea. Nu pot vorbi cu ea prin holo, Justin. Nu pot.

El dădu din cap a înţelegere.

– Ştiu. A fost groaznic când i-am spus Sylviei. Iisuse.

– Cum suportă?

– Bine. Sunt ocupaţi acolo sus la mină. Sunt o mie de lucruri de făcut ca să-l menţină pe *Robor* ancorat şi la adăpost. E în siguranţă - tata a avut grijă să fie aşa. Ar fi în siguranţă chiar şi în timpul unei furtuni mai puternice. Dar asta o ţine ocupată, şi cred că e o idee bună.

Ea dădu din cap şi se îndepărtă de Justin. Simţi aromă de cafea.

– Miroase frumos, zise.

– Unde-mi sunt manierele?

Doamne, cum reuşea el să reziste atât de bine? Ştia cât de apropiat fusese de Cadmann. Într-un anumit mod, unul teribil, îi fusese mai apropiat decât ea.

Inima i se frânse iarăşi. Carlos îi aduse o cană cu cafea, i-o îndesă în mâini.

– Mamele voastre sunt, amândouă, foarte puternice. Altminteri n-ar fi supravieţuit în locul ăsta. Nici unul

dintre noi n-ar fi putut. Cei slabi n-au plecat în călătorie. Cei nesiguri pe puterea lor şi-au căutat refugiu în instabilitatea hibernării.

Jessica se holbă la el.

– Carlos? Ce-nseamnă *asta?* El ridică din umeri.

– Să spunem că, după părerea mea, instabilitatea a fost o evadare convenabilă pentru cei care n-au putut, pur şi simplu, să facă faţă. Doar muncă în grădină. Creşterea copiilor.

– Sculptura?

– Avem cu toţii micile noastre refugii, răspunse el, zâmbind.

Tăcură, ascultând răpăitul ploii pe pereţi şi pe plafon. Bătăi de tobă neîntrerupte, aritmice. După cum îi anunţase *Geographic,* primul val de ploi avea să de domolească în dimineaţa următoare. Apoi venea acalmia, urmată de mai multe ploi, în valuri, pentru cel puţin o săptămână. Şi, după săptămâna aceea, un alt front de furtună, şi încă unul. Puteau aştepta să treacă. De aceea se aflau acolo.

– Când se limpezeşte cerul, spuse Carlos, iau un Ţânţar şi mă duc sus în munţi, la coordonatele pe care ni le-a dat Aaron. Cred c-o să găsesc oasele tatălui tău.

Sorbi din cafea. Avea în ochi ceva pe care ea nu-l putea descifra cu adevărat.

– Comcardul lui emitea încă. O să-i găsesc oasele. Cred că-i datorez tatălui tău măcar atât.

Pe urmă închise ochii, bău şi nu mai scoase nici un alt cuvânt tot restul nopţii.

Torentul nemilos sfărâmă barajul castorilor, transformându-l în aşchii, şi fluviile se umflară, îşi schimbară cursul, inundară câmpiile. Apele fulgerător revărsate şi trombele de ploaie urlau, se învârtejeau,

sfâşiau cerul cu şi mai multă cruzime, îi vărsau sângele. Apa vui de-a lungul câmpiei şi se afundă în stupi, în stupii pe care nativii stelari îi văzuseră, dar nu îi înţeleseseră. În sudul continentului erau mii. Fiecare adăpostea zeci de mii de albine.

Se stârni haosul şi ele reacţionară îngrămădindu-se, apoi roind în sus şi dând să iasă. Apa le izbi, trimiţându-le înapoi. Îşi dărâmară pereţii tunetelor, izolându-se, apoi se retraseră în cele mai adânci galerii.

Şi aşteptară.

Trecuseră deja luni de zile de când îşi hrăneau embrionii selectaţi cu o varietate specială de „lăptişor de matcă", pregătit din *viteză* îmbogăţită. Acum începeau să se vadă rezultatele, şi primele regine tinere agitau apa cu aripile lor motoare.

Edgar îşi acoperi capul, ferindu-l de ploaie, ieşi în noroiul până la glezne şi traversă tabăra împroşcându-l la fiecare pas. Ploaia puternică estompa luminile îndepărtate ale sălii de mese.

Întrezări o siluetă măruntă, ghemuită sub şuvoaie, rezemându-se de peretele unui dormitor. Se îndreptă într-acolo, fără să ştie pe de-a-ntregul de ce.

Era Ruth şi, când îl văzu venind, alergă în direcţia opusă, lipăind prin apă. Era aproape imposibil, dar ar fi putut jura că auzise prin ploaie un sunet, un ţipăt firav de animal deznădăjduit.

O ajunse din urmă, încântat de proaspăt dobândita lui vigoare - era al naibii de greu să înaintezi printr-un noroi atât de dens.

O înşfăcă de umăr şi o răsuci. Şuviţele de păr ude de ploaie îi brăzdau faţa. Privea cu ochi mari, holbaţi. Nu

păru să-l recunoască. O conduse într-una dintre magazii.

Tremura. Dinţii îi clănţăneau întruna şi Edgar ajunse să-şi spună că ea ar fi putut ronţăi un camei.

– Ce-i cu tine? o întrebă.

Ruth se uita la el, prin el. Şi tăcea.

Se opri din tremurat. Pielea ei i se părea foarte delicată. Aproape ca de porţelan. Aproape translucidă. Părea atât de inocentă. De rătăcită.

– O să-ţi găseşti moartea, îi spuse.

– Nu-mi pasă, răspunse Ruth. Pur şi simplu... nu-mi pasă.

Părea atât de pierdută, de neajutorată.

O aşeză pe un butoi, îi dădu gluga jos de pe cap.

– Nu ştiu ce caut aici, zise ea.

Edgar dădu să-i vorbească, apoi înţelese cât de greu îi fusese ei să rostească până şi atât, şi păstră tăcerea.

– Am venit pentru Aaron. Am crezut că poate ăsta era un mod de a fi... cu el, vorbi, apoi îşi ascunse faţa în mâini. Ce fac? De ce sunt aici?

Aaron nu o voia pe Ruth. Nici pe altcineva. El nu voia decât continentul acela.

– N-ai făcut altceva, spuse într-un târziu Edgar, surprins să audă cuvintele desprinzându-i-se de pe buze, decât să-ţi urmezi inima. Trebuia să încerci.

Ea îşi ridică privirea spre el şi şi-o focaliză asupra lui, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară. Apoi îşi coborî faţa în mâini şi începu să suspine. În cele din urmă, după mult timp, îşi trase un butoi lângă al ei şi o cuprinse cu braţul. Ea îl lăsă.

După o vreme îşi sprijini capul de umărul lui şi plânse, iar el ascultă ploaia pentru multă, multă vreme.

După două zile, ploaia se opri. Apele începură să se retragă şi câmpia prinse să se usuce. Pământul absorbi apa şi, în cele din urmă, razele soarelui îl atinseră din nou. Cerul era încă împodobit cu nori întunecaţi.

Pământul se cutremură. Şi începu să se sfărâme. Şi de sub glie ieşiră, târâş, mai întâi una, apoi zece, apoi o sută, apoi un milion de albine.

Zeci de milioane. Roind. Flămânde. Sosise Vântul Morţii.

În a doua zi de după încetarea ploii, Carlos era în Ţânţarul II, iar Evan Castaneda în Ţânţarul IV. Se înălţară deasupra lanţului de munţi, plutind ca insectele pe o pală de vânt. Justin se ghemui lângă el.

– Te simţi bine, *amigo?* i se adresă Carlos.

Întrebarea era una dintre acele absurdităţi existenţiale pe care sunt obligaţi prietenii să şi le spună reciproc. Justin îl privi deprimat.

Şi nu-i răspunse direct.

– Uită-te la barajul grendeiilor, zise el în schimb, arătând în jos şi către est. Complet distrus. Sunt destul de inofensivi în marea majoritate a timpului, presupun - dar cine ştie ce fac în cazul unui asemenea dezastru?

– Mmm.

Carlos viră. O parte din el nu voia să ducă la bun sfârşit misiunea stabilită, ar fi făcut orice altceva în loc să descopere ceea ce se aşteptau să găsească.

– Ce face Jessica? întrebă.

Vorbea cu voce mai scăzută. Mult mai scăzută. Justin abia reuşi să i-o audă din cauza zgomotului motoarelor.

– Ea a ales. Crede că e de mai mult folos în tabără. Mai era ceva nerostit, fireşte: *Are grija de Aaron.* Acolo

sus lui i se întâmplase cu siguranţă *ceva.* În adâncul lui se schimbase ceva. Fusese dezgolit.

Sfâşiat. Vătămat. *Ceva.* Lui Justin nu-i venea să creadă întru totul povestea lui despre cele întâmplate. Ceva nu se potrivea. Intrase în panică şi îi abandonase pe Cadmann şi pe Chaka? Ce ascundea?

Sau poate văzuse pur şi simplu moartea, atât de puternică, de violentă. Justin îşi aminti cum îl văzuse pe Stu murind în zăpadă. Ferecase imaginea într-un locşor ferit, de unde să nu-l atingă durerea. De unde să nu o simtă. Aşa nu era nevoit să se gândească la grătarul pe care frigeau carne la Stu acasă, la jocurile de pocher, la întrecerile de zbor cu Ţânţarii, împreună cu un prieten şi cu un frate. Era prea dureros să-şi amintească asemenea lucruri.

Şi poate tocmai asta îl ucidea pe Aaron. Nimeni nu poate fi la înălţimea propriei imagini despre sine. Poate el tocmai primise o doză de realitate.

Justin îşi apăsă palmele pe ochi. *Tată. Cadmann. Doamne, o să-ţi simt lipsa.*

Erau la vreo douăzeci de minute distanţă de coordonatele destinaţiei când începu coşmarul.

Vântul se schimbase. Carlos se uită pe geamul principal şi văzu un nor imens, întunecat, tălăzuind în faţa lor.

– Hei, Justin. Ai idee ce-i asta? De unde Dumnezeu poate veni un nor de praf de asemenea dimensiuni, după o asemenea ploaie?

Întrebarea abia i se desprinsese de buze când staţia radio prinse glas, cu o răbufnire de paraziţi. Evan. Cu voce încordată de spaimă.

– *Nu e un nor de praf.* Ajutor, ajutor…

Justin văzu marginea norului atingând Ţânţarul IV. Deasupra autogirului apăru o scânteiere; aparatul se

clătină. Paletele rotorului scoteau scântei, ca nişte mici străfulgerări lucitoare în fum... şi, în clipa aceea, Justin ştiu pe cine înfruntau.

– Scoate-ne dracului de aici! ţipă la Carlos. Sunt *albine!*

Mâinile bărbatului erau fulgere pe comenzi. Ţânţarul se înclină puternic, îndepărtându-se de roiul care venea spre ei.

– Albine în paletele rotorului. Explodează. Pocnitori zburătoare minuscule, duşmănoase...

Moartea se apropia. Aproape ajunsese.

Jessica şi Aaron traversară piaţa principală din Shangri-La. Toate clădirile ţinuseră piept atacului stihiilor. Când îndepărtau prelatele, grinzile noi ieşeau la lumină nedeformate şi uscate. Era nevoie de reparaţii, dar se puteau termina în timpul săptămânii. Se îndreptară spre ţarcul cailor, aflat alături de al camelilor la marginea taberei, lângă gardul dublu, electrificat.

Camelii aveau pete şi dungi de noroi; de fapt se rostogoleau fericiţi prin nămol. Jessica lăsă imaginea să-i atingă dezolant inima. Era moarte, dar existau şi miracole într-o lume care putea da naştere unor făpturi atât de frumoase.

În jurul lor se adunase un grup numeros, dornic să asculte discursul promis de Aaron. Carey Lou privea cu gura căscată, plin de veneraţie. Micuţa Heather McKennie era lângă el, ţinându-l de braţ. Trish şi Edgar se aflau în mulţime, dar observă că nu mai păreau legaţi unul de altul, cum fuseseră cu numai o săptămână în urmă. El se ţinea de mână cu Ruth. În ultimele câteva zile petrecuseră foarte mult timp împreună. Intre ei nu se simţea ardoarea relaţiei

sexuale, erau doar atingeri uşoare şi numeroase discuţii cu voce scăzută.

Se ţineau pur şi simplu de mână. Aproape cu nevinovăţie. O fată gravidă şi un bărbat tânăr, de curând conştient de foamea cărnii. Şi cei doi se legaseră prin... inocenţă. Nu exista nici un alt cuvânt potrivit. Aaron încercase să-l despartă de Trish şi nu mersese... Ea înfăptuise un soi de miracol cu Edgar, salvându-l după moartea lui Toshiro... Însă apoi nu dorise să-l păstreze pentru ea. Dar părea să-l fi infectat cu microbul Pygmalion.

Jessica era derutată. Deloc geloasă, şi nu ştia pe de-a-ntregul de ce. Avea parte de tot sexul pe care şi-l dorea. De ce naiba ar fi râvnit... să se ţină de mână cu *Edgar?*

– Trebuie să reconstruim, spuse Aaron.

Razele arzătoare ale soarelui coborau printre nori, de parcă s-ar fi străduit să compenseze cascada de ploaie. Îi minţeau: *Geographic* anunţase o altă furtună peste o zi sau două.

– Am plătit un preţ prea mare. Trebuie să revendicăm acest continent pentru noi.

Vocea lui tremura. Jessica nu-l mai văzuse niciodată aşa, atât de sincer, dezvăluindu-şi astfel sentimentele. Era un nou Aaron. Tatăl ei murise şi în golul rămas păşise un nou lider.

Studie feţele mulţimii. Rude. Prieteni. Iubiţi, Stând pe străzile pline de noroi, evaluând tot ce aveau de făcut înainte ca tabăra să revină la viaţă.

Dar, la urma urmelor, acolo se afla Aaron, cel care îi condusese pe drumul către continent. Cel care îşi riscase zadarnic viaţa, încercând să salveze un bărbat la care ţinea mai mult decât la oricare altul.

O citea pe feţele lor. Tragedia petrecută avea să unească în sfârşit întreaga colonie.

La marginea taberei, câinii lătrau neliniştiţi. Jessica îşi încordă privirea, uitându-se dincolo de mulţime, şi văzu... Imposibilul.

Chiar dincolo de gardul dublu, electrificat, prin noroi se târa o siluetă în formă de torpilă. Încet. Treptat. Sondând terenul.

Întreaga tabără se cufundă într-o tăcere deplină. Jessica zări cu coada ochiului faţa lui Aaron, şi era *cadaverică.* Indiferent ce intenţionase să spună, cuvintele i se stinseseră pur şi simplu pe buze.

Un grendel. Un grendel *uriaş.* Se apropia încet. Şi... târa ceva.

Coada lui ţepoasă era agăţată, fără nici un dubiu, de un crac al pantalonului... unui bărbat. Al unui bărbat negru. Puşca lui Trish coborî de pe umăr, dar Marele Chaka Mubutu, care stătea alături de ea, o opri:

– Nu.

– Oh, Doamne, zise cineva. E Micul Chaka. *Micul Chaka???*

– E viu, rosti Marele Chaka.

Jessica încremeni locului, incapabilă să se mişte. *Cum...?*

Se uită în sus la Aaron, şi îi văzu ochii larg deschişi. Prea larg, şi avu impresia că se prăvălea în adâncul lor.

Aaron îl văzuse pe Micul Chaka murind! În văzuse sfâşiat în bucăţi de... de grendeli. Lumea ei se învârti şi privirea i se lipi din nou de silueta enormă care se oprise chiar lângă inelul exterior de clădiri şi scotea unui soi de gângurit.

Oh, Doamne. Încerca să le vorbească.

– De ce naiba n-ai...?

Era vocea lui Edgar. O plesnitură. Jessica auzi un foc de armă, destul de sonor ca să-i ia auzul, răsunându-i exact lângă ureche. Noroi împroşcat la vreo doi metri în faţa ei.

Grendelul îşi lăsă capul pe-o parte. Îi urmărea din priviri.

Mâna lui Edgar era pe ţeava armei. Aaron smucea de ea. Era atât de şocat încât nu-şi putea struni forţa, nu putea trage arma din mâinile celuilalt pentru o secundă critică.

– L-a ucis pe Cadmann! făcu el, răsuflând greu, zgomotos. L-a ucis pe Cadmann. Lasă-mă...

Marele Chaka i se adresă cu voce scăzută.

– Parcă spuneai că erau o grămadă de grendeli mici. Că sonomii care *se transformau* l-au ucis. Ca şi pe băiatul meu.

Aaron nu răspunse. Trish îl privi cu ochii reci ai unui ucigaş. Întregul grup avea arme, şi armele erau îndreptate spre el.

– Jessica, şopti el. Nu e ceea ce pare.

Şi, în clipa aceea, ea ştiu. Nu-şi putea convinge acea parte care *ştia* să-i vorbească părţii care *acţiona.* Nu putea. Dar înţelese totul într-o clipă, simţi blindajele retrăgându-se, se uită în miezul fiinţei sale, şi se simţi prăbuşindu-se în abis, apoi îl sigilă iarăşi, clătinându-se. Îşi auzi propria voce tremurând, auzi minciuna în timp ce şi-o rostea sieşi.

– Bineînţeles. Nu ştiu ce cred ei...

Marele Chaka făcu un pas înainte. Grendelul îşi scutură coada, desprinzând-o de piciorul Micului Chaka, apoi se retrase cu câţiva metri.

– Doamne, se minună cineva. E inteligent.

– L-a adus înapoi pe Chaka.

Marele Chaka tastă un cod pe comcardul său şi curentul electric din gard se întrerupse. Deschise poarta. Mulţimea înaintă, iar grendelul se retrase. Se îndepărtă cu vreo patru metri şi îi privi cu atenţie.

– Nimeni nu se atinge de animalul ăsta, NIMENI, strigă Marele Chaka.

Jessica nu-l mai auzise niciodată nici măcar ridicând vocea. Ea stătea cu Aaron. Mâna lui Edgar era pe puşcă. Trish reuşise cumva să ajungă în spatele lui Aaron. Îl ţinea de celălalt braţ. Strâns.

El era împietrit. Limba îi ieşise din gură, rozalie, umezindu-i buzele. Părul îi atârna unsuros pe umeri. Îi dispăruse orice urmă de viaţă de pe chip.

– Nu, spuse încet Trish, şi îl privi drept în ochi. Dacă ridici puşca aia, jur pe Dumnezeu că te ucid. Sau te omoară Edgar.

Aaron se uită spre Jessica, aşteptându-i sprijinul. Ea era amorţită. Totul se întâmpla prea al naibii de repede. Avea impresia că pe pieptul ei asolizase un Ţânţar.

– Băiatul meu...? Marele Chaka plângea.

– Băiatul meu.

Bărbatul mărunţel strânse în braţe trupul fiului său. Rămaseră aşa vreme îndelungată. Peste întreaga lume coborâse un soi de linişte, ceva care pătrundea în adânc, şi Jessica nu se putea convinge să se mişte.

Sub îndrumarea Marelui Chaka, trei bărbaţi din mulţime îl ridicară pe Micul Chaka şi îl duseră în tabără. Închiseră poarta în urma lor. Grendelul îi privea de afară. Ochii Marelui Chaka erau în flăcări. Venea spre ei, oprindu-se după fiecare pas, ezitând. Jessica înţelese apoi că se străduia să nu alerge, de parcă de Aaron Tragon l-ar fi legat ceva care îl trăgea din ce în ce mai repede, ca pe un om care îşi pierduse controlul.

Şoptea ceva. Când ajunse destul de aproape, Jessica îl auzi.

– A fost împuşcat, repeta Chaka iarăşi şi iarăşi. A fost împuşcat.

– V-am... v-am povestit, zise Aaron, căutându-şi cuvintele, căutând ceva cu care să umple golul tăcerii care se căscase brusc în jurul lui. Am încercat să-i ajut. Am tras în grendeli...

Avea salivă pe bărbie.

– Ai avut o armă *antigrendeli!* strigă Chaka. Fiul meu a fost lovit de un glonţ!

– Am... am...

– Vrei să ştii ce-a spus băiatul meu?

Aaron clătină din cap cu indiferenţă. Mintea Jessicăi se umplu de un bâzâit masiv.

– A zis: „Aaron ne-a împuşcat." Asta a zis. Cuţitul lui Trish ajunse brusc la gâtul lui Aaron, fără nici un avertisment.

– *Ticălos* inimaginabil, şuieră ea.

Centrul lumii Jessicăi se năruia. Aaron se prăbuşea în faţa ei. Ea nu ştia ce face. Trish smulse puşca din mâinile lui. Mâini fără vlagă.

Trish într-o parte, Edgar în cealaltă. Aaron prea şocat să se împotrivească, încă holbându-se la grendel de parcă s-ar fi văzut în faţa Judecăţii de Apoi.

– O să fii judecat, spuse Marele Chaka. Şi fiul meu o să depună mărturie împotriva ta.

Aaron se strădui să găsească un răspuns, dar, înainte de a-i putea da glas, îi întrerupse un ţipăt:

– *Albine!*

40

MOARTE

Indiferent care dintre părţi s-ar numi pe sine însăşi victorioasă, într-un război nu există învingători, ci numai învinşi.
Neville Chamberlain

Toate se petreceau, din nou, dintr-odată. Le adusese ciudăţeniilor un dar şi ele îl acceptaseră.

Se întrebase dacă avea să fie provocată de cea mai puternică dintre ele; se întrebase *cum.* Nici măcar constructorii de baraje nu cooperau precum ciudăţeniile, şi nici un grendel nu era atât de fragil. Dar cea mai puternică dintre ele, ucigaşa, era captivă şi condusă în altă parte.

Iar acum se adunaseră în jurul ei, la o distanţă respectuoasă, scoţând sunetele pe care le scoteau de obicei. Cea rănită îi vorbise şi ei astfel. Era modul lor de a-şi trimite gândurile de la o minte la alta.

Bătrâna grendel ştia că nu-i stătea în putere. Trebuia să găsească o altă cale.

Iar acum se înălţa un alt sunet. Pentru o clipă, îl luă drept zgomotul zburătoarelor lor. Pe urmă... dorinţa inimii ei îi fu din nou răpită.

Regretele nu o opriră nici măcar pentru o secundă, însemnase locul sursei de apă a cuibului încă de când o zărise şi îi simţise mirosul. Era o construcţie înaltă, într-un punct central al reţelei de străzi. Se puse în mişcare înainte ca vreuna dintre ciudăţenii să fi

remarcat sunetul Vântului Morţii. Cu *viteza* pătrunzându-i cu furie în sânge, îşi croi drum printre ciudăţenii, măturând câte una din cale, dar nerănindu-le. Alergă drept spre turn şi îşi ridică laba.

Apa era acoperită cu ceva ţeapăn.

Vântul Morţii era o negură pe jumătate din cer. Bătrâna grendel n-ar fi confundat-o niciodată cu norii de furtună. Un lujer negru se întindea spre pământ, către bârlogul animalelor năucitoare.

Sparse acoperitoarea trecând prin ea şi intră în cisterna din Shangri-La. Se instală înăuntru, îşi înălţă trompa şi lăsă fierbinţeala şi *viteza* să i se prelingă din sânge. Apa zumzăia, scăldând-o în sunetul Vântului Morţii.

Carlos roti Ţânţarul II, descrise un cerc luând în calcul direcţia vântului şi a masei de albine, şi se întoarse spre sud. Vântul bătea din nord-vest. Dacă nu se îndreptau cumva într-o direcţie anume, albinele aveau să fie purtate de vânt. Aşa că avea sens să-şi închipuie că le interesau munţii, care erau în nord. Se îndepărtau de câmpie, de inundaţii. Perfect. Justin închisese etanş capota. Câteva albine se striviră de ea, dar nu erau în *viteză.* Nu intraseră în alertă. Nu puteau acoperi în *viteză* distanţa care le despărţea de un loc sigur pentru reginele lor. Puteau conta pe câteva ore fără ploaie. Ritmul acelei planete afurisite trebuia imprimat în trup, tot atât de profund ca respiraţia.

Văzu Ţânţarul IV ieşind din nor pentru o clipă.

– Evan o să scape! exclamă Justin. E...

Apoi norul se închise în jurul autogirului cu numărul patru şi roata cu ştifturi a rotorului său erupse în flăcări azvârlite în exterior. Ceva - un nor de albine - *se aprinse.*

– Sfântă Mărie, Născătoare de Dumnezeu... Ţânţarul IV era la marginea unei mingi de foc.

Albinele explodau cu un *poc-poc-poc* care acoperea vâjâitul propriilor lor rotoare, pârâituri de mitralieră, săculeţele cu *viteză* protejate de carapace luând foc de parcă ar fi fost un roi de pocnitori zburătoare. Autogirul lui Evan trepida, zvâcnind în lateral ca pălmuit de o mână uriaşă. Pe urmă giulgiul de flăcări îl cuprinse în întregime. Prin radio nu se auzi decât urletul de durere al pilotului, în timp ce aparatul condamnat descrise o spirală, se prăbuşi şi se zdrobi de stânci.

Mâinile lui Justin se încleştară de bara din faţa lui, strângând cu putere. Îşi tăiase palma în ceva. Sângele se prelingea într-un firicel subţire, picurându-i în josul încheieturii.

Ţânţarul lui Carlos se roti, eliberat de norul de albine, şi o porni înapoi, către tabără.

În clipa când atenţia mulţimii se îndreptă către norul care se apropia, Aaron acţionă brusc, violent. O izbi de Trish cu piciorul în scobitura gleznei, eliberându-se din strânsoarea ei. Se răsuci şi îl lovi cu pumnul în faţă pe Edgar cu toată puterea, spărgându-i nasul şi împroşcându-i obrajii cu sânge. Trish se aruncă asupra lui, ţipând, muşcând, lovind.

Jessica încă nu se putea clinti, de parcă ar fi fost captivă într-un univers lent al emoţiilor copleşitoare.

Trish îl trântise pe Aaron la pământ, cu o brazdă lungă, însângerată, pe obraz. Genunchiul ei îl pocnea întruna în vintre. Orbit de sângele din ochi, Edgar îl lovea sălbatic cu picioarele. Ţipând. Aaron îşi propti talpa în pieptul lui Trish şi o împinse într-o parte. Ea zbură prin aer şi căzu cu un plesnet în noroi, la un metru şi jumătate distanţă. Edgar trase un şut în capul

lui Aaron, apoi urlă când prima albină ajunse la el şi îl muşcă, smulgându-i o mică fâşie de carne din obraz.

Îl dădu uitării pe Aaron şi fugi spre cel mai apropiat dormitor.

Trish o rupse la fugă spre sala de distracţii. Sub ea era un adăpost armat cu kevlar. Sigur împotriva grendelilor. Dar împotriva albinelor? De-a lungul uşii atârna o draperie de plasă metalică. Trish se strecură printre faldurile ei.

– Jessica! strigă din ascunzătoarea ei sigură.

O zburătoare se turti de plasă, târându-se, căutând să pătrundă. Trish îşi apăsă mâna pe coaste, pe faţă. Sângera acolo unde o muşcaseră albinele.

Jessica alergă spre un adăpost.

– Ajută-mă... zbieră Aaron.

Se întoarse pentru o clipă fatală. Aaron se ridică în picioare clătinându-se şi ochii li se întâlniră. Braţele lui se întinseră către ea...

O pală de vânt întunecat trecu peste Jessica, acoperind-o de albine. Din creştet până în tălpi, toată partea ei dreaptă era un licăr negru. Ţipă, se zbătu, încercă să le mături cu mâinile, să le scuipe, să fugă. Aaron făcu doi paşi către ea, dar era prea târziu.

Trish nu mai suportă să privească. Închise uşa. Albinele îşi croiau drum cu ghearele prin perdea.

Aaron se apropie cu încă un pas de Jessica, scos din minţi de durere, dar... dar simţi ceva, ceva pe care nu-l mai simţise niciodată până atunci. Nu o putea lăsa să moară. Pur şi simplu nu putea - ea era căzută la pământ, sub o masă de forme negre, târâtoare. Braţul i se întinse spre el, scânteind întunecat. Ţipă. Albinele îi intrară în gură. Una ieşi sfredelindu-i obrazul. Erau în ochii ei. Aaron se îndepărtă împleticindu-se.

Pe pământ se vedeau câteva siluete umane. Cei norocoşi intraseră în saci de protecţie de kevlar, sau erau înfăşuraţi în pături. Câţiva nativi stelari năpădiţi de albine se târau orbeşte, mâncaţi de vii. Aaron se plesni peste faţă când o albină dădu să-i intre în ochi. Îl muşcă în schimb de mână, aproape smulgându-i încheietura unui deget. Nu mai avea de trăit mai mult de câteva secunde...

Văzu camelii. Se îngropau adânc în noroiul şi în balega din ţarcul lor. Îşi expuneau şoldurile, lucind într-un albastru-Cadzie.

Se aruncă în noroi, săpându-şi drumul prin mizerie până când ajunse alături de un camei. Rostogolindu-se în bălegar, acoperindu-se. Ciupit într-o sută de locuri, se cutremură când excrementele camelilor îi pătrunseră în răni. Înălţă braţul îndoit, cuprinse gâtul creaturii, o îmbrăţişă, lipindu-se de ea. Nu era perfect, dar albinele aveau alte ţinte, cai, porci, oameni. Era posibil să nu-l găsească. Nu-l puteau găsi. Oh, Doamne, suferea atât de mult.

Jessica.

Jessica.

Înfăşurată într-o pătură albastră, Katya bătea în uşa adăpostului din sala de mese. Zgomotul roiului era insuportabil de puternic, destul de puternic să-i scoată din minte orice idee raţională. Nu se alesese decât cu două muşcături, dar fusese cât pe ce să paralizeze de spaimă.

Nici un răspuns. Alergă spre un cotlon adăpostit - magazia de scule de lângă un dormitor. Văzu o torţă fluturând în sala de mese. Un idiot încerca să folosească focul ca să ţină albinele la distanţă.

Ceva pocni dintr-odată şi cinci mii de albine *explodară* pur şi simplu. Foc, scânteieri de mitralieră *poc-poc-poc* şi crustacee făcute fărâme căzând pretutindeni într-o ploaie de flăcări. Jumătate din tabără era îmbibată cu apă de ploaie, invulnerabilă. Dar jumătate era neterminată, lemn gol protejat de prelate şi apoi uscat de soare vreme de două zile. Aceea arse.

Duhoarea înţepătoare a fumului îi pătrunse în nări, şi închise uşa cât de ermetic reuşi. Îşi apăsă palmele pe lemn. Era încă umed. Oh, Doamne. Speră că atât era suficient.

Uşa se cutremură când se loviră de ea albinele. Lemnul se fisură. Katya se înfăşură mai strâns în pătură, privind întunericul cu ochii larg deschişi.

Albinele în flăcări se izbeau de pereţii metalici ai barăcii care adăpostea centrul de comunicaţii. Metalul n-avea să ardă, dar zgomotul era totuşi înfiorător.

– Unde-i Edgar? ţipă Ruth.

Carey Lou o privi cu gura căscată. Şoc? îşi aminti şi răspunse:

– L-am văzut afară. Chiar înainte de a etanşa uşa. Ruth ţipă din nou, apoi se strădui să se calmeze.

Staţia radio din spatele ei pârâi.

– *Alo? Mă aude cineva?*

Ruth apăsă butonul de emisie cu un spasm şi ţipă în microfon.

– Edgar?

– *Ruth? Da, eu sunt. Nu ştiu cât o să mai fiu. Albinele fac clădirea zob. Mănâncă lemnul. Am reuşit să intru aici, dar nu ştiu dacă mai pot ieşi.*

– Ce s-a-ntâmplat?

– *Glezna. Mi-am sucit-o destul de rău. Cred că e posibil să mi-o fi rupt-o. Sunt în dormitorul patru.*

Ea îşi roti privirea. Sub ei, în adăpost, erau cam o duzină de secunzi. Acolo nu era decât Carey Lou. Albinele loveau în ferestre, care rezistaseră până atunci.

– Nu crezi c-ai putea ajunge aici? Ai o pătură?

– *Nu-i vorba de asta. Uşa e înţepenită. Albinele-or să facă bucăţi toată clădirea asta blestemată. Simt.*

Ruth îşi muşcă buza. Deschise frecvenţa de apel.

– Ne poate ajuta cineva? Avem probleme. Edgar e la strâmtoare.

Nici un răspuns pentru câteva secunde lungi, apoi:

– *Nu putem ieşi din adăpost. Îmi pare rău. Poate când pleacă albinele. Se retrag la căderea întunericului. Sau dacă începe să plouă iar. O să se descurce.*

Ruth se răsuci.

– Dă-mi pătura ta, Carey Lou, spuse. Îmi trebuie două.

– Cum? întrebă băiatul.

– Nu-ţi face griji. O să fii în siguranţă aici. Încearcă să iei legătura cu mina. Avem nevoie de ei, să-l aducă încoace pe *Robor.* Trebuie să plecăm.

– În mijlocul albinelor?

– Nu înţelegi? făcu ea cu violenţă. Treaba poate continua *luni de zile.* O să *murim* toţi dacă nu plecăm.

Carey Lou dădu din cap şi îi întinse pătura. Ea şi-o înfăşură pe prima în jurul trupului, apoi se acoperi cu cealaltă, folosind-o ca pe o glugă.

– Rămâi cu bine, Carey Lou, şopti.

– Ruth, chiar trebuie să pleci?

Ea încuviinţă din cap. Se opri în faţa uşii, o întredeschise cu câţiva centimetri, apoi se strecură afară în furtună.

– Ajutor, ajutor, spuse Carey Lou în microfon, cu voce plângăcioasă. Avem nevoie de *Robor.* Trebuie să evacuăm...

Hendrick Sills îşi roti privirea prin salonul comun al adăpostului din Trecătoarea Lemn Uscat. Ochii îi trecură de două ori peste fotoliu înainte de a o observa pe Sylvia Weyland, afundată în perna moale. Încălzită de focul ce trosnea alături de ea, se uita pe fereastra îngustă din peretele de beton armat. Părea pierdută cu desăvârşire în gândurile ei.

Se uita afară, în lungul complexului. Mina continua să funcţioneze fără probleme, producându-şi norma de lingouri de plastic. În momentul acela abia dacă mai avea nevoie de supraveghere umană. Analizoarele încastrate în capul de minerit lua mostre din fiecare strat în timpul săpăturilor. Albinele fosilizate n-aveau să le mai facă alte surprize. - Sylvia îşi ridică ochi spre el, cu o expresie placidă.

– Cum stăm cu încărcătura? Sunt probleme? *Robor* era programat pentru o cursă de binefacere către insulă, încărcat numai pe jumătate.

– Trebuie să ajung acasă.

Se întrerupse şi păru să-şi cântărească următoarele cuvinte cu mare grijă.

– Simt nevoia să fiu cu Mary Ann.

– Am primit un mesaj urgent de la Shangri-La, spuse Hendrick. E de rău.

Indiferenţa de pe faţa ei dispăru.

– Urgenţă la Shangri-La. I-a atacat un roi din blestematele alea de albine carnivore. Cei mai mulţi au reuşit să ajungă în adăposturi, dar trebuie evacuaţi. *Acum.*

Sylvia sări imediat din fotoliu.

– Evacuaţi Lemn Uscat. Vreau să fie toată lumea la bordul lui *Robor* în cinci minute. Vreau hărţi me-

teorologice şi o hartă a traseului către Shangri-La până când ajung la bord. Plecăm în zece minute.

Se întrerupse.

– Şi luaţi toate afurisitele alea de pături din tabără.

Carlos pierdu controlul Ţânţarului când nu-i mai despărţeau decât trei metri de platforma de asolizare.

– Ne prăbuşim! strigă, acoperind bubuiturile albinelor care explodau.

Solul care se apropia ameninţător de ei le spuse restul poveştii. Ricoşară puternic, prea puternic. Uşa se curbă în ramă, dând naştere unei crăpături de vreo trei centimetri. Justin îşi folosi picioarele ca să îndese în ea un sac de supravieţuire de kevlar, - Ajutor, ajutor, zise Carlos, cu un calm pe care nu-l simţea. E cineva acolo?

Aerul era atât de înţesat de albine încât nu se vedea aproape nimic, Pe urmă roiul se înălţă şi Shangri-La apăru din pâclă. Pe străzi zăceau trupuri împrăştiate, presărate cu puncte negre. Albine.

Iisuse. Trupurile se topeau văzând cu ochii.

– Ajutor...

– *T...tată?*

O auziră. Vocea Katyei.

– Fetiţo? Unde eşti?

– *În magazia de scule de lângă sala de distracţii.*

– În sală e cineva?

– *Nu e nimeni atât de aproape. Nu pot să ies. N-am pătură. Tată, păturile sunt bune! Ţin albinele la distanţă!*

– Înţeleg. Sst. Nu te clinti de-acolo, scumpo. Justin îi aruncă o privire.

– Cum ajungem la ea?

– Cu ăsta, răspunse Carlos.

Porni din nou motorul. Ţânţarul se ridică de la pământ scrâşnind şi se înclină pe o parte, rotindu-se încet în

sens opus. Oscila, aproape scăpat de sub controL Coada pocni un alt Ţânţar şi Carlos se îndepărtă de el înjurând. Se înălţară până la nivelul acoperişurilor, străduindu-se din greu, pe fiecare centimetru al traseului, să păstreze controlul. Focul înflorea dedesubt, fumul şi albinele aprinse umpleau aerul. Răpăitul de tobă de deasupra lor era al albinelor care explodau în rotoare, - Ne prăbuşim din nou, bombăni Carlos. Îndreptă autogirul către sala de distracţii. Când se izbiră de perete, Justin fu azvârlit în faţă şi se pocni cu capul de fereastra din plexiglas. Gemu, văzând stele mai roşii decât albinele aprinse. Se răsuciră şi peretele de tablă al sălii se curbă. Coada autogirului fu retezată şi bateria se desprinse. Sârmele din structura de rezistenţă a sălii se dezgoliră de-a lungul bateriei, stârnind o ploaie de scântei. Albinele explodară în aer şi roiul se înălţă pentru o clipă, când o mie dintre ele se aprinseră, pocniră, împrăştiară pretutindeni scântei şi *viteză* în flăcări.

Uşa lui Carlos se deschise. Înşfăcă o pătură albastru-Cadzie, în care se înfăşură. Justin înhăţă unul dintre sacii de protecţie de kevlar şi ieşi prin partea lui, deschizându-şi drumul cu o izbitură.

Fură nevoiţi să-şi acopere feţele cu pături, dar ocoliră orbecăind sala de distracţii - care ardea acum mocnit, în timp ce albinele aprinse se repezeau într-o parte şi într-alta, şuierând ca nişte meteoriţi.

Ceea ce era o binecuvântare deghizată. Albinele mai avuseseră de-a face cu focul şi evoluaseră ajungând la o tactică prin care să-i facă faţă. Se răspândeau în toate părţile, pentru ca flăcările să nu ajungă cu uşurinţă de la una alta...

– Opreşte-te! strigă Justin. Scoate-o pe Katya. O să fiu exact în spatele tău!

Ajunseră la uşa magaziei de scule. Carlos o deschise forţând-o şi fata se retrase lângă perete. Plângea, dar era nevătămată. Tatăl ei îi aruncă un sac de protecţie.

– Grăbeşte-te! Intră în ăsta.

Se strecură în sac, timp în care Justin făcu în grabă inventarul magaziei. Şi-l găsi - arzătorul de ierburi. Ţeava lui împroşca un jet de combustibil lichid, ca o linie subţire de foc. Clătină rezervorul şi descoperi că nu fusese golit decât pe jumătate.

– Să ieşim naibii de aici! ţipă. Centrul de comunicaţii trebuie să fie un loc sigur.

Carlos nu-l contrazise, se mulţumi să-şi arunce fiica pe umăr.

– N-o să reuşim!

În locul spre care se îndreptau era un grup dens de albine.

– Ba da.

Justin aprinse ignitorul arzătorului de ierburi. Pompă combustibil prin el.

Se răsuci, măturând văzduhul cu raza de foc. Albinele explodară, făcându-şi vecinele să izbucnească în flăcări. Carlos se văzu nevoit să-şi ferească privirea de ploaia de pseudo-crustacee aprinse.

Albinele se răriră, reacţionând instinctiv la apariţia flăcării.

– Haide!

Robor nu era în aer decât de zece minute când îl izbiră primele albine. Se loviră de suportul lui metalic şi îi mestecară pielea exterioară, fără să-i facă nici un rău. Sylvia le privi plesnind ferestrele. Unele pocneau, lăsând pete verzi şi roşii. Cele mai multe ricoşau pur şi simplu, spiralându-se uluite în gol.

Vocea lui Carey Lou pârâi în intercom.

– *Aveţi grijă să nu pătrundă albine în rotoarele Ţânţarilor. Evan a sărit în aer. Mă auziţi?*

Părea disperat.

Sylvia văzu cu coada ochiului străfulgerări de lumină roşie în faţa lui Hendrick, exact înainte ca o bufnitură surdă să se propage în întreaga navă. *Prea târziu?* Se simţi ca o idioată.

– Bineînţeles! Te auzim, Carey.

– Ce naiba facem?

Hendrick privi un alt val de albine care se izbi de ferestre, lăsând în urmă sânge şi mucozităţi.

– Opreşte motoarele!

– S-a făcut. Cred că Ţânţarul III e mort.

Comete minuscule pluteau în ploaie pe lângă geamuri, explodând în cădere. *Robor* se clătină, deviind în lateral, şi începu să se rotească încet, amenințător. Sylvia se strădui să-şi păstreze calmul.

– Sunt mai dense în apropiere de sol, spuse ea. Opreşte Ţânţarii, pompează mai mult gaz în baloane şi *urcă.*

Doi Ţânţari mai funcţionau încă. Rotoarele lor îşi încetiniră mişcarea în mijlocul unor inele de foc. Se opriră. Albinele în flăcări alunecară pe lângă fereastra din faţă pe traiectorii în spirală, ca nişte stele căzătoare.

Hendrick tresări şi se trase înapoi.

– Nu pot intra, făcu Sylvia. Încă un sfert de oră şi o să fim deasupra lor. Pe urmă putem porni din nou Ţânţarii.

– Aparatele arată c-am pierdut motorul din coadă, zise el, pesimist. Ştiu şi eu...

– Ne-au rămas două. Şi ar trebui să fie de-ajuns. Trei ore, poate patru... Sper că nu e prea mult şi copiii vor supravieţui până atunci.

Ruth era acoperită de pături din cap până-n picioare. Ştia unde merge şi n-avea nevoie să-şi ridice privirea. Făcuse drumul de o mie de ori.

Ţarcul camelilor.

În spatele ei se petrecea ceva. Un jet de flăcări, îl auzea, dar nu îndrăznea să se uite. Vârful piciorului i se lovi de ceva. Oase. Nu voia să se uite, să ajungă copleşită de spaimă. S-ar fi întâmplat mult prea uşor.

Mâinile ei înfăşurate în pături atinseră ţarcul camelilor.

– Tarzan? strigă, apoi îşi înălţă mai tare vocea, sperând că păturile nu i-o înăbuşeau prea mult. Tarzan!

Văzuse camelii schimbându-şi culoarea şi bănuia că erau vii şi în siguranţă. Când, la chemarea ei, auzi zgomotul unui tropot nesigur de copite, ştiu că favoritul ei trăia. Mai bine spus, chiar şi în mijlocul acelei orori, Tarzan îi răspunsese.

Ceva îşi freca botul de mâna ei. Nu îndrăzni să se uite. O cuprindea groaza numai gândindu-se ce le-ar fi putut face albinele ochilor ei. În spate, focul se înteţea de parcă ar fi căzut un trăsnet. Fărâme de albine aprinse îi împroşcară păturile. Gemu înspăimântată, apoi îşi reveni şi sări gardul. Tarzan o lăsă să-l încalece, apoi se îndreptă spre poarta încuiată. Întinse mâna, se apropie pe pipăite, trase zăvorul şi camelul împinse poarta, deschizând-o.

Apoi dădu imediat să galopeze spre spaţiul deschis. Îl întoarse smucind de frâu cu toată puterea şi îl conduse înapoi, către tabără.

Era dezorientată, trebuia să rişte aruncând o privire, indiferent cât de mult îi displăcea ideea. Cu mâna înfăşurată într-una, desfăcu uşor păturile, atât cât să

pătrundă o geană de lumină. Bun. În faţa ei erau sala de mese şi piaţa... şi baraca în care trebuia să se afle Edgar.

Camuflat în albastru, Tarzan traversa încet tabăra. Albinele zburau în jurul lui, acum cuprinse de panică. Una dintre clădiri reuşise în sfârşit să ia foc. Şi zburătoarele explodau când vântul le mâna în flăcări, ducând dezastrul mai departe. Singurul lucru care îi salva era umezeala din lemn. Fărâmele de albine aprinse cădeau pe stinghiile umede şi ardeau mocnit sau erau împroşcate, căpătând o altfel de viaţă, mult mai periculoasă.

Când ajunse la baraca lui Edgar, Ruth îl întoarse pe Tarzan şi coborî cu grijă. Trase în jos de hăţuri, apoi le smuci. Camelul lovi aerul cu copitele, o dată, de două ori. Călcâiele lui izbiră în uşă, sfărâmând şi apoi spintecând lemnul. Uşa se sparse, sărind din canaturi.

Ruth îl auzi pe Edgar ţipând. Se îndreptă în grabă spre el, cu a doua pătură. El se înfăşură şi îl ajută să se ridice în picioare. Îl ajută şi să încalece pe Tarzan, apoi se urcă şi ea pe camei. Se orientă riscând o privire. Baraca staţiei radio. *Trebuiau* să ajungă până acolo.

Ceva i se târî sub gluga improvizată şi ea pocni creatura, o simţi muşcând-o. O înşfăcă în pumn şi o *strânse* cu toată puterea. Albina se răsuci şi plesni.

Tarzan alerga acum, urlând de durere. Ruth se uită în jos. Culoarea animalului pălea! Stresul, oboseala şi spaima se uniseră, lipsindu-l de camuflajul protector. Era acoperit de albine şi văzu, disperată, cum îi sfâşiau carnea. Ea şi Edgar se treziră azvârliţi cu capul înainte şi îşi simţi plămânii goliţi de aer când căzură grămadă unul peste altul. Albinele roiau deasupra neajutoratului Tarzan, a cărui piele îşi recăpăta acum adevărata culoare. Brăzdată apoi cu dâre roşii.

Încă înfăşurat în pătura lui, Edgar o ajută să se ridice. Înaintară de-a lungul străzii şchiopătând alături şi urcară rampa către staţia radio, unde intrară clătinându-se pe picioare.

Trântiră uşa în urma lor şi căzură pe podea urlând.

Ceva o lovea, dădea în ea. Şi în Edgar. Când cuteză să deschidă ochii, îl văzu pe Carey.

Lou şi Heather McKennie dansau, dansau. Podeaua era pătată de albine moarte.

Cei doi copii tremurau. Ruth îşi privi mâinile. Vărgate şi sfâşiate. Edgar arăta mai rău, însă cele mai multe dintre rănile lui păreau ornamentale, cu excepţia unui pârâiaş din partea de sus a coapsei, alimentat fără încetare cu sânge. Dar erau în viaţă.

– Vine *Robor,* spuse Carey Lou. Am vorbit cu Sylvia la telefon.

Peste o oră începu ploaia. Albinele părură să dispară cu aceeaşi repeziciune cu care apăruseră, intrând în pământ sau îndreptându-se spre copaci.

Edgar îşi revenise într-o măsură suficientă pentru a prelua controlul telecomunicaţiilor. Reuşi să restabilească legătura cu *Geographic.*

– *Robor,* se pare că traseul cel mai sigur de coborâre e prin defileul din vest, urmărind coasta muntelui.

Se prăbuşise pe unul dintre scaunele de la pupitrul de comandă. Avea faţa umflată şi nu vedea decât cu un ochi. Erau în criză de timp. Albinele aveau să se întoarcă odată ce se oprea ploaia. Şi tot aşa. Mereu.

Uşa centrului de comunicaţii se deschise şi Justin, Carlos şi Katya se îngrămădiră înăuntru. Îi urmau şi alţii, supravieţuitori, arătând deplorabil.

– *Robor,* aici Shangri-La...

Dirijabilul ajunsese cu aproape şase sute de metri mai sus decât altitudinea lui normală de croazieră. Acolo nu exista pericolul albinelor şi motoarele Ţânţarilor vâjâiau iarăşi.

Reuşiră să ancoreze cu frânghii cam jumătate din încărcătura din cale înainte de a-i lovi prima rafală de vânt. Căpătă vigoare aproape pe nesimţite, o înteţire lentă a ritmului, o întrerupere a bâzâitului uniform al motoarelor Ţânţarilor.

Pe urmă îi plesni ploaia, ca un zid compact de aer. Stabilitoarele gemură şi *Robor* se legănă şi se cutremură când se îndreptă spre nord, în misiunea lui de salvare. Motoarele urlară când vântul se izbi de ei cu atâta brutalitate încât li se păru că întreaga lor lume se făcea fărâme.

Dar, kilometru cu kilometru, dirijabilul se strădui să-şi croiască drumul, coborând din Trecătoarea Lemn Uscat. *Robor* venea.

Justin ieşi încet în ploaie, să examineze cadavrele. Numără o duzină de nativi stelari care nu ajunseseră în adăposturi la timp. Care nu avuseseră saci de kevlar sau pături vopsite în albastru-Cadzie. *Ce era cu păturile alea?*

Continuă să umble până când găsi ceea ce căuta.

Nu mai rămăsese mare lucru, dar recunoscu hainele. Ar fi recunoscut-o chiar dacă ar fi rămas mai puţin.

Katya era undeva în spatele lui. Poate se gândise să spună ceva, dar apoi se răzgândise. Justin îngenunche în ploaie şi îşi scoase haina. O înfăşură uşor în jurul a ceea ce mai rămăsese din sora lui, din iubirea lui.

Pe urmă luă cu delicateţe în braţe legătura de oase roşii şi o mută din ploaie.

Furtuna se domolise, reducându-se la o burniţă uşoară, când *Robor* îşi făcu în sfârşit apariţia. Tabăra - ceea ce mai rămăsese din ea - era aproape cufundată în tăcere. Şaizeci şi trei de supravieţuitori aşteptau în ploaie, privind în sus.

Robor fu amarat şi începu exodul. Încărcară cadavrele - rămăşiţele lor - dându-le din mână în mână.

Când ultimul supravieţuitor urcă la bord, ploaia aproape se oprise. Auzeau bâzâitul albinelor care se trezeau.

Sylvia stătea lângă el, ţinându-l de braţ. Fiul ei era atât de concentrat încât i se părea un străin.

– E acolo afară, zise el.

– Cine?

– Aaron. E acolo.

– E mort, făcu ea. Justin clătină din cap.

– Nu e destul de norocos ca să fie mort. Nu încă. O să mă-ntorc, nemernicule! strigă din uşa lui *Robor.* Jur pe Dumnezeu c-o să mă-ntorc şi-o să te ucid!

Ea îl îndepărtă cu grijă de uşă şi o închise, lăsând afară tabăra, carapacea zdrobită a viselor Avalonului. Şi se desprinseră de pământ.

Ploaia reîncepu şi albinele continuară să stea în-grămădite în pădure, aşteptând să vină vremea lor. Camelii fuseseră eliberaţi şi se reîntorceau pe câmpii. Toţi caii şi toate vitele muriseră.

Pentru câteva clipe nu se auzi nici un sunet, nici o mişcare, apoi noroiul se clinti.

Aaron Tragon se rostogoli, ieşind din mâl pe jumătate. Se holba cu o expresie sălbatică, aproape fără să vadă nimic. Nu ştia sigur unde se află.

Camelii îl călcaseră în picioare în drum spre ieşire şi avusese parte de un şoc urât. Ochii nu i se focalizau. Trebuia să se mişte. Albinele aveau să se întoarcă.

Curând. Aveau să se întoarcă.

Dar nu-şi putea focaliza privirea. Se răsuci, căzând pe burtă, şi încercă să se târască. Se apropia ceva. Se apropia moartea. Nu putea să-şi adune gândurile. Nu se putea mişca. Dar moartea era acolo.

Cadmann. Jessica. Toshiro. Mai mulţi. Mai mulţi. Atât de mulţi morţi. Nu urmărise asta. *Chaka.* Stai, Chaka nu era mort. Nu?

Mintea nu voia să-i intre în acţiune. Atâta moarte. Se ridică în picioare, aplecat puternic spre coastele rupte. Înaintă clătinându-se pe străzile din Shangri-La, tabăra pe care o organizase şi pe care o construise furând şi ucigând. Era distrusă. Pustie. În zare, *Robor* bătea în retragere, rânjind ca un grendel enorm, plutea îndepărtându-se.

În spatele lui se auzi un zgomot. Era prea obosit, prea derutat să se întoarcă.

Era grendelul. Zeul grendel. Simţi apropierea unui val de spaimă, a unui val de libertate. Judecata lui. Salvarea lui. Îşi desfăcu braţele şi îşi expuse gâtul.

Şi grendelul veni lângă el. Şi spuse *Cadmann...* Şi grendelul îl apucă de beregată şi spuse... *Chaka.* Şi grendelul îl devoră, spunând... *Jessica.*

Şi, în grendel, el îi văzu inima, şi inima bătea, spunând... *Toshiro.*

Şi el pătrunse în întuneric şi în moarte, şi grendelul îi vorbi, şi spuse...

Aaron.

Noi suntem una...

41.

OPTIUNI

Dar dintre mulţi copaci există unul singur,
O singură câmpie din câte am văzut,
Vorbindu-mi, amândouă, despre ce a dispărut:
Panseluţele din drum
Aceeaşi poveste-mi spun:
Unde e viziunea mea strălucitoare,
Gloria şi visul, unde îmi sunt oare?
WILLIAM WORDSWORTH, *Înţelegerea nemuririi din amintirile fragedei copilării*

Era o zi frumoasă pentru comemorare, medită Justin. Tau Ceti scălda în strălucirea sa faleza, pământul pe care îl desţelenise, îl arase şi îl cultivase Cadmann cu mâinile sale... casa pe care o construise cu sudoarea frunţii.

Şi, dacă privea jur-împrejur, putea să vadă colonia însăşi. Vedea răscrucea drumurilor croite de Cadmann, arzând vegetaţia. Vedea labirintul de case înălţate cu ajutorul lui. Era un loc al dragostei şi al vieţii, plin de copii cărora le fusese naş, sau ocrotitor, sau unchi onorific.

Pe Faleză nu era înghesuială. Funeraliile publice se desfăşuraseră cu o săptămână în urmă. Ceremonia aceea era pentru familie. Doar copiii şi soţiile lui, Katya şi Carlos.

Numai oamenii care îl iubiseră pe bătrân - şi care o iubiseră pe Jessica.

Jessica.

– Ne aflăm astăzi aici, rosti, calmându-şi vocea pe cât de mult putea, pentru a ne lua rămas-bun de la doi oameni pe care îi iubim.

Se întrerupse şi îşi afundă mâinile în buzunare. Un zâmbet firav, evaziv, îi trase de colţurile gurii.

– Nu se întâmplă aşa întotdeauna? Indiferent cât de multe i-ai spune cuiva în timpul vieţii sale, mai există întotdeauna şi altceva de adăugat. Acesta e tragedia... dar şi bucuria.

Îi privi pe cei îndoliaţi. Erau aşezaţi pe două rânduri de scaune pliante. Carlos stătea lângă Sylvia, având-l în braţe pe Cadzie, copilul somnoros, înfăşurat într-o pătură de un albastru strălucitor. Sylvia o ţinea de mână pe Mary Ann. Chipul celei din urmă era de un alb bolnăvicios, atât de plin de durere încât se părea că abia mai reuşea să respire.

– Tată, zise Justin, încă îţi mai pot vorbi, atunci când simt nevoia. Şi îţi voi vorbi. Cu toţii o vom face. Jessica...

Pentru un minut, cuvintele îi pieriră de pe buze. Ar fi vrut să-i spună multe: *Ai greşit când ai ales, Jessie. Ai trecut de partea cui n-ar fi trebuit. Şi, în final, gândurile tale s-au derulat prea încet. Doamne. O să-mi lipsească zâmbetul tău, râsul tău. N-o să uit niciodată singurul nostru sărut, nici măcar atunci când mă vor pune în pământ, alături de tine. Te-am iubit, Jessie. Poate asta n-ar fi schimbat nimic, nici măcar cât negru sub unghie, dar ar fi trebuit să ţi-o spun. Poate, dacă ţi-aş fi spus-o... Poate, dacă aş fi ştiut cum să ţi-o spun, ai trăi încă...*

Katya îi zâmbea. Katya, care îl iubea, care dorea să-i poarte copiii. Katya, care nu trebuia să afle niciodată ceea ce tocmai îi dezvăluise inima lui.

Îşi dădu seama că tăcea. Avea impresia că i se umpluse gura cu vată. Trebuia să grăiască ceva. Orice.

De ce era viaţa atât de blestemat de *grea?*

– Jessica, minţi el, cu vocea frângându-i-se, tu eşti sora mea.

Sylvia o găsi pe Mary Ann în dormitorul principal, în dormitorul lui Cadmann. Stătea pe marginea patului, holbându-se la perete. Părul ei nu mai era blond, ci alb.

– Mary Ann? făcu ea, cu voce scăzută. Te simţi bine?

Femeia îşi ridică încet privirea şi bătu uşor cu palma în pat, alături de ea. Până şi gestul acela părea obosit. Sylvia se gândi că era prima oară când arăta într-adevăr *bătrână.*

– Ştii... pe tine te-a iubit mai mult, zise ea. Sylvia dădu să vorbească, să spună ceva din instinct, dar cealaltă o opri cu un *sst.*

– Nu. Era în prea mare măsură un gentleman ca să-şi încalce vreodată legământul faţă de mine. Dar pe tine te-a iubit mai mult. Dacă onoarea n-ar fi fost însăşi esenţa vieţii lui, m-ar fi părăsit. Dar avea... O obligaţie morală.

Zâmbi din nou. Obrajii ei erau ca de ceară.

– Draga mea, te-am primit în căsnicia mea pentru el. Ca să-l păstrez. Dacă erai aici, nu trebuia să vină la tine pe ascuns. Ştii că asta ar fi făcut, în cele din urmă. Şi oamenii ar fi vorbit. Şi m-ar fi compătimit. Nu cred că aş fi putut trăi cu asta. Aşa că te-am lăsat să intri. Şi el a rămas. Fiindcă n-avea de ce să plece, înţelegi?

Sylvia îi luă mâna. Mary Ann şi-o retrase cu regret, dar ferm.

– Ai un suflet minunat şi n-ai încercat niciodată să-mi faci vreun rău.

Se întrerupse, apoi adăugă, pe un ton prozaic:

– Ştii, nu mi-ai plăcut niciodată.

Sylvia aşteptă până când tăcerea deveni prea dureroasă, apoi recunoscu adevărul.

– Ştiu.

– M-am gândit să-ţi cer să te muţi în altă parte. Dar n-ar fi corect.

Sylvia se crispă uşor.

– Dacă vrei să plec, o să plec. Mary Ann zâmbi.

– Nu-mi placi. Dar ani de zile mi-ai fost ca o soră. Şi n-ai încercat niciodată să-mi faci rău. Nu-mi placi. Dar te iubesc.

În încăpere era foarte multă linişte. Mary Ann se aplecă şi o sărută pe Sylvia pe obraz.

Apoi se lăsă pe spate în pat, în mijlocul patului pe care îl împărţise cu Cadmann atât de mulţi ani şi în care îi născuse copiii, şi se întoarse pe o parte, încovrigându-se.

– Acum aş vrea să mă odihnesc, dacă nu te superi. Nu ştiu de ce, dar zilele astea obosesc atât de repede.

Sylvia se ridică şi se îndreptă spre uşă, oprindu-se să privească înapoi. Mary Ann avea ochii închişi. Ai fi crezut că adormise deja dacă nu s-ar fi auzit sunetul uşor al respiraţiei ei întretăiate de lacrimile cu care îşi lua rămas-bun de la bărbatul pe care îl iubise.

Închise uşa şi se sprijini de ea, istovită. Voia să plângă, dar lacrimile nu veneau, de parcă ar fi jelit destul prin oboseală. Undeva înlăuntrul ei trebuiau să fie lacrimi pentru Cadmann, şi pentru Jessica, şi pentru Mary Ann, şi pentru ea însăşi. Dar o ocoleau. Se strădui să găsească acel loc din sufletul ei unde erau lacrimile

pentru Aaron, fiul pe care nu-l ţinuse niciodată în braţe.

Nu le găsi.

Nu-i spusese niciodată, iar acum nu-i mai putea spune niciodată. Şi aproape nimeni nu ştia adevărul. Aaron nu-l ştia, cu siguranţă. Dar Sylvia ştia. Ştia că inima ei de mamă l-ar fi îmblânzit cu siguranţă, l-ar fi hrănit, chiar dacă raţiunea ar fi implorat-o să nu aducă în viaţa ei o asemenea povară. Era prea mult pentru o femeie.

Ce ar fi dorit Cadmann?

Vreau să trăieşti, se auzi el, *cu o voce atât de clară încât părea să se afle alături de ea. Moartea vine destul de repede. Trăieşte, iubirea mea, şi fii o alinare pentru Mary Ann. Trăieşte, şi fii sigură că te-am iubit mai mult decât am putut să ţi-o mărturisesc vreodată. Nu pot decât să sper că ştii.*

– Ştiu, şopti ea. Am ştiut întotdeauna.

Edgar îi conduse în bucătărie/camera computerului. Îi simţi oprindu-se în uşă şi se întoarse să vadă cum reacţionau.

Intraseră într-un stup avalonian.

Cassandra şi cei doi Chaka îl construiseră la scara unu la unu. Spaţiul holografic era mult mai mare decât bucătăria în sine. Îşi amorsaseră bombele cu insecticid, îşi plasaseră camerele de luat vederi, îşi porniseră sirenele cu un singur ton şi înregistraseră sunetele care străbăteau cuibul, totul înainte de ultima roire. Cu ajutorul imaginilor generate de computer şi al camerelor cu transmisie prin fibră optică, reuşiseră să schiţeze efectiv întreaga colonie a albinelor.

Era ca un vulcan, cu buzunare pe ramificaţii laterale şi cu încăperi pentru nou-născuţi, cu zone pentru

reproducere şi cu un compartiment imens pentru regină. Creaturile zăceau moarte, grămadă, cu miile.

Uimirea stârnită de ceea ce vedeau îi opri pentru o clipă. Pe urmă familia lui Edgar se îngrămădi înăuntru, în spatele lui.

El se îndreptă spre tastatură.

Ruth era chiar în spatele lui, cu bărbia pe umărul lui. Trupul ei începuse să se rotunjească serios. Tatăl său încerca să se uite printre ei fără să pară prea prietenos faţă de Edgar. Rachel, mama lui Ruth, ezita: probabil că şi Zack avea o senzaţie de claustrofobie. Iar Trish era de partea cealaltă a lui Edgar, în contact cu toată partea stângă a corpului lui şi, fir-ar să fie, lui îi era greu să se concentreze.

Abia dacă era în stare să se mişte. Când fusese singur, casa lui păruse destul de mare, chiar prea mare.

Dar degetele lui ţineau minte. Imaginea cuibului păli. Pe holoscenă se derulară rapid o succesiune de scene în timp ce el juca rolul ghidului.

– Shangri-La e, în esenţă, o colonie moartă. Instrumentele pe care le-am lăsat acolo îi conferă statutul de mostră reprezentativă pentru ceea ce se întâmplă pe continent. Nu mai există nici o plantă vie. Recoltele distruse ajung direct în ţărână. Acum nu vedeţi albine, dar imediat ce apare ceva viu în raza lor de acţiune, se revarsă clocotind şi îi jupoaie carnea. Iată totuşi ceva interesant. Ceva *mare* - de mărimea unui grendel - a forţat uşa şi a pătruns în depozitul acela. În interior... Fir-ar să fie, uitase codul.

Trish întinse mâna pe lângă el şi îl tastă. Ecranul se întunecă aproape cu desăvârşire.

– S-au ars becurile, spuse ea.

– Da, dar uitaţi-vă. Din spate lipsesc o mulţime de conserve şi de băuturi răcoritoare. Acolo e o plită

electrică şi indiferent cine o fi folosit-o a păstrat locul curat. Cred că a plecat acum. Aaron.

– E posibil să-l ai pe Aaron în cap, zise Zack. Să-l aveţi toţi trei.

Zack, Rachel, Ruth, Edgar, Trish. Trebuiau să fie împreună, dar era jenant. Îşi tot modificau poziţiile. Edgar putea să stea de vorbă cu Trish, Ruth putea sta de vorbă cu iubitul ei şi cu mama ei şi, dacă Zack voia să ştie care era situaţia pe continent, trebuia să stea de vorbă cu ginerele lui.

– N-am fost niciodată sigur. Mi-am spus că el a aranjat lucrurile astfel încât să cad din copac, dar n-am fost niciodată sigur, până când nu l-a ucis pe colonelul Weyland. Acum îi vreau sângele.

Ruth nu scoase nici un cuvânt. Trish întrebă:

– Unchiule Zack? Nu doreşti moartea lui Aaron?

– Cum merg lucrurile în alte părţi? se interesă el.

Înghesuit între Ruth şi Trish... În visele lui cu ochii deschişi se văzuse aşa, ca un *sandvici,* dar nu visase niciodată şi că erau de faţă şi socrii lui. Edgar se întrebă dacă situaţia asta o distra pe Trish. El era pur şi simplu bucuros fiindcă reuşise să termine curăţenia.

Apăsă o tastă şi imaginea se schimbă.

– Aici, unde am plasat camera de luat vederi, era un lanţ de lacuri de grendel, lacuri cu stăvilare.

Lacurile se transformaseră într-un fluviu larg, noroios. Cursorul lui Edgar indica praful care executa un dans drăcesc în depărtare, printre copacii dezgoliţi.

– Albine, continuă el. Aici nu mai sunt grendeli. Poate ceva sonomi, dar, imediat ce ies pe uscat, *bzzz.* Până şi grendelii castori sunt acum nevoiţi să-şi mănânce puii. E singurul mod în care supravieţuieşte un grendel câtă vreme suflă aceste vânturi ale morţii. Şi aşa te manipulează evoluţia Avalonului, unchiule Zack.

Apăsă din nou pe taste. Acum în imagine se vedeau iarbă rară, înaltă, şi apă licărind în depărtare.

– Ai idee unde te afli?

– În Stepa Scribului, răspunse Zack.

– Da. Pe spinarea unui scrib. Katya a coborât cu Ţânţarul pe Asia şi a lăsat acolo o cameră.

– Îhî, făcu Zack, şi se uită câteva secunde. Ala e un cuib de pterodon?

– Mai degrabă şase cuiburi, dar n-am văzut nici un pterodon de când am început monitorizarea asta. Pe de altă parte, Asia se îndreaptă încet către fluviu. Atâta vreme cât scribii nu se duc la fluviu toţi în acelaşi timp, pterodonii se pot muta. Asia o să-şi primească pterodonii înapoi când pleacă.

– Edgar, asta e o presupunere?

– În foarte mare măsură.

– Cât de aproape de apă ajung scribii? întrebă Trish. Încă mai primeşti imagini de pe orbită...

– Potecile lor încă se mai evită reciproc. Cred că nu vor să se împerecheze. Albinele sunt pretutindeni. Pe scribi nu-i deranjează prea mult...

– Nu vă puteţi întoarce la Shangri-La, zise Zack. Îţi spun eu de ce, Edgar. Pune la punct un scenariu. Următoarea voastră colonie de pe continent o să fie în Stepa Scribului.

Se întoarse să vadă dacă tatăl iubitei lui vorbea serios. Alese la întâmplare una dintre numeroasele obiecţii.

– E în afara zonei de autonomie a lui *Robor.* Ar trebui să amenajăm puncte de escală...

– Perfect. Peste doi ani, primul vostru punct de escală poate fi la mină, sau la Shangri-La. Lăsaţi provizii în ambele locuri şi...

Trish izbucni în râs. Îşi încleştă zdravăn mâna de umărul lui Edgar şi îl zgâlţâi uşor.

– Pufosule, cum se poate să nu-ţi placă ideea? O să plasăm aşezări mici, de corturi, pe movile. Nu vor fi mari, dar scribii le vor ocoli şi grendelii nu vor putea ajunge la ele...

Edgar îl studia pe bătrân. Nu-l mai văzuse niciodată zâmbind astfel. Un zâmbet afurisit.

– Zack, tu nu erai *mult* mai conservator?

– Ba da. Poate un pic cam de modă veche? Fă cel mai bun plan la care te poţi gândi. Dacă o să pară nebunesc, n-o să-l punem în aplicare.

Avea gheaţă în cap. Dar... Rachel şi Ruth schimbară o privire, o privire secretă, pe care ştia că ar fi bine să-nveţe să o interpreteze.

Rachel Moskowitz *nu* avea gheaţă în cap. Şi îl susţinuse pe Zack încă dinainte de naşterea lui Edgar Sikes. Dar Zack continua să facă greşeli... ei bine, nu făcuse decât una, o singură greşeală covârşitoare, şi de atunci...

De atunci dădea înapoi ori de câte ori era provocat. *Asta* era problema, de *asta* părea creierul lui ciuruit de cristale de gheaţă. Îşi retrăsese obiecţiile în privinţa coloniei de pe continent. Oare regreta?

– Hei, am putea locui pe spinările scribilor! făcu Trish, încântată.

Zack dădu din cap, mulţumindu-se s-o asculte trăncănind. Fata adora colonia de scribi. Şi, când se îndrăgostea ea de o idee, dragostea era puternică. Avea să facă ea cea mai mare parte a muncii lui Edgar, în locul lui. Dar oare el, oare ei îi înţeleseseră pe de-a-ntregul greşit pe primi?

– Zack! izbucni Edgar. Ce moaşă-sa pe gheaţă *a fost* de fapt cu păturile alea?

Îl priviră cu toţii ca pe un nebun.

– Să zicem că nu ne place cuvântul ăsta.

– Să zicem că mie nu-mi plac misterele astea care-ţi înghe... Încleiază mintea. Tu, voi, primii, aţi fost întotdeauna *siguri* că albastrul-Cadzie l-a salvat pe bebeluş. De ce? Adică, există un răspuns *simplu,* s-a dovedit că, în codul culorilor, indică otrava...

– Un răspuns *elegant.* Ai învăţat cuvântul ăsta la orele de matematică, nu-i aşa? Orice soluţie *elegantă* trebuie să fie corectă. Cu excepţia cazurilor când nu este, spuse el, şi râse.

– Albastrul-Cadzie e mai *întunecat* decât culoarea care indică otrava.

– Chiar e?

– Ai *văzut.* Toată lumea de pe Camelot a primit imagini cu Asia, înregistrate prin ochelarii de luptă. V-am trimis fotografii. Aaron a tăiat o bucată mare din buza Asiei şi a întins-o peste pături. Era prea palidă.

Şi de ce sâcâia el un om bătrân, cu gheaţă în creier? Le văzu pe Ruth şi pe Rachel ascultându-l şi se simţi stingherit.

– *Ah,* făcu Zack.

– *Ce e?*

– Edgar, când eşti destul de bătrân, începi să simţi tiparele. Inteligenţa n-are nici o legătură. Numai experienţa dă rezultate. Acest simţ al tiparelor a fost tot ce-am avut noi. Nimeni nu mi-a *spus mie,* înainte, ceea ce-ai rostit tu adineauri, exact aşa. Întinde o bucată din buza scribului în soare. E prea deschisă la culoare. Uită-te în fotografiile făcute cu o cameră cu bliţ, e prea deschisă la culoare. Priveşte un scrib prin ochelarii de război şi, când Cassandra termină de prelucrat fotografiile...

– E prea deschisă la culoare. Doamne, fă-mă stană de gheaţă, *acum.*

– Ştii, Edgar, buza scribului e întotdeauna sub proeminenţa carapacei, întotdeauna în umbră. Albinele o văd mai întunecată. Aaron a adus-o în lumina soarelui...

– Şi bliţul camerelor o luminează, şi Cassandra a corectat culoarea cu foarte mare atenţie, iar eu pot verifica *asta chiar acum,* Zack. *Cassandra!*

Recucerirea continentului era planificată peste doi ani.

În vremea aceasta, Stepa Scribului fusese prea umedă. Porţiuni mari de iarbă se veştejiseră. Scribii se împuţinaseră, probabil din cauză că reproducerea lor încetase; iar o parte dintre acei trapezoizi camuflaţi nu se clinteau. Camera de pe spatele Asiei panoramase de-a lungul unei imense carapace goale.

Acum stepa se usca, iarba se răspândea iarăşi, iar potecile observate de Cassandra de pe orbită se intersectau.

– Toate vieţuitoarele se împerechează nebuneşte, spuse Edgar, adresându-se atât celor adunaţi în sala de întrunire, precum şi majorităţii coloniştilor, care erau publicul său virtual. Nu văd nici un motiv pentru a nu începe cucerirea continentului cu Stepa Scribului. Şi nici un motiv pentru care n-am începe *acum.*

Şi urmară întrebările.

– Vom înfiinţa depozite, atât la Shangri-La, cât şi la Eden. Le desparte o distanţă mică, pot fi folosite drept rute alternative. Nu ne dorim oraşe în aceste locuri în următoarea perioadă de activitate maximă a lui Tau Ceti, dar acum suntem în siguranţă.

Şi continuă.

– Sigur, există grendeli. O să ne dorim să stăm departe de fluvii, dar putem monta conducte... Nimic nu indică prezenţa albinelor, în nici unul dintre punctele unde am montat camere. Nimeni nu-şi imaginează că au fost exterminate, dar probabil s-au liniştit... Înainte de a construi o aşezare permanentă în Stepa Scribului, am pregătit câteva camere cu rezistenţă mărită. Vrem să ştim ce trăieşte *sub* scribi... Aaron? Ei bine, ceva a făcut incursiuni prin magaziile din Shangri-La până când au dispărut aproape toate proviziile. Asta a fost acum un an. Presupunem că... Păturile? Da, unchiul Zack a emis o ipoteză acum doi ani, şi a avut dreptate. Zack, vrei să explici cum stau lucrurile? Nu uita să prezinţi totul pe îndelete pentru oamenii noştri.

Epilog

ŞAMANUL

Doi ani mai târziu

Chaka cercetă faleza fără să găsească vreo dovadă a prezenţei grendelilor.

– E liber, spuse.

Cu Trish şi Carey Lou ca puşcaşi de veghe, coborî de pe faleză pe o coardă, până în apă. Sonomii erau mici. În zonă nu se putea afla decât un singur grendel şi acela era... ei bine, neobişnuit.

Căutară în cea mai mare parte a zilei, şi Chaka fu cel care făcu descoperirea, apoi îl chemă pe Justin.

Un craniu omenesc, crăpat şi muşcat, dar omenesc.

Justin îl luă cu delicateţe din mâinile celuilalt. Îl strânse la piept şi îngenunche în apă, cu ochii pe jumătate închişi. Nimeni nu scoase nici o vorbă. După aproape un minut, îl lăsă alunece într-un sac de plastic, cu un gest plin de afecţiune. Înainte de a coborî Tau Ceti sub orizont, găsiră o parte din pelvis, alte câteva oase şi atâta tot. Justin îşi roti privirea asupra fluviului, apoi rosti:

– Bun. Să mergem.

Chaka dădu din cap, se urcară cu ajutorul unui scripete pe suprafaţa stâncii şi nici unul dintre ei nu mai scoase nici un cuvânt înainte de a ajunge la Ţânţar.

Sylvia îi întâmpină la sosirea în tabără. Încărunţise mai mult, dar era tot atât de înaltă, cu trăsături mai aspre.

De la moartea lui Mary Ann, petrecută cu un an în urmă, era, într-o mai mare măsură decât oricare altă femeie din tabără, matriarha. Intrase în rol pe nesimţite, fără să vrea, dar şi-l îndeplinea cu autoritate.

Carlos stătea în spatele ei, cu mâna stângă odihnindu-se uşor pe umărul ei.

Era aproape întuneric şi vântul serii o trăgea de poalele hainei în vreme ce îi aştepta să debarce. Justin se opri la o jumătate de metru de ea, cu braţele pline de rămăşiţele tatălui lui, ale soţului ei, într-o pungă de plastic înfăşurată în pânză neagră.

Sylvia o luă de parcă ar fi fost un bibelou de sticlă.

– O să-l ardem pe Faleză, spuse. Carlos dădu din cap.

– Exact asta şi-ar fi dorit, zise, şi o strânse de umăr. Am o urnă, adăugă cu voce scăzută. Lucrez la ea de un an. Mi-ar plăcea să ţi-o arăt.

Cu ochii arzând, Sylvia strânse brusc din pleoape. Nu era momentul potrivit. Poate mai târziu. În clipa aceea trebuia să fie puternică pentru Carlos, aşa cum fusese el puternic pentru ea. Pierduseră aproape la fel de mult. Nu întru totul. Dar aproape.

– Nu mai avem decât un singur lucru de făcut, apoi putem pleca acasă, vorbi Micul Chaka.

Marele Chaka era pe insula Camelot, prea neputincios să mai poată călători. Îşi petrecea aproape tot timpul la Surferi, foindu-se de colo-colo, scriindu-şi memoriile şi dresând cei doi delfini noi. De fapt, Micului Chaka nu-i plăcea să stea prea mult timp departe de tatăl lui.

Edgar şi Ruth erau alături de ei. Scully o urma ţinând-o de fustă cu pumnul încleştat. Fiul lui Ruth şi al lui Edgar. Materialul genetic o fi fost al lui Aaron, dar

Edgar fusese acolo, ajutându-l să vină pe lume. Din punctul lui de vedere, el era tatăl.

– Cum procedăm în privinţa asta? întrebă.

– O să găsim un schelet, sau o să-l găsim pe Aaron, răspunse Justin. Una sau alta. Dar vreau să ştiu că e mort. Aşa punem capăt.

Chaka îşi armă puşca.

– Îi punem capăt.

Căutară toată ziua, apoi toată noaptea, şi nu găsiră nici o urmă. Dar ştiau că Aaron supravieţuise atacului albinelor. Depozitul din Shangri-La fusese jefuit cu regularitate de hrana conservată. Dar, deşi cutreierară cu Ţânţarii şi pe jos, cu ochii Cassandrei şi cu câini de vânătoare, prin mlaştină, prin Stepă, pe munte şi de-a lungul fluviului, nu descoperiră nici urmă de Aaron. În cea de a treia seară, tocmai când se retrăgeau patrulele de vânătoare, considerându-şi ziua încheiată, din extremitatea de sud a taberei se auziră lătrăturile câinilor şi strigătele paznicilor.

De zona reconstruită a gardului se apropiau două siluete. Una era omenească. Cealaltă nu, cu siguranţă.

Justin abia dacă era conştient de prezenţa lui Chaka şi a lui Trish alături de el. Sylvia se afla în spatele lui în timp ce alerga către gard. Cu fiecare pas, chipul detestat şi contururile duşmanului lui deveneau mai clare. Întreaga lume părea să se concentreze în acel singur bărbat, aşa cum toată viaţa lui se concentra în acea clipă.

Aaron înainta sprijinindu-se într-o cârjă. Piciorul lui drept părea să fi fost rupt, cu osul prost potrivit înainte de vindecare. Faţa cândva frumoasă îi era plină de cicatrice şi încreţită de dâre proeminente, rozalii. Ochiul stâng era sticlos, lipsit de vedere.

Grendelul... Doamne, *grendelul..* mergea alături de el.

Justin îşi înălţă arma fără să se gândească. Chaka i-o împinse într-o parte.

– Aşteaptă, spuse el, cu răsuflarea tăiată. Aşteaptă. Aaron se răsuci şi îi vorbi grendelului cu voce clară, poruncitoare.

– Stai.

Şi creatura *se opri.* Se ghemui, în aşteptare. Prin grupul adunat trecu o şoaptă. Era pur şi simplu de necrezut.

– Aaron Tragon, te arestez pentru crimă... Acesta îi râse în faţă.

– E tipic pentru tine, Justin, zise, cu vocea sa cea mai calmă, mai clară. Încerci să arestezi pe cineva care nu e aici.

Justin era uluit.

– *Cum?* Ce farsă încerci să pui la cale? Indiferent ce-ar fi...

– Aaron e mort, răspunse Aaron. Mort. A fost devorat.

Zâmbi şi îi privi ca şi cum ceea ce spusese ar fi avut sens. Î*ntocmai* ca şi cum ar fi avut sens. Justin ar fi vrut să râdă. Dar nu putea. Şi asta nu-i plăcea nicidecum.

Aaron se uită la ei de parcă i-ar fi fost cei mai buni prieteni, nişte rude de mult pierdute, cărora tânjea să le împărtăşească un secret profund, valoros. Era al naibii de bizar.

– Vă pot oferi ceea ce v-aţi dorit dintotdeauna, zise, plin de încredere.

Trish vorbi în sfârşit.

– Despre *ce* dracu' vorbeşti?

– Despre pace. Pace cu fiarele, făcu el, şi se întoarse. Vino, spuse.

Şi grendelul se apropie şi se aşeză lângă el. Scoase un fel de gângurit.

– Da, i se adresă el creaturii. Ei se tem. Voi vă temeţi. E o pace a spaimei.

Lui Justin i se învârtea capul. Ura, deruta şi o incitare stranie, atât de intensă încât i se făcea greaţă, îl potopeau cu destulă putere ca să-l ameţească. Se întoarse spre Chaka.

– E nebun. Pur şi simplu ţicnit de-a binelea.

– Eşti sigur? întrebă Chaka. Şi ce importanţă are? *Tu* poţi vorbi cu grendelii?

Braţul lui Trish tremură. Puşca ei se ridică, dar palma lui Chaka se închise în jurul ţevii.

– Nu! exclamă el. N-ai nici un drept. Dacă are cineva dreptul, acela e Justin.

Se întrerupse când confuzia i se strecură în voce, de parcă ar fi fost un virus emoţional.

– Justin - *tu* ce zici?

El abia dacă se putea mişca şi nu era capabil să gândească. *Un grendel inteligent!* Şi o fiinţă omenească în stare să *comunice* cu el. Ce soluţie ar fi găsit tatăl lui? Ar fi putut să spulbere capul acelui ticălos dement cât ai clipi, chiar atunci...

Şi să trădeze toate ţelurile vieţii lui Cadmann.

– Da-ar naiba, *ucide-l!* ţipă Trish. Nu-ţi dai seama că nu e decât e un alt truc de-al lui? Dacă-l laşi în viaţă, peste zece ani o să *stăpânească* planeta!

Zâmbetul lui Aaron era indulgent, dar distant, zâmbetul subţire al celui care vede mai multe decât oricine altcineva şi ştie că nu va fi niciodată înţeles.

– Trish, nimeni nu stăpâneşte planeta asta. Fie el om sau grendel. Şi cu atât mai puţin omul care a fost Aaron Tragon. Dar împreună...

Coşmar, se gândi Justin. Ce-ar fi făcut colonelul Cadmann? Ne imaginăm că ştim cu mult mai multe decât ei, dar...

– Aveţi grijă să rămână nevătămat. Trebuie să-l întreb pe Zack.

Trish şi Edgar îl prinseră pe Aaron de braţe şi îl îndepărtară. El îi opri când ajunseră în dreptul Sylviei, iar ei rămaseră locului şi aşteptară, de parcă ar mai fi fost stăpânitorul.

– Îmi pare rău pentru ce-a săvârşit Aaron, zise el. Dar Cadmann a murit cu demnitate şi cred că vrei să ştii.

Dădu din cap către paznicii săi şi plecă şchiopătând.

Sylvia privi procesiunea îndepărtându-se. Umerii îi căzură. Nepoftite şi de neoprit, lacrimile pe care nu le vărsase vreme de doi ani prinseră brusc să-i şiroiască în josul obrajilor, într-un torent purificator. De parcă un stăvilar din lăuntrul ei s-ar fi năruit dintr-odată. De parcă, într-un anume fel pe care nu-l înţelegea, Aaron Tragon i-ar fi oferit cel mai de seamă dar pe care îl primise în toată viaţa ei.

Chaka se apropie cu prudenţă de grendel şi îngenunche alături de el. Creatura îi întoarse privirea. Uimit de propria îndrăzneală, el întinse mâna şi îşi plimbă degetele peste pielea zgrunţuroasă, simţi focul viu de sub ea şi se minună.

– Tu *eşti,* nu-i aşa, Bătrânico? Pentru numele lui Dumnezeu, şopti. Ce-o să facem cu *tine?*

Bătrâna grendel se simţea împăcată. Unindu-şi forţele, ea şi Cea mai Puternică dintre Ciudăţenii supravieţuiseră în vremurile grele. Iar acum, cea neagră pe care o salvase mai înainte avea să stea între ea şi celelalte. Avea s-o apere, aşa cum o apărase ea.

Era straniu. Dar aceste ciudăţenii lucrau împreună, aidoma constructorilor de baraje. Ea ştia multe. Poate avea să le arate. Şi, când va îmbătrâni şi n-o să mai poată vâna prea bine, poate că, în schimb, o vor ajuta.

Îşi puse întrebări despre Ciudăţenia Cea mai Puternică. Vieţuiseră doi ani împreună şi începuse să înţeleagă câteva dintre sunetele ciudăţeniilor. Se întrebă ce urmau să-i facă aceleia. Cea mai Puternică dintre Ciudăţenii era un fel de zeu. Poate toate celelalte erau copiii ei.

Bătrâna grendel nu ştia. Dar Vântul Morţii devenea din ce în ce mai slab. Aveau să sosească şi alte vremuri rele, dar în lume le va aştepta ceva nou.

Grendeli. Ciudăţenii. Împreună.

„[...] pe continentul Avalon există monştri care-i depăşesc cu mult pe cei cu care s-au luptat părinţii lor şi, aşa cum vor descoperi tinerii, creaturile sălăşluiesc şi în inimile oamenilor. Pentru că Avalon nu-şi cedează secretele cu uşurinţă, iar unele dintre misterele acelea sunt mai ticăloase decât păcatele şi mai întunecate decât mormintele."

Analog SF

„O serie excelentă semnată de una dintre cele mai solide echipe de autori SF."

The New Yorker

„În seria *Heorot,* Jerry Pournelle, Larry Niven şi Steven Barnes creează o aventură spaţială pe lângă care *Alien* pare un film cu animăluţe marca Disney."

The Washington Times

„Un excelent roman de aventură, dar şi cu speculaţii ştiinţifice ameţitoare. [...] Ideile lui Niven sunt fascinante, iar planeta degajă simultan senzaţia de familiar şi străin."

Asimov's Science Fiction Magazine

ISBN 978-606-92087-9-3

colecţia nautilus
science fiction

www.nemira.ro